

Chuyện Hoang Đường

Contents

Chuyện Hoang Đường	1
1. Chương 1: Bị Gọi Về Nhà	2
2. Chương 2: Gặp Mặt	4
3. Chương 3: Tổ Tình Trục Tiếp	7
4. Chương 4: Lại Bị Tổ Tình	10
5. Chương 5: Ra Mắt Người Lớn	13
6. Chương 6: Lễ Cưới Biểu Diễn Or	17
7. Chương 7: Lễ Cưới Đến Thật Rồi	21
8. Chương 8: Nhà Mới	23
9. Chương 9: Bắt Đầu Sống Chung	26
10. Chương 10: 36 Kế Theo Đuổi Vợ	29
11. Chương 11: Cách Theo Đuổi Đàn Ông	32
12. Chương 12: Ăn Tết	35
13. Chương 13: Một Năm Mới	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15: Trước Khi Ra Nước Ngoài	43
16. Chương 16: Biệt Ly Ngắn Ngủi	46
17. Chương 17: Diệt Nhất Quân Cam Lòng	50
18. Chương 18: Lễ Cưới Hồn Loạn Của Diệt Nhất Quân	53
19. Chương 19: Vưu Diệt Thanh Xoắn Xít	56

Chuyện Hoang Đường

Giới thiệu

Editor: Thanh Thảo Thể loại: Chủ công, cường cường, thụ sủng công, tình hữu độc chung, đô thị tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-hoang-duong>

1. Chương 1: Bị Gọi Về Nhà

Diệp Tuấn bị cha mình bằng một đạo lệnh gấp lửa cháy triệu tập về nhà. Cậu hơi nghi hoặc một chút. Từ khi cậu lựa chọn con đường Âm nhạc này, cha cậu đã lâu không còn đếm xỉa đến cậu nữa. Có điều, cậu cũng không để ý, làm chuyện mình thích so với ở đó chấp nhận những quy định của công ty gia tộc thực sự tốt hơn nhiều. Ít ra, thích làm gì thì làm.

Diệp Tuấn chăm chú nhìn cổ áo, không nghĩ nữa, bước chân nhanh vào nhà lớn.

Bước vào phòng khách lại phát hiện đại ca và tam đệ bình thường ít thấy đều ở đây. Trên dưới gia tộc cùng đưa ánh mắt nhìn cậu. Có người cảm thấy may mắn, có muốn nhìn trò hay, cũng có người lo lắng cho cậu. Diệp Tuấn không rõ vì sao, cậu rời nhà từ rất lâu, có sự nghiệp của chính mình, tự hỏi cũng không gây trở ngại cho người khác, cũng không có ý muốn tranh giành tài sản của gia tộc, vậy tại sao có thể tạo thành mầm họa có một ít người?

Đại ca Diệp Nhất Quân bước lên trước, nắm chặt lấy tay cậu, trong ánh mắt đầy lo lắng, giọng nói trầm thấp: “Đừng chấp nhận đề nghị của cha”. Đầu óc Diệp Tuấn mơ hồ, nhưng vẫn vỗ vỗ tay y, ra hiệu y yên tâm. Diệp Nhất Quân không thể làm gì khác hơn là buông cậu ra, tay vừa buông lại nắm chặt thành một quyền buông xuống bên người.

Diệp Tuấn có chút hững hờ, đi lên trước chào hỏi với từng vị trưởng bối. Cuối cùng trở lại ngồi ở trước mặt cha mình ở vị trí trung tâm, cúi đầu thấp giọng gọi: “Cha.”

Người đang ngồi nhẹ nâng mi, ra vẻ vô cùng mệt mỏi, khoát tay áo một cái ra hiệu những người khác người đi ra ngoài. Diệp Nhất Quân vừa đi vừa quay đầu lại, không yên tâm nhìn Diệp Tuấn bằng ánh mắt ngưng trọng, lắc đầu.

Diệp Tuấn gạt đầu, kéo ghế qua ngồi bên cạnh cha mình, giơ tay lên cho ông nắm vai.

Cha cậu sắp 60 tuổi, nhưng nhìn không một chút nào già nua, được bảo dưỡng tốt nên nhìn chỉ hơn 40 tuổi. Nhưng Diệp Tuấn vẫn phát hiện năm tháng không tha người, mấy tháng không gặp mà tóc cha cậu đã bạc gần như hết toàn bộ. Trong lòng cậu có chút thê lương, tuy cha mình vì mình không chịu về gia tộc mà quan hệ cả hai trở nên kém, nhưng luôn yêu thương, lo cho cậu chưa thiếu thứ gì.

Ông Diệp thở dài, nắm lấy tay Diệp Tuấn đặt ở đầu gối, rót cục mở miệng: “Tuấn Nhi. Cha già rồi. Công ty cũng không có năng lực giữ được nữa.” Nói đến phần sau lại mang theo ghen ngào.

Diệp Tuấn trong lòng bỗng ngạc nhiên và sợ hãi, cậu đã lâu chưa từng quan tâm qua chuyện gia tộc, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Ông nội mất sớm, cha cậu từ rất trẻ đã gánh lấy công ty, tâm huyết cả đời đều đặt vào đây. Tuy trong gia tộc không khỏi có tranh đấu, nhưng tác phong cha cậu cứng rắn, chưa bao giờ dễ xảy ra chuyện gì, từ khi nào đến nay cả ông cũng nói không gánh nổi công ty?

Diệp Tuấn rất kinh ngạc, nhìn mặt cha mình đầy vẻ lo lắng, cuối cùng không nhịn được nói: “Cha, có việc gì cần con cứ nói đi.”

Ông Diệp lắc đầu một cái: “Là cha vô dụng.”

Diệp Tuấn cũng không biết phải an ủi ra sao rồi. Cha cậu cả đời ở giới kinh doanh có thể coi là quát tháo phong vân (uy nghiêm, có địa vị, quyền lực), cho dù có lúc từng thất bại cũng chưa từng cúi đầu ủ rũ như vậy.

Lúc này, cha cậu lại mở miệng: “Tuấn Nhi. Con cũng đã 25, có thích cô nào chưa?”

Diệp Tuấn lắc đầu một cái, cậu một lòng chăm chú cho sự nghiệp của mình, không hề nghĩ tới chuyện đại sự cả đời.

Cha cậu nhíu mày, dường như đang khó khăn lựa lời: “Tuấn Nhi, lần này chúng ta gặp phải một nguy cơ không tầm thường, đối phương gần như bức chúng ta đến ngõ chết, nếu như không đủ tài chính...” Nói đến sau cha cậu thở dài một hơi.

Diệp Tuấn trong lòng hiểu rõ, vậy gấp gáp gọi mình trở về vì nguy cơ lần này của gia tộc cần dùng đến mình. Cậu nhớ lại gương mặt lo lắng của đại ca và nụ cười đầy ẩn ý của nhị thúc, trong lòng trầm xuống, vẫn nói: “Cha, nếu có cần con, cứ mở miệng đi.”

Ông Diệp bỗng dùng tay nắm chặt ghế tựa, ra vẻ không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì: “Tuấn Nhi, đối phương đưa ra yêu cầu muốn con gả đi. Cha có lỗi với con, chúng ta hỏi ý hội đồng quản trị, bọn họ nhất trí thông qua, cha cũng không còn cách nào khác! Dựa vào cái gì chuyện đại sự cả đời con trai cha cũng bị bọn họ quyết định! Bọn già cổ hủ! Bình thường sao không thấy tích cực như vậy!” Nói đến sau, kích động cầm lấy chiếc ghế bên cạnh nện mạnh lên sàn nhà.

Diệp Tuấn khiếp sợ. Thì ra, đại ca bảo mình đừng chấp nhận là cái này. Ha ha, hãy nói đi, lúc nào mình lại quan trọng đối với công ty gia tộc như vậy? Nhưng cậu vẫn tỉnh táo lại, hỏi: “Đối phương là ai?”

Ông Diệp có chút suy sụp nói: “Ngôi sao mới xuất hiện trong giới kinh doanh Vưu Diệp Thanh.”

Là anh ta. Diệp Tuấn có chút không thể hiểu được, mình và người này quen biết, nhưng quan hệ chỉ thường thường mà thôi. Không thể tưởng tượng được, đối phương dựa vào cái gì đưa ra loại yêu cầu này. Nhưng Diệp Tuấn vẫn nói: “Con đồng ý. Chỉ là, cái nhà này, con sẽ không lại trở về nữa”.

Ánh mắt Diệp Tuấn thâm trầm, đi ra phòng khách, sau lưng truyền đến tiếng thở dài của cha cậu mang theo chút ghen ngạo, nhưng cậu vẫn không quay đầu lại. Mẹ Diệp Tuấn là vợ hai của ông Diệp, Diệp Tuấn chỉ có một ấn tượng mơ hồ về bà, chỉ nhớ rõ bà khoác chiếc áo da dày mỗi ngày mỗi ngày đều đứng ở tòa nhà lớn này nhìn về một hướng, không biết đang đợi cái gì.

Rất nhiều năm sau, đến bây giờ nhớ lại cậu vẫn không cách nào hiểu được tâm tình của mẹ cậu lúc bệnh nặng đứng ở cửa tòa nhà chờ đợi là gì. Cậu nhếch khóe miệng, nở một nụ cười chế giễu. Cái gì cũng không sánh bằng công ty mà cha cậu trút xuống một đời tâm huyết, trước đây vứt bỏ mẹ mình, nên giờ ngay cả mình cũng phải bị bỏ sao?

Ngoài trời lúc ấy đang đổ mưa phùn, không khí ẩm ướt trong ngôi nhà rộng lớn phủ vào mặt. Diệp Tuấn nhìn ngôi nhà lớn cổ điển nhưng luôn mang theo không khí dày nặng làm người ta muốn nín thở, trong lòng phân vân, nhưng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Đại ca đúng như dự đoán đang ở bên ngoài lo lắng chờ đợi mình, Diệp Tuấn cười khẽ với y.

Diệp Nhất Quân rất lo lắng: “Tiểu Tuấn, em không đồng ý với cha chứ? Anh có lỗi quá, cũng vì trở về mới biết, không kịp thông báo cho em.”

Diệp Tuấn lắc đầu một cái, vỗ vỗ vai đại ca, nói: “Không có chuyện gì, không phải là gả cho người ta thôi sao.”

Diệp Nhất Quân cũng rất sốt ruột: “Nghe này, Tiểu Tuấn. Em không nợ Diệp gia cái gì cả, sự nghiệp của em cũng là chính em làm lấy, em không cần phải như vậy.”

Diệp Tuấn nhưng phát tay một cái ngắt ngang lời y: “Em không nghĩ nên vì Diệp gia làm cái gì.” Cậu ngẩng đầu nhìn bầu trời đen lất phất mưa bay, ánh mắt như đang bay tới một nơi nào đó rất xa, thở dài một hơi nói: “Em chỉ đang nghĩ, tại sao mẹ em bệnh đến thời khắc cuối cùng vẫn còn đợi. Có thể, bà sẽ hài lòng một chút.”

Diệp Nhất Quân nghe vậy sững sờ, cười khổ: “Tiểu Tuấn, em chấp nhận rồi thì sẽ hao phí cả cuộc đời, dì cũng sẽ không vui. Ông già kia không đáng.”

Diệp Tuấn cười khẽ: “Có đáng hay không thật ra rất khó phán xét, mẹ em khổ sở chờ đợi cả đời, ai lại cảm thấy đó là đáng giá? Nhưng mẹ em chưa từng nói không đáng, đó chính là đáng. Em chỉ là không muốn cha buồn lo đến trắng cả đầu, sự chờ đợi cả đời của mẹ em cứ như vậy mà uổng phí. Như vậy đối với mẹ em mới là không đáng.”

Diệp Nhất Quân nhe răng, chăm chú ôm lấy Diệp Tuấn, trong giọng nói mang theo chút nhe răng: “Chờ đi, đại ca sẽ không để cho em oan ức quá lâu.”

Diệp Tuấn lắc đầu một cái, vỗ nhẹ sống lưng đại ca, trong lòng ghi nhớ cái tên Vu Diệc Thanh, cười cợt.

Mà bên trong phòng chính trống rỗng rộng lớn, một bóng người già nua nhìn bên ngoài mưa nhỏ không dứt vẫn không nói gì, hai tay ông xoa mặt, giữa ngón tay có giọt nước mắt trượt xuống.

2. Chương 2: Gặp Mặt

Diệp Nhất Quân nhìn người đối diện đang từ từ bùng nổ cả phê dùng thìa quấy cà phê mà nhú chặt mày. Y rất không vui mà mở miệng: “Tổng giám đốc Vu muốn thế nào mới chịu buông tha cho Tiểu Tuấn nhà

chúng tôi?”

Người đối diện như nghe được chuyện cười, nhíu mày: “Buông tha? Tôi với em ấy vừa không có thù, còn nói gì tới buông tha?”

Trần Diệp Nhất Quân nổi gân xanh, vỗ bàn đứng dậy, túm chặt lấy cổ áo đối phương nói: “Không thù mà mày chen ép công ty bọn tao? Không thù vậy mày có ý đồ gì với Tiểu Tuấn?”

Người đối diện chỉ nhìn cổ áo nơi mình bị nắm, nở nụ cười nhẹ, chợt nắm bàn tay đang nắm lấy cổ áo mình của Diệp Nhất Quân, đẩy ngã ra sau y, sau đó dùng đầu gối đỉnh lên bụng y. Diệp Nhất Quân đau đến cúi người xuống.

Bụng Diệp Nhất Quân đau quặng dữ dội, ngẩng đầu nhìn, người kia lại vẫn ung dung vỗ vỗ tay, chỉnh sửa lại trang phục của mình, liếc y một cái rồi nói: “Anh muốn làm gì thì làm, Diệp Tuấn”, nói đến đây, anh giơ tay sờ sờ cằm, nói tiếp: “Tôi không thể để chạy thoát, anh có thể thử một chút xem.”

Diệp Nhất Quân có chút suy sụp, công ty hiện tại chính là ngoài thì hoành tráng trong thì trống rỗng, phải làm sao mới cứu lại cục diện này, cứu Tiểu Tuấn cứu ra? Nhìn y vẫn đáng vẻ bề ngoài mù mịt, trong lòng âm u.

Lúc này, Diệp Tuấn đang ở nhà trọ mình xem bản nhạc, thì bỗng bị một tiếng chuông vang lên ngắt ngang. Cậu đặt bản nhạc xuống, cầm điện thoại lên, vừa nhìn đã thấy hiện lên một dãy số lạ. Cậu cau mày nhẹ, ghét nhất có người ngắt ngang khi cậu đang xem bản nhạc. Thế là, cậu chuyển điện thoại di động sang chế độ yên lặng, vút qua một bên, không để ý nữa, lại cầm bản nhạc lên xem.

Mãi đến tận trời tối, cậu sờ sờ cái bụng kháng nghị hồi lâu mới nhận ra mình lại bỏ lỡ giờ cơm. Nhóm nhạc sắp chuẩn bị có một buổi biểu diễn, cậu nhất định phải xem hết tất cả các bản nhạc cho thuộc trước, đồng thời phải nắm rõ phân câu và ngắt nhịp. Tuy cậu đã thuộc bản nhạc từ sớm, nhưng cậu không thể không chuẩn bị kĩ lại.

Diệp Tuấn dừng một chút, nhớ lại chuyện cha mình muốn mình lập gia đình, cậu cười khẩy. Vợ Diệp Thanh chỉ là một trong những người tài trợ cho nhóm nhạc, nhưng mặc kệ anh ta có ý định quỷ quái gì, cùng anh ta đo sức một hồi cũng có sao đâu? Ít ra, trước tiên giải quyết được nguy cơ cho gia tộc. Ánh mắt Diệp Tuấn chuyển sâu, nếu mục tiêu của Vợ Diệp Thanh là mình, vậy chắc chắn ép mình gả đi sẽ có chuẩn bị bước kế tiếp, vậy mình thoải mái nhận lời thì lại làm sao? Mình muốn xem anh ta muốn giở trò quỷ gì.

Diệp Tuấn xoa mi tâm. Từ lúc 6 tuổi đến nay, thế giới của cậu cũng chỉ có âm nhạc, chưa bao giờ trải qua chuyện phiền lòng gì khác. Có thể nói, đến bây giờ có thể bước vững vàng trên con đường âm nhạc, thu được những kết quả tốt là nhờ có cố gắng của mình cũng có sự dung túng của cha. Cậu thở dài, tạm thời vút chuyện này ra sau đầu, đi vào nhà bếp.

Bên này, Vợ Diệp Thanh cầm chiếc điện thoại di động đã lâu không nhận được hồi âm, đứng trước cửa sổ sứt đất. Bóng người thon dài in bóng dài dưới ngọn đèn của thành thị phồn hoa. Anh để một tay vào

túi, một tay cầm điện thoại di động, nhìn hình ảnh chàng trai đang ung dung chỉ huy trên đài trên màn hình, mặt anh nở ra một nụ cười bí hiểm, đưa điện thoại di động lên môi mình hôn một cái, khẽ lẩm bẩm: “Sẽ không để cho em có cơ hội chạy trốn.”

Hôm sau, Diệp Tuấn rời giường mới phát hiện trong điện thoại di động có tin nhắn chưa đọc. Cậu luôn không thích nhận điện thoại từ số lạ. Đối với cậu, chỉ có đứng trên đài chỉ huy âm nhạc mới là chuyện quan trọng. Vì thế, quan hệ xã giao của cậu rất hẹp, bình thường trừ người trong nhóm nhạc thì cũng rất ít có người tìm cậu.

Nhưng dãy số nhìn có chút quen, Diệp Tuấn bất đắc dĩ mà mở tin nhắn ra xem.

Tin nhắn: Vợ yêu, sáng mai chọn nơi nào gặp mặt đi.

Diệp Tuấn sững sờ, đoán ra ai rồi. Không ngờ đối phương trực tiếp như vậy. Diệp Tuấn động động ngón tay, suy nghĩ một chút mà còn chưa phải biết xử lý thế nào. Đây chẳng phải là một chuyện rất hoang đường sao? Tuy nói thời bấy giờ, nam nam yêu nhau cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì, nhưng cũng không hợp đạo lý, không được người đời chấp nhận. Người này không phải kẻ điên thì cũng cách trở thành kẻ điên không xa đâu. Cậu lắc đầu một cái, rời giường chuẩn bị dàn dựng và luyện tập tiết mục trước buổi biểu diễn.

Không ngờ sau khi dàn dựng và luyện tập tiết mục xong bước ra thì bị người nào đó chặn đường. Định thần nhìn lại, chính là Vũ Diệc Thanh. Bộ Âu phục mặc trên người anh ta có vẻ vừa khít, gò má phác hoạ ra đường nét rõ ràng, các bộ phận trên khuôn mặt sắc sảo, đôi môi nhếch lên một độ cong nhìn như cười nhưng không phải cười, làm cho khuôn mặt anh toát ra vẻ lạnh lùng, đặc biệt thấy được người đàn ông này có vẻ lạnh lẽo cứng rắn mà không dễ trêu.

Giờ phút này người đàn ông ấy lại nhếch môi nở nụ cười, phá sạch hình tượng lạnh lẽo cứng rắn trước đó, mang theo chút bí khí, đặt tay vào túi áo, huýt sáo, nói: “Kìa, người đẹp nhỏ, nể mặt ăn một bữa cơm thôi ~”

Diệp Tuấn dịu dàng nở nụ cười, trả lời: “Vinh hạnh của tôi.”

Chuyện gì nên đến, muốn tránh cũng không được. Diệp Tuấn chấp nhận số phận mà bước lên xe Vũ Diệc Thanh. Ngoài cửa sổ, những ngọn đèn rực rỡ mới sáng lên, làm cho đêm đông hiu quạnh cũng nhiễm phải một phần sắc ấm. Diệp Tuấn mặc kệ Vũ Diệc Thanh muốn lái xe đi đâu, chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong đầu ôn tập bản nhạc cần nhớ trong biểu diễn sắp tới.

Vũ Diệc Thanh nhìn người đang nhắm mắt lại bên cạnh, trong lòng dâng lên một tia ấm áp. Rốt cục có cơ hội tiếp cận người này rồi. Anh vừa nhìn đường, vũng vàng lái xe, vừa nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy người này.

Đó là một buổi hòa nhạc. Vũ Diệc Thanh vẫn cảm thấy mấy buổi hòa nhạc này vừa khô khan lại vừa chán, lúc nhạc cụ Tây Phương cùng vang lên so với tiếng huyền ảo ở chợ bán thức ăn còn kinh khủng hơn. Lộn xộn có thể so với tạp âm. Anh cũng không hiểu được, phải vỗ tay reo hò khen hay lúc nào, còn lúc

nào mới có thể rời chỗ, quả thực một chữ cũng không biết. Nhưng bất đắc dĩ, trong nhà anh có một vị say mê một cách khó hiểu đối với hoà nhạc, mỗi lần đều phải mang anh đi theo, bảo rằng: “tẩy rửa đi hơi tiền trên người, bồi dưỡng cho anh một chút tình cảm nghệ thuật.”

Lần đó, anh vẫn như vậy mà ngồi trong buổi hoà nhạc như ngồi trên bàn chông. Mãi đến khi, bóng dáng thanh ngạo gầy gò kia xuất hiện. Khuôn mặt tuấn tú khẽ mỉm cười, ánh mắt quạnh quẽ phẳng phất như trên đời không có thứ gì có thể đi vào đôi mắt của cậu ta. Chỉ tiếc, nhìn còn chưa đủ, người kia đã xoay người, nâng gậy chỉ huy trên tay, tiếng nhạc du dương vang lên

Đây là buổi hòa nhạc mà Vũ Diệc Thanh cảm thấy hay nhất, tâm tình của anh chuyển động theo đốt ngón tay trắng nõn thon dài của người kia: căng thẳng, sục sôi, bằng phẳng, sung sướng... Nghe qua vô số buổi hòa nhạc, chỉ có buổi hoà nhạc này làm anh có cảm giác như hoà tan cùng âm nhạc.

Anh không biết trên đời này có cái gọi là nhất kiến chung tình không, chỉ biết sau khi trở về trong những giấc mơ đều thấy đôi tay thon dài vung gậy chỉ huy, còn có gương mặt tuấn tú chỉ nhìn thoáng qua kia. Muốn có được cậu ta. Khi đó, trong lòng anh chỉ có loại ý nghĩ này, thế là trực tiếp hành động.

Anh trở thành nhà tài trợ cho dàn nhạc của Diệp Tuấn, tiếc rằng nhiều lần cậu ta chưa từng xuất hiện trong các bữa tiệc. Diệp Tuấn trừ biểu diễn, dàn dựng và luyện tập tiết mục thì dường như không bước chân ra khỏi cửa. Cơ hội tiếp cận cậu của Vũ Diệc Thanh cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhìn tài liệu gia tộc của Diệp Tuấn, Vũ Diệc Thanh nổi lên ý đồ xấu.

Gia tộc với những quy định nghiêm ngặt, bảo thủ, đấu đá lẫn nhau căn bản không thể chịu nổi một đòn, mà ông Diệp một lòng bảo vệ gia nghiệp cũng không phụ kỳ vọng mà chấp nhận yêu cầu của anh. Vũ Diệc Thanh cười đắc ý, anh đã quen bày mưu tính kế trên thương trường, trong tình yêu cũng vậy. Bây giờ anh đặt người này bên cạnh mình, anh tự tin nghĩ, ngày có được tình yêu của người này còn xa sao?

Bầu trời bắt đầu tối xuống, hai người trên xe, một người suy nghĩ mục tiêu đời mình, một người hững hờ. Con đường phía trước nhằng nhịt, ngày đông sương mù giăng mờ kính xe, gần như không thấy rõ con đường phía trước. Cũng giống như hai người bạn họ không biết tương lai.

3. Chương 3: Tổ Tình Trục Tiếp

Cuối cùng xe ngừng lại ở một quán ăn bên ngoài tại trang trí đơn giản theo kiến trúc Giang Nam. Diệp Tuấn mở mắt ra, hơi giật mình, cậu cho rằng, Vũ Diệc Thanh chắc chắn sẽ có hành vi của nhà giàu mới nổi, chỉ có thể mạnh mẽ cướp đoạt, khoe khoang tất cả của mình, chắc chắn sẽ tới những nơi như nhà hàng Tây trang trí vàng son lộng lẫy hoặc khách sạn năm sao gì đó, cũng không ngờ đứng ở nơi đơn giản như vậy.

Bên trong có sân vườn đặc sắc theo phong cách Tô Châu, vườn nhỏ có cả chiếc cầu nhỏ khúc chiết. Bước vào phòng riêng, không khí cổ điển phả vào mặt. Ghế tròn hình quả lê, bàn tròn, cửa sổ được một chiếc gậy đẩy lên phân nửa, bên ngoài có một cái hồ nhỏ. Vì bây giờ đã là đêm tối, trên hồ nổi bóng bệnh những chiếc đèn hoa lung linh. Cảnh trí tao nhã, cảnh sắc hợp lòng người. Ánh đèn màu da cam cũng tạo cho người ta thêm một phần ấm áp.

Vưu Diệc Thanh kéo ghế giúp Diệp Tuấn, nói bằng giọng chờ mong: “Vợ thích chứ? Quán này cũng không phải dễ tìm, vị trí hẻo lánh, nhưng vì món ăn rất ngon, nên đều được đặt trước.”

Diệp Tuấn liếc hần một cái, ung dung ngồi xuống, cầm thực đơn lên, đều là những món đặc sản của Giang Chiết. Cậu gật gù, nói: “Cũng không tệ lắm, làm phiền Tổng giám đốc Vưu phí tâm rồi.”

Vưu Diệc Thanh có vẻ không thích danh xưng Tổng giám đốc Vưu này lắm, nắm chặt lấy tay Diệp Tuấn, khuôn mặt lạnh lùng, nói: “Em là vợ yêu của anh, tại sao vẫn gọi xa lạ như vậy? Vợ gọi anh Diệc Thanh là được rồi, tất nhiên, gọi Thanh Thanh cũng không ngại.” Nói xong nhú nhú mày, khóe miệng khẽ cong lên.

Diệp Tuấn co rút khóe miệng, tên này quả nhiên đầu óc không bình thường mà. Cậu đành miễn cưỡng nở ra một nụ cười, thốt ra hai chữ: “Diệc Thanh.”

Người đối diện như đạt được thoả mãn mà thoả mái đáp một tiếng, anh cầm lấy thực đơn đề cử vài món ăn cho Diệp Tuấn.

Diệp Tuấn nghe Vưu Diệc Thanh đề cử món ăn, neho cặp mắt lại. Người này chắc chắn điều tra tỉ mỉ về mình, ngay cả khẩu vị của mình cũng biết rõ. Cậu không khỏi có chút nghi ngờ, người này cuối cùng là có mục đích gì? Mới đầu cậu nghĩ cha cậu trong làm ăn đắc tội với anh ta, nên anh ta muốn làm thế để vũ nhục gia tộc cậu, nhưng sự tình xem ra cũng không thế.

Nếu muốn vũ nhục tại sao lại chọn mình? Đại ca là người thừa kế trong gia tộc, chọn đại ca chẳng phải càng đạt được mục đích sao? Diệp Tuấn có chút không hiểu nổi.

Người đối diện bảo nhân viên phục vụ lên vài món ăn ngon, nhưng như nhìn ra được sự nghi ngờ của cậu mà mở miệng: “Vợ yên tâm, anh không có ác ý, anh chỉ thích em. Em gả cho anh rồi, gia tộc em thiếu tài chính anh sẽ lập tức bù đắp.”

Diệp Tuấn khiếp sợ trợn to hai mắt, làm nửa ngày cuối cùng đưa ra cái lý do quỷ quái gì đây? Lần đầu được tỏ tình trước mặt, còn là một người đàn ông cũng làm Diệp Tuấn có chút ngây ngốc, cậu chỉ biết ngồi yên ngay đó, há miệng, cuối cùng ngậm miệng lại, sắc mặt ửng đỏ.

Vưu Diệc Thanh cầm ghế ngồi vào bên cạnh Diệp Tuấn, đưa tay nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của Diệp Tuấn, chà xát, cuối cùng hôn lên đó một cái, nói: “Anh biết chuyện này làm em khó thể tin nổi, nhưng sự thật chính là như vậy.”

Diệp Tuấn rốt cục phục hồi lại tinh thần, rút tay ra khỏi bàn tay anh, xoa xoa lên vạt áo, vẫn cứ có chút không thể tin được, dùng anh mắt nhìn kẻ điên mà nhìn Vưu Diệc Thanh: “Anh... Anh chỉ vì nguyên nhân này mà muốn phá công ty cha tôi?”

Vưu Diệc Thanh dường như không đoán được Diệp Tuấn khiếp sợ như thế, vội vàng giải thích: “Coi như anh không ra tay, công ty cha em cũng không chống đỡ được quá lâu, không chỉ bảo thủ mà còn bị gia tộc em ăn xén, một ngày nào đó cũng sụp đổ thôi.”

Diệp Tuấn mím môi: “Dù vậy cũng không cần anh tới làm kẻ hủy diệt!” Diệp Tuấn cảm thấy khó mà tin nổi, tại sao có thể có người như vậy chứ?

Vưu Diệc Thanh thấy Diệp Tuấn tức giận, trong lòng cũng không biết giải thích gì, nhưng vẫn không hé miệng. Nếu không có canh bạc này, anh ngay cả cơ hội đến gần Diệp Tuấn cũng không có! Anh chỉ nói: “Anh không làm người kẻ hủy diệt, chờ em gả cho anh, anh sẽ không tham gia vào bất cứ tranh chấp nào trong gia tộc em.”

Diệp Tuấn liếc anh một cái, không nói lời nào.

Vưu Diệc Thanh lại rất tự nhiên mà nói tiếp: “Lễ cưới đã định vào ngày 5.”

Diệp Tuấn nhú mày: “Ngày 5 tôi có lịch biểu diễn.”

Vưu Diệc Thanh lắc đầu một cái: “Nhưng anh đã thông báo với báo chí rồi.”

Ánh mắt Diệp Tuấn ngưng lại, Vưu Diệc Thanh không chút khiếp sợ mà nhìn vào đôi mắt ấy, đối diện với đôi mắt híp lại của Diệp Tuấn. Vưu Diệc Thanh hoàn toàn không để ý, hôn lễ đã định vào tháng 5, đây đã định chắc chắn, cũng là nhắc nhở. Cho dù là mình tỏ tình, nhưng anh cũng phải để đối phương rõ ràng chuyện này mình sẽ không nhượng bộ dù chỉ một bước.

Diệp Tuấn tức giận trong lòng, không nói lời nào. Sinh ra một tia căm ghét đối với người này, nhưng cũng không thể hiện ra mặt. Lúc này, món ăn được đưa lên. Vưu Diệc Thanh cười híp mắt giúp Diệp Tuấn chia thức ăn, Diệp Tuấn cũng không từ chối, trông ăn khá vui vẻ, nhưng trong lòng thì đang chửi bới: “Đồ điên!”

Một bữa cơm diễn ra trong trầm mặc kết thúc. Diệp Tuấn không nói gì, Vưu Diệc Thanh gọi chuyện để nói cũng hầu như không được đáp lại, anh có chút tức giận nhưng đối với Diệp Tuấn không thể làm gì.

Sau khi ăn xong hai người cũng là không nói gì. Diệp Tuấn trầm mặc ngồi vào ghế sau xe, lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Vưu Diệc Thanh biết hôm nay chọc giận người này rồi, không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi, ngoan ngoãn lái xe chở người ta về nhà.

Mùa đông năm nay đặc biệt đến sớm, đoạn đường có đặt đèn đường thoáng cái đã qua, làm cho người ta có một cảm giác kỳ quái lạ lùng. Diệp Tuấn có chút mệt mỏi, cứ thế vùi đầu ngủ gật.

Cho nên khi xe chạy đến dưới lầu nhà trọ, Diệp Tuấn đã ngủ say. Vưu Diệc Thanh nhìn người mà trên mặt mất đi sự lạnh lẽo cứng rắn trước đó, cũng làm vẻ lưu manh như lúc mới gặp Diệp Tuấn, mà dịu dàng mỉm cười, cởi áo khoác Âu phục trên người, chuyển từ vị trí lái xe sang ghế sau cạnh Diệp Tuấn, khoác áo lên cho cậu.

Bên ngoài, ánh trăng lạnh như nước, Vưu Diệc Thanh lấy ra một điều thuốc từ hộp thuốc lá trước xe,

châm lửa dựa vào thân xe hút thuốc, vòng khói phun vào không khí đêm đông, dưới ánh đèn đường màu da cam nhìn có vẻ đặc biệt cô đơn. Vưu Diệc Thanh cười khổ một tiếng. Dùng tay gầy gầy đóm lửa tàn thuốc, cuối cùng hít sâu một hơi, ném phần còn lại của điếu thuốc xuống đất, giẫm chân dập tắt, xoay người nhìn người ngủ say trong xe.

Diệp Tuấn ngủ say không hề phòng bị, Vưu Diệc Thanh không nhin được mà đến gần hôn cậu. Mềm mại như trong tưởng tượng của mình, lại mang theo hơi thở đặc trưng của người kia. Vưu Diệc Thanh chìm đắm trong nụ hôn mình vừa trộm được, nhắm hai mắt lại, đưa đầu lưỡi thăm dò cạy ra hàm răng người kia, cuốn lấy đầu lưỡi người kia mà hút đến thỏa mãn.

Đang hôn say mê lại bất thành linh bị đẩy ra. Diệp Tuấn thở hổn hển, sắc mặt ửng hồng trông mắt nhìn anh, thốt ra hai chữ: “Biến thái.” Sau đó vứt áo khoác xuống đất, xuống xe không quay đầu lại, đi vào nhà trọ của mình.

Vưu Diệc Thanh vuốt môi mình, nhìn bóng lưng thở phì phò của người kia, như tên trộm, trộm được thứ mình thích mà nở nụ cười vui vẻ. Anh cũng không nhìn lắm, người kia hai tai đều đỏ, nói không chừng đây là nụ hôn đầu của người kia.

Diệp Tuấn vừa đi vừa tức giận chùi môi, tên biến thái này, không chú ý một chút mà để anh ta trộm đi nụ hôn đầu của mình rồi. Cậu xoa môi mình, mới đầu cậu còn không tin Vưu Diệc Thanh sẽ vì lý do đó mà động đến công ty cha cậu, bây giờ đã tin 9 phần. Tên điên này làm ra chuyện gì đều có thể!

Cậu vuốt đôi môi bị hôn đến sưng của mình, trong lòng tràn đầy phần nộ, nói vậy là mình thiếu nợ cha một lần. Cậu nhíu mày, nếu việc này xảy ra là do mình, vậy cậu nói không trở về Diệp gia cũng không đúng. Nghĩ đến mái tóc bạc phơ của cha, trong lòng Diệp Tuấn cuối cùng vẫn mềm nhũn, hay là hôm nào trở lại thăm cha đi.

Diệp Tuấn trở lại nhà trọ của mình, nằm ở trên giường, trong đầu rối tung, biểu diễn đã chuẩn bị được một tháng, không thể ngay lúc này nói dối người chỉ huy là dối, người chỉ huy chính là linh hồn của đội nhạc, mỗi người chỉ huy đối với bản nhạc đều có sự thấu hiểu riêng, vào lúc này làm sao có thể dối người chỉ huy! Cậu nhắm mắt lại, tràn đầy cău giận Vưu Diệc Thanh đã ép mình kết hôn.

4. Chương 4: Lại Bị Tổ Tình

Hôm sau, từ đầu đường đến cuối ngõ của thành phố B đang sục sôi thảo luận một tin tức: Tình anh trẻ mới xuất hiện giới kinh doanh thành phố B muốn kết thông gia cùng nhà họ Diệp!

Nhưng nhà họ Diệp không có con gái mà, kết hôn với ai đây?

Chính... chính là?

Có người nói ông Diệp muốn đưa thẳng con thứ hai của ông ấy gả đi ~ thực sự là nghiệp chướng mà! Cậu có biết con thứ hai nhà họ Diệp là ai không?

Chính là người chỉ huy ban nhạc trẻ tuổi của thành phố chúng ta, tôi thấy trên ti vi, đẹp trai lắm! Chà chà ~VẬY mà cũng ông Diệp đành lòng ~

Tin tức quả nhiên bị Vũ Diệp Thanh công bố cho giới truyền thông, cuộc sống yên bình của Diệp Tuấn bị phá vỡ. Bất kể là liên quan tới công việc hay cuộc sống vốn trống rỗng của cậu, cả trong lẫn ngoài đều phá đến rối tinh rối mù.

Hôm nay, Diệp Tuấn vừa tới dàn dựng và luyện tập tiết mục đã bị trưởng đoàn kéo tới phòng nghỉ ngơi, đóng cửa lại, đặt dựa lên cánh cửa. Diệp Tuấn bị ép tới nỗi động cũng không được, không thể làm gì khác hơn là mang theo vẻ nghi hoặc hỏi: “Trưởng đoàn? Ngưu Húc? Làm sao vậy?”

“Nghe nói cậu phải gả cho Vũ Diệp Thanh?” Ngưu Húc cắn răng tàn bạo hỏi, trong giọng nói còn mang theo chút run rẩy.

“Nghe ai nói?” Diệp Tuấn cho rằng Ngưu Húc không chấp nhận được loại chuyện hoang đường này, thế là vỗ vỗ lưng Ngưu Húc, nói một cách tỉnh táo.

“Ai nói? Cả thành phố B, đầy đường đều nói chuyện cậu sắp đám cưới! Diệp Tuấn ơi Diệp Tuấn.” Giọng nói Ngưu Húc đầy vẻ đau lòng.

Diệp Tuấn tiếp tục vỗ lưng Ngưu Húc, do bị đè lên nên hít thở có chút khó khăn, khó khăn nói: “Ngưu Húc, cậu thả tôi ra trước đã, tôi sắp thở không được rồi.” Ngưu Húc là bạn học hồi ở nhạc viện với cậu, lúc du học cũng đi chung, hai người tha hương nơi đất khách quê người dường như có thể nói là sống nương tựa lẫn nhau, thế nên tình cảm cực kỳ tốt. Trở về nước, hai người lại trùng hợp cùng làm việc, sự hiểu nhau nhiều năm cũng giúp bọn họ hợp tác rất vui vẻ. Vì vậy, cậu cảm thấy mình có thể hiểu tại sao Ngưu Húc lại tức giận như bây giờ.

Nhưng không ngờ Ngưu Húc cũng không buông tay, trái lại còn ép càng chặt hơn, hai tay đè chặt eo Diệp Tuấn, Diệp Tuấn luôn không quen gần gũi với người khác như vậy nên muốn đưa tay đẩy, ai ngờ đẩy ra không được còn bị ôm trở về đi.

Ngưu Húc ôm chặt Diệp Tuấn, ánh mắt phẳng phất như không có tiêu điểm, trong miệng lầm bầm: “Không buông! Tôi không buông! Tôi đã đợi nhiều năm như vậy... Tôi cho rằng, một ngày nào đó cậu sẽ rõ tình cảm của tôi. Vậy tôi bỏ ra nhiều năm như vậy, bây giờ tính là cái gì hả?”

Ngay một phút sau, Diệp Tuấn đã bị hôn môi. Diệp Tuấn kinh ngạc trợn to hai mắt, theo bản năng nắm lấy tóc người đang hôn say mê trên người mình, dùng đầu gối đỉnh vào bụng y. Ngưu Húc đau quá buông tay ra, ôm bụng cúi người xuống.

Diệp Tuấn cực kỳ tức giận, lấy ra khăn tay từ trong túi quần, liều mạng dùng sức lau miệng. Cuối cùng

vẫn cảm thấy không đủ, đi vào phòng vệ sinh của phòng nghỉ rửa tay, dùng sức súc miệng.

Ngưu Húc nghe tiếng động phát ra từ phòng vệ sinh, co người ngồi dưới đất, toàn thân vô lực. Ha ha, người y yêu nhiều năm sắp thuộc về kẻ khác. Thật không cam lòng, bên nhau nhiều năm như vậy cũng không dám động người ấy dù chỉ một chút, hy vọng người ấy một lần quay đầu lại, nhưng người ấy cuối cùng không phải của mình. Chỉ hôn một cái thôi đã buồn nôn không ngớt. Ngưu Húc dùng tay che đi đôi mắt, nước mắt cuối cùng kiềm nén không được theo kẽ ngón tay rơi xuống.

Mà tâm trạng Diệp Tuấn vốn không tốt, mới sáng sớm ra ngoài đã bị cả đám phóng viên đuổi theo hỏi hết đông tới tây, đi tới nơi dần dừng và luyện tập tiết mục không hiểu ra sao còn bị bạn tốt hôn. Vưu Diệc Thanh như vậy, bạn tốt nhiều năm cũng vậy, bộ tướng mình là con dê nhỏ không biết phản kháng à? Diệp Tuấn xoa môi, đi ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn thấy người trên đất lại ngẩn ra một chút.

Ngưu Húc đang khóc. Tại sao vậy chứ? Diệp Tuấn có chút không hiểu, rõ ràng là y sai, không phải sao? Tự nhiên hôn mình, Diệp Tuấn sờ sờ khóe miệng, nhớ tới nụ hôn tối hôm qua của Vưu Diệc Thanh. Cậu nhủ mày, đi tới dùng ống tay áo xoa nước mắt Ngưu Húc, nghỉ ngơi nhìn y.

Ngưu Húc đứng dậy, cười khổ nhìn cậu: “Diệp Tuấn, cậu thật sự vẫn luôn không hiểu sao? Tôi đợi cậu nhiều năm như vậy.

Diệp Tuấn lắc đầu một cái, hỏi: “Hiểu cái gì?” Thế giới của cậu từ nhiều năm trước tới nay cũng chỉ có âm nhạc, thời gian rảnh đều dành cho bản nhạc. Chỉ vì Ngưu Húc học chung nhiều năm mới làm bạn. Cậu không hiểu Ngưu Húc đang nói cậu không hiểu cái gì. Nhiều năm qua, cả người ở sự nghiệp âm nhạc cũng rất thân nhau. Một người là chỉ huy dàn nhạc, một người là đoàn trưởng, hợp tác chưa bao giờ có cãi nhau, quan hệ đó không phải là quan hệ tri kỷ sao?

Ngưu Húc đi về phía cậu, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Diệp Tuấn. Dường như muốn nhìn thấy linh hồn nơi sâu xa của cậu, mãi đến khi nhìn thấu con người cậu. Y thở dài một hơi: “Tôi vốn không định nói ra. Cậu vẫn ngốc như vậy, trừ âm nhạc của cậu, cái gì cũng không hiểu. Tôi nghĩ như vậy cũng tốt thôi, tôi sẽ bảo vệ cậu cả đời. Nhưng mà bây giờ chuyện gì xảy ra? Cậu sắp cùng người khác kết hôn!”

Nói rồi Ngưu Húc mặt mày xoa xoa đôi mắt: “Tôi một chút cũng chưa chuẩn bị kịp. Diệp Tuấn, cậu biết không? Từ lúc còn học ở Nhạc viện đến khi du học về nước, tôi thích cậu tròn rã 7 năm! Thậm chí, tôi nghĩ cứ thế nhìn cậu mê muội trong âm nhạc, đến già cùng cậu bên nhau, hoặc là, trên lễ đường lúc cậu cưới vợ sinh con, tôi nhìn cậu vui vẻ hạnh phúc. Nhưng tôi không ngờ tới kết cục như vậy.”

Diệp Tuấn đứng tại chỗ, triệt để bối rối. Cậu trợn mắt, há hốc mồm mà nhìn Ngưu Húc, không biết phải mở miệng thế nào. Hắn chưa từng có ý nghĩ cùng bạn tốt trường nhiều năm ôm ấp này. Vậy phải chăng, cậu ta đối xử tốt với mình một phần cũng là có mục đích khác? Diệp Tuấn trong lòng rất chấp nhận, đứng tại chỗ, tay cũng có chút run rẩy. Cậu tự hỏi, mình luôn đối xử thật lòng với người khác, cũng không lợi dụng bất cứ ai cái gì, nhưng tại sao mỗi người đều phải như đòi nợ mà đòi mình những thứ mình không thể cho?

Trong lòng cậu lạnh lùng, không biết vì gió đông quá lạnh hay vì mặc quá ít mà cậu bỗng cảm thấy tất cả người trên cõi đời này đều giả tạo đến cực điểm. Cậu chăm chú nhìn cổ áo bành-tô trên người, chà xát tay,

cố gắng sắp xếp lại những chuyện vừa xảy ra, tỉnh táo nói: “Tôi mặc kệ kết cục gì, tôi chỉ biết cậu là bạn tốt nhiều năm của tôi, là tri kỷ của tôi, cũng là bạn tốt trong công việc của tôi.”

Ngưu Húc cũng bình tĩnh lại, y thật quá kích động. Vừa biết tin, cả người y cũng gần như tan vỡ, chỉ muốn bắt lấy người này giải toả tâm trạng, lại không nghĩ đến cảm nhận của Diệp Tuấn. Y xin lỗi cười cười: “Xin lỗi Tiểu Tuấn, chỉ vì quá đột ngột, tôi có chút không tiếp nhận được.” Đến bây giờ Diệp Tuấn vẫn coi y là tri kỷ, y đã thỏa mãn.

Diệp Tuấn gạt đầu, sửa sang lại bề ngoài, mở cửa đi ra ngoài. Ngưu Húc nhìn bóng người gầy gò mà kiên cường kia, cười cợt, với tính tình của Tiểu Tuấn, ngày xưa mình phải tốn không ít tâm tư mới làm bạn được với cậu. Vợ Diệp Thanh kia? Dùng phương thức này chắc chắn sẽ bị Tiểu Tuấn chán ghét đi. Trong lòng y đột nhiên nhẹ nhõm hơn, đi theo ra ngoài.

Mặc kệ thế nào, cuộc sống của Diệp Tuấn vẫn có sự thay đổi rất lớn. Chuyện Ngưu Húc có thể bỏ qua, hai người quen biết nhiều năm cũng sẽ không vì chuyện này xảy ra khúc mắc. Có điều, khi cậu dần dừng và luyện tập tiết mục xong, đi ra khỏi dàn nhạc lại bị phóng viên ngăn cản. Lúc này, cậu hết nhịn được mà nổi bão.

Nổi nóng với phóng viên không tốt, muốn tìm phải tìm kẻ cầm đầu. Cậu bắt đắc dĩ bấm số điện thoại của người nào đó: “Tôi mặc kệ anh muốn khi nào kết hôn, nhưng trước lúc đó lại có thêm tên phóng viên nào đến phiền tôi, anh cứ chờ ngày hôn lễ bị cướp người đi!” Nói xong cũng thở phò cúp điện thoại.

Vốn đang vui rạo rức khi nhận được điện thoại của Diệp Tuấn, người nào đó chỉ nghe được một câu như vậy, còn chưa kịp nói câu nào đã bị ngắt máy rồi. Anh sờ sờ cằm, vợ chỉ nổi giận thôi cũng đáng yêu như vậy hà.

Diệp Tuấn gọi điện thoại cho Vợ Diệp Thanh xong, thế giới quả nhiên thanh tịnh rất nhiều. Chỉ là kết hôn vẫn có rất nhiều chuyện phải làm, ra mắt người lớn, thử đồ cưới, Diệp Tuấn nghĩ đến ngày mai phải gặp người lớn hai bên đã đau đầu. Chuyện gì đây chứ!

5. Chương 5: Ra Mắt Người Lớn

Trong một nhà hàng lớn sang trọng, lúc Diệp Tuấn chạy tới thì tất cả mọi người đều đã có mặt, tất cả ánh mắt ở đây đồng loạt nhìn vào người cậu. Điều này làm cho cậu không khỏi có chút căng thẳng. Người ta bảo, hôn nhân là chuyện trọng đại của đời người. Tuy chuyện này trong mắt cậu chỉ là trò đùa hoang đường, nhưng những thủ tục nên có đều phải làm.

Cả đám người cùng ngồi bên một chiếc bàn tròn, vì lẽ đó người hai bên gia đình không thể phân biệt rõ ràng. Ngồi bên cạnh Vợ Diệp Thanh là một người phụ nữ trẻ khoảng 30 tuổi, chắc là chị bên nhà của anh, mà ngồi bên cạnh chị ấy chắc là anh rể của anh rồi.

Diệp Tuấn gạt đầu cười chào bọn họ, rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cha mình.

Vưu Diệc Thanh nhìn thấy cậu đến hai mắt liền sáng lên, sau đó tự giới thiệu với cậu về người nhà anh. Diệp Tuấn có chút ngượng ngùng chào chị của anh: “ Chào Vưu tiểu thư.”

Chị gái của anh nhìn có vẻ ôn nhu hiền thực lắm, dịu dàng nở nụ cười, đôi mắt sáng lên lấp lánh: “Tiểu Tuấn, đừng khách khí, chị cũng là Fan của em đấy! Chị rất hâm mộ những nhạc sĩ như em!” Nói rồi lấy một quyển sổ tay từ trong túi xách ra đưa cho Diệp Tuấn, đầy chờ mong nói: “Nhạc sĩ Diệp, ký tên cho chị đi!” Dáng vẻ hoàn toàn như cô gái trẻ đang theo đuổi ngôi sao thần tượng.

Người đàn ông cường tráng bên cạnh Vưu Dịch Nhã xấu hổ, chỉ có thể đưa một nắm tay lên miệng ho khan một tiếng, Vưu Dịch Nhã xấu hổ cất quyển sổ về.

Diệp Tuấn cũng có chút không biết làm sao. Cậu vốn cho rằng người nhà đối phương có thể sẽ rất khó ở chung, lại không ngờ mọi chuyện không như cậu nghĩ. Cậu cười cười với Vưu Dịch Nhã, nghĩ thầm chị gái của tên điên này lại bình thường hơn một chút, nhưng cũng không được bình thường lắm.

“CÔNG KHỔNG ĐẲNG MUÔN ĐỜI THỊNH”

Lúc này Ông Diệp ngừng mắt, nhìn Vưu Diệc Thanh, giọng nói khá uy nghiêm: “Hôm nay chúng tôi không phải đến nói chuyện phiếm.”

Vưu Diệc Thanh thay đổi hình tượng lưu manh trước mặt Diệp Tuấn chuyển sắc mặt sang chế độ lạnh lùng, hơi nhúu khóe miệng nói: “À?” Tiếp theo nhướn mày: “Chúng ta đương nhiên không phải đến để nói chuyện phiếm. Cháu nói rồi, bác đồng ý để Diệp Tuấn kết hôn với cháu, cháu sẽ lập tức thay bác lấp đầy khoảng thiếu hụt tài chính trong công ty bác, ngoài ra cháu sẽ mua 5% cổ phần tập đoàn Diệp Thị tặng Diệp Tuấn. Còn những quà cưới khác, cháu nghĩ bác đã nhận được.”

Diệp Tuấn có chút tức giận mà nhúu mày, hồi hận đã tới đây ra mắt người lớn, cảm giác thực không dễ chịu khi nghe mình bị đặt vào một cuộc giao dịch. Trong lòng cậu cười gằn, ngón tay lạnh lẽo. Mặc kệ cha cậu đã từng cho cậu cái gì, cậu nghĩ giờ phút này cậu cũng trả sạch. Coi con trai mình như món hàng hóa mà mua bán, trong lòng ông ta có từng nhớ tới mẹ cậu? Tầm mắt cậu có chút mờ lung, thấp thoáng như lại thấy bóng lưng gầy yếu lom khom mà kiên trì của mẹ mình.

Trên tay bỗng truyền đến một cảm giác ấm áp, một bàn tay đang nắm lấy tay cậu. Cậu xoay người, ngẩng đầu đã nhìn thấy đôi mắt lo lắng của đại ca. Diệp Nhất Quân nắm thật chắc bàn tay lạnh như băng của cậu, đưa vào túi quần mình, kéo Diệp Tuấn dựa vào người mình một ít, cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu nói: “Tuấn Nhi, đừng buồn, là đại ca không tốt. Đại ca sẽ nhanh chóng vực dậy Diệp Thị, em chỉ cần kiên trì một khoảng thời gian là tốt rồi.”

Nghe Diệp Nhất Quân bảo mình đừng buồn, giọng nói ấy trầm thấp mà nghẹn ngào, Diệp Tuấn bỗng nhiên cảm thấy không còn khó chịu nữa. Tuy cuộc sống của cậu đã thay đổi, không thể trở về như ngày xưa, nhưng có một số thứ không thể thay đổi.

Diệp Tuấn cười cười, nhìn chăm chú vào bàn tay đang nắm lấy tay mình của đại ca, ra hiệu y không cần lo lắng.

Một bữa cơm diễn ra, trong lòng mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, trừ chị cả nhà họ Vũ vô tâm vô phê (không tìm không phôi, chỉ những người không có suy nghĩ phức tạp) và anh rể xem mọi việc không liên quan tới mình, thì những người khác đều có những suy nghĩ riêng. Cuộc đàm phán có tên gọi “Ra mắt người lớn” này diễn ra trong sự trầm mặc của Diệp Tuấn mà kết thúc.

“CÔNG KHỔNG ĐĂNG MUÔN ĐỜI THỊNH”

Sau khi cuộc gặp gỡ kết thúc, Vũ Diệc Thanh muốn đưa Diệp Tuấn về nhà, Diệp Tuấn vẫn làm mặt lạnh đi bên cạnh anh, xem anh như không khí mà bước vào xe Diệp Nhất Quân. Tư thế cầm chìa khoá xe, mời người của Vũ Diệc Thanh cứng lại tại chỗ, có chút không biết làm sao.

Vũ Dịch Nhã thấy thế đành dặn dò người đàn ông cường tráng bên cạnh vài câu, đi đến bên em trai mình.

Xe của Diệp Nhất Quân đã sớm đi xa, Vũ Diệc Thanh vẫn luôn giữ tư thế kia, mang theo nghi hoặc mà từ từ xoay người nhìn Vũ Dịch Nhã.

Vũ Dịch Nhã thở dài, nói: “Lên xe, về đến nhà lại nói.”

Mới vừa trở lại nhà mình, còn chưa kịp xuống xe, đã bị chị gái mình nhéo lỗ tai kéo một đường đến cửa, trách mắng: “Mày, cái thằng nhóc này! Không phải dùng cái thủ đoạn thấp hèn gì với nhà chỉ huy Diệp để cậu ấy kết hôn với mày chứ? Hả? Tao còn tưởng mày đang theo đuổi người ta, hại tao vui sướng một hồi! Cái này mà mày cũng có thể đem ra tính toán? Không phải chỉ là mấy đồng tiền dơ bẩn của các người thôi à, có gì đặc biệt! @#%*”

Vũ Diệc Thanh cả một đường xin tha, lỗ tai bị nhéo đến đỏ chót.

Trở lại phòng, Vũ Dịch Nhã ném anh lên mặt đất, hai tay khoanh trước ngực, bày ra dáng vẻ: Nếu Vũ Diệc Thanh không thành thật thú tội thì quyết không bỏ qua.

Vũ Diệc Thanh từ lúc 10 tuổi, cha mẹ đều qua đời, cũng chỉ có chị gái lớn hơn mình 4 tuổi dạy dỗ, bình thường luôn cực kỳ nghiêm khắc đối với anh, bởi vậy anh không dám cãi lời chị, ví dụ như đi nghe buổi hoà nhạc anh ghét nhất. Chị Vũ đang học ở Nhạc viện, vì lo cho Vũ Diệc Thanh đi học mà bỏ học, có thể xem như tay phân, tay nước tiểu mà nuôi lớn Vũ Diệc Thanh.

Cũng vì thế mà Vũ Diệc Thanh không chịu thua kém, còn chưa tốt nghiệp đã vay tiền mở công ty của bản thân, dựa vào đầu óc của bản thân mà mở ra một thế giới ở thành phố B.

Vũ Dịch Nhã lại hiểu rõ em mình, thằng nhóc này từ nhỏ đã thích tính toán, đầu óc toàn là tư tưởng gian thương, dùng cách nào tiện lợi nhất nhanh nhất để đạt được thứ mình muốn, sau đó thu được món lợi lớn nhất. Đó chính là thứ trong đầu thằng nhóc này cả ngày nghĩ tới. Nhưng cô không ngờ cả tình yêu mà em cô cũng làm như vậy.

Cô thở dài, hỏi: “Mày thích Diệp Tuấn đúng không?”

Vưu Diệc Thanh bày ra vẻ mặt ‘Không phải chị nói thừa à’ nhìn cô.

Chị Vưu bị anh chọc giận, giọng nói cất lên quăng tám: “Tao nói mày thích thì mày không thể dùng chút cách bình thường đuổi theo à? Cũng chỉ biết tính toán tính toán! Mày xem đây là trên thương trường hả! Thế mà mày cũng tính toán được à! Mày có thấy vừa rồi Diệp Tuấn không muốn đến gần mày không? Nói xem!”

Vưu Diệc Thanh nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng vừa rồi của Diệp Tuấn, cúi đầu, bắt đầu suy nghĩ mình có phải đã sai không. Anh chưa từng trải qua thứ tình cảm như vậy, lần đầu tiên thấy cậu ấy, anh bị thu hút nhiều lắm cũng vì trên người cậu ấy có chút khí chất hoàn toàn không giống với mình, rồi tao nhã thông dong, rồi lạnh lùng kiêu ngạo, xa cách với người khác, làm người ta không nhìn được muốn đến gần.

“CÔNG KHỔNG ĐẲNG MUÔN ĐỜI THỊNH”

Còn nhớ rất nhiều năm trước, một buổi tối yên tĩnh, ấm áp, cả nhà vây quanh bên TV xem buổi hòa nhạc, mẹ từ ái hỏi: “Tiểu Diệc Thanh lớn rồi muốn làm cái gì?” Khi đó Vưu Diệc Thanh không buồn không lo, khờ dại chỉ cắn ngón tay, nhìn vào buổi hòa nhạc trên TV nói: “Con muốn trở thành nhạc sĩ!”

Chỉ là vận mệnh trêu người, anh cuối cùng cũng không thể thành một người như vậy. Anh trở thành người mà người ta hay gọi là gian thương, chị gái gọi là người phàm tục đầy hơi tiền. Anh cười cợt cay đắng, con người bình thường sẽ vì một vài lý do rất buồn cười mà sa vào với một đoạn tình cảm do chính mình dệt thành, mà anh cũng không phải ngoại lệ. Anh không thể trở thành người như mình mong muốn, nhưng anh không thể tránh khỏi yêu người mà mình đã từng ước mơ trở thành như vậy.

Người kia phẳng phất như trời sinh vốn là như vậy. Đứng trên đài chỉ huy mà tao nhã bề ngễ nhìn chúng sinh. Anh ở dưới đài, nhìn người đang đứng nghiêm chỉ huy trên đài mà không nhìn được rung động.

Trong lòng Vưu Diệc Thanh rầu rĩ nói: “Chị, em không biết nên làm gì.”

Vưu Dịch Nhã bị một ngụm máu cứng trong cổ họng: “Mày trừ biết tiền ra thì còn biết cái gì! Mặc kệ thế nào, sau khi kết hôn phải thay đổi một cách bình thường để người ta ở lại bên cạnh mày, nếu không mày giành được rồi có ích lợi gì?”

Vưu Diệc Thanh buồn buồn đáp một tiếng: “Vâng.”

6. Chương 6: Lễ Cưới Biểu Diễn Or

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Những việc phức tạp cho lễ cưới dần được xử lý ổn thỏa, Diệp Tuấn thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngày kết hôn với Vưu Diệc Thanh vẫn là ngày 5 không đổi. Thiệp mời cũng đã phát ra.

Qua mấy ngày nữa là đến rồi. Cậu nhíu mày, cũng không định lùi bước. Dàn dựng và luyện tập tiết mục đã chuẩn bị lâu như vậy, cậu không thể vào giờ phút quyết định bỏ lại dàn nhạc của cậu.

Chớp mắt đã đến ngày cưới. Trước đó, tin tức chấn động này đã sớm truyền khắp thành phố B, ngày này đến tất nhiên có truyền thông đưa tin. Diệp Tuấn bị vây trong nhà, gấp đến độ xoay vòng vòng. Biểu diễn lúc 2 giờ chiều, cậu chạy tới tham gia lễ cưới rồi lại chạy tới biểu diễn chắc chắn không kịp.

Sắp ra cửa, người bên Vưu Diệc Thanh lại đến thúc giục. Đại ca đã có mặt, nhìn thấy vẻ sốt ruột của Diệp Tuấn bèn hỏi: “Tiểu Tuấn, làm sao vậy? Nếu em không muốn kết hôn cùng Vưu Diệc Thanh, chúng ta có thể bội ước. Anh nói rồi, em không nợ nhà họ Diệp cái gì cả.”

Diệp Tuấn nhìn đại ca vốc người gần giống mình, con người linh động nói: “Đại ca, đến lúc này rồi, em cũng sẽ không lùi bước. Chỉ là, hôm nay cũng là ngày biểu diễn âm nhạc của em...” Diệp Tuấn kể vào tai Diệp Nhất Quân nói ra kế hoạch của mình.

Diệp Nhất Quân nhíu mày: “Làm thế có được không?”

Diệp Tuấn cười khê: “Nếu anh ta muốn chơi, vậy em sẽ cùng chơi với anh ta, chơi một chút thì có sao?”

Thế là...

Repost làm con chó ăn cứt

Lúc xe hoa đi đã đến dưới lầu nhà Diệp Tuấn. Vưu Diệc Thanh bước ra khỏi xe, thấy Diệp Nhất Quân mặc lễ phục màu trắng của Diệp Tuấn thì bỗng hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Anh đầy tức giận mà bước đến, nắm lấy cổ áo Diệp Nhất Quân, ánh mắt lộ ra vẻ đáng sợ: “Diệp Tuấn đâu?!”

Lúc này, Diệp Nhất Quân cũng không có vẻ suy sụp như lần trước, y cười nhạt một tiếng: “Tuấn Nhi đi tham gia biểu diễn. Đúng rồi, nó còn bảo tôi đưa tấm vé này cho cậu, nói nếu cậu có rảnh thì có thể đến xem nó biểu diễn. Biểu diễn khoảng 4, 5 giờ chiều sẽ kết thúc. Nó nói nếu cậu nhất định phải chờ nó thì có thể đứng bên ngoài phòng thay đồ của biểu diễn âm nhạc chờ.”

“Đương nhiên, nếu cậu không ngại, một chú rể khác là tôi có thể tạm thời thay thế”. Diệp Nhất Quân không kìm được mà giương khóe miệng lên. “Tiểu Tuấn, em trai nhà tôi lúc nào chấp nhận đề nghị của cậu? Nhớ năm đó vì được bước trên con đường âm nhạc này, nó đã âm ỉ với cha chúng tôi một trận, một phen tiền cũng không mang cứ thế rời nhà đi ra ngoài sống.”

Vưu Diệc Thanh ảo não ném bó hoa trong tay xuống đất, chỉ chỉ ngón giữa vào Diệp Nhất Quân rồi gọi điện thoại cho người phụ trách nói dời thời gian sang ngày mai, sau đó đuổi tài xế trên xe xuống, cầm vé đến nơi diễn ra buổi biểu diễn đợi người.

Repost làm con chó ăn cứt

Bên này Diệp Tuấn đã đến phòng dàn dựng và luyện tập tiết mục từ sớm, nhìn ánh mắt khác lạ của người trong đội, cười nói: “Mọi người tranh thủ thời gian còn lại mà diễn tập lại lần cuối, xế chiều nay phải dựa vào biểu hiện của mọi người!”

Trong phòng dàn dựng và luyện tập tiết mục vang lên tiếng vỗ tay. Dù Diệp Tuấn còn rất trẻ, nhưng lại rất được nể trọng trong đoàn. Hoà giải những mâu thuẫn xảy ra giữa các thành viên trong dàn nhạc, linh hồn của dàn nhạc, đều được Diệp Tuấn – người chỉ huy trẻ thực hiện. Tất cả giúp cậu có được sự tôn trọng của thành viên trong dàn nhạc.

Lần biểu diễn này, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Tuấn sẽ vắng mặt, vậy mà diễn tập trước, chép nhạc, luyện tập riêng, hoà tấu tập thể, luyện tập phân âm, tập hợp dàn hàng, đứng đầu chỉ huy, cậu một lần cũng không vắng. Trưởng đoàn Ngưu Húc vốn cũng muốn chỉ huy thay cậu, không ngờ cậu vẫn tới.

Ngưu Húc nhìn Diệp Tuấn đang chìm đắm trong tiếng nhạc, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nhìn người đang chỉ huy trên đài cười cười. Y tin bạn mình. Diệp Tuấn dù nhìn bề ngoài có vẻ rất lạnh lùng, nhưng làm việc lại rất có nguyên tắc. Nếu không, một dàn nhạc lớn như vậy làm sao tuân theo?

Sau khi nghỉ trưa một lát thì buổi biểu diễn cũng bắt đầu, Diệp Tuấn đã sớm tắt điện thoại di động, mặc trang phục diễn xuất, chuẩn bị ra trận. Hôn nhân đã bị coi như trò đùa mà đem bán rồi, cậu cũng không muốn ngay cả sự nghiệp cũng đánh mất.

Repost làm con chó ăn cứt

Thật ra, Vũ Diệc Thanh đã sớm đến ngoài phòng thay đồ của Diệp Tuấn. Nhưng nhớ lời chị mình, cuối cùng không đi vào đợi người, mà cầm lấy vé Diệp Tuấn đưa, đi vào làm khán giả.

Repost làm con chó ăn cứt

Buổi biểu diễn bắt đầu, người kia mặc một bộ Tuxedo màu đen, tay cầm gậy chỉ huy, ưu nhã cúi người chào khán giả, rồi từ từ vung gậy chỉ huy lên. Mà toàn bộ dàn nhạc như tên đã lên dây, chỉ chờ gậy chỉ huy của cậu hạ xuống thì bắn.

Anh nhìn bóng lưng lưu loát của người kia, trong lòng các loại cảm giác cứ xáo trộn, hưng phấn, phiền muộn, thất lạc, còn có cả không cam lòng. Hưng phấn vì người này sắp thuộc về mình. Phiền muộn vì người này như cánh diều bay cao mình không thể bắt được. Thất lạc vì trái tim của người này như bóng nước mịt mờ trong hồ, thấy mà không bắt được. Không cam lòng vì người này không xem trọng mình.

Đây là một buổi hoà nhạc tràn trề thoải mái. Vũ Diệc Thanh cũng say mê, nhưng không phải say mê vì âm nhạc như bao người khác, mà say bởi người đang đứng chỉ huy trên đài kia. Anh cũng đã không còn ghét hoà nhạc như thường ngày. Anh nghĩ, có thể thật lòng yêu một người có thể thay đổi rất nhiều thứ. Ví dụ như sở thích, ví dụ như trước đây tính cách luôn chỉ biết làm theo ý mình, nói một không thì bây giờ đã biết nhường nhịn.

Giữa tiếng nhạc vang lên, Vũ Diệc Thanh cảm thấy có chút hoang mang. Anh nhớ chị mình từng bảo: “Mày không thể cứ thích thứ gì thì phải giành bằng được. Mày có bao giờ nghĩ tới, giành được rồi thì phải đối xử với người đó thế nào, làm sao giữ người đó ở lại bên mình chưa? Bắt đầu bằng cách sai lầm, thì cũng đừng để cho quá trình cũng sai theo, nếu không mày mãi mãi không có được kết quả mà mày muốn.”

Ánh mắt anh hừng hực nhìn người trên đài chỉ huy, trong lòng có cái gì đó đang thiêu đốt, đang sụp đổ. Anh biết mình không thể cứu chữa nữa rồi, bên tai thoáng vang lên giọng nói non nớt của mình khi còn bé: “Lớn lên, con muốn làm nhạc sĩ!”. Lời nói vang lên leng keng mạnh mẽ như chặt đinh chém sắt. Anh say mê mà nhìn về phía trước, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: “Mình muốn giữ người đó lại.”

Repost làm con chó ăn cứt

Buổi biểu diễn Diệp Tuấn rất thành công. Có điều, mới trở lại sau đài đã thấy người cậu nghĩ sẽ không xuất hiện lại ở đây. Cậu nhú mày, hỏi: “Lễ cưới kết thúc rồi?”

Vũ Diệc Thanh bước lên, vén tóc mái rồi dài qua trán cho cậu, ánh mắt ôn nhu lạ, cười nói: “Anh cũng không hứng thú kết hôn với đại ca nhà em. Lễ cưới đổi sang ngày mai.” Cuối cùng anh vẫn nhượng bộ. Anh cũng không muốn thua cậu, nhưng cuối cùng vẫn thua.

Diệp Tuấn có chút bị sự ôn nhu của anh dọa sợ, ngây ngốc: “A? Vậy à. Cảm ơn anh.”

Một tiếng cảm ơn nói ra thật lòng mà thành khẩn. Vũ Diệc Thanh nở nụ cười: “Như vậy, có thể để anh đón người mới nhà mình về nhà chứ?”

Diệp Tuấn không phản đối. Dù sao đối phương cũng vì mình mà nhượng bộ. Một vài thành viên dàn nhạc có chút hiếu kỳ mà nhìn bọn họ, nhưng từ đầu đến cuối cũng không hề nói gì. Cuối cùng, chỉ có trưởng đoàn ra về thân mật kề gần Diệp Tuấn, nói: “Tiểu Tuấn, trận đầu biểu diễn thành công, không ăn tiệc mừng sao?”

Vưu Diệc Thanh liếc y một chút, lạnh lạnh nói: “Cũng tốt, ngày mai chúng tôi kết hôn, hoan nghênh cậu tới tham gia tiệc cưới của chúng tôi. Đương nhiên, có thể thực hiện cùng lúc với tiệc mừng của dàn nhạc các cậu.” Trong lời nói nồng mùi thuốc súng và vị chua.

Diệp Tuấn cũng không phải quản bọn họ trong lúc đó kiếm nô hung hăng khói thuốc súng nổi lên bốn phía, xoay người đổi đi quần áo, quay về Ngưu Húc gật gật đầu đã đi đi ra ngoài. Ngưu Húc cũng cười cười, xoay người đi vào phòng thay quần áo.

Vưu Diệc Thanh có chút không chịu nổi ánh mắt nhìn nhau hiểu ý giữa bọn họ, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể đuổi theo bước chân Diệp Tuấn.

Hết chương 6

Bộ Tuxedo

7. Chương 7: Lễ Cưới Đến Thật Rồi

Lễ cưới được tổ chức oanh oanh liệt liệt, cả trong và ngoài giáo đường đều chật kín người, chen chúc nhau không còn chỗ trống, những ánh đèn nháy ra từ máy chụp ảnh loé ra không dứt để bắt kịp những hình ảnh của lễ cưới đưa lên truyền thông. Diệp Tuấn mặc lễ phục là bộ Âu phục màu trắng, đứng nghiêm trước bục mục sư đọc Thánh kinh, người đàn ông đứng bên cạnh nắm thật chắc tay cậu, có thể cảm nhận được tâm tình anh đang kích động vì thân thể anh đang khẽ run.

Bầu không khí rất nghiêm trang, Diệp Tuấn lại không có cảm giác gì, cứ như người kết hôn không phải là mình, mà giống như một vị khách đến xem lễ cưới. Cậu hồ hững nhìn tất cả những thứ đang xảy ra, nhưng không hề có cảm giác gì, lòng không chút gợn sóng.

Lúc đưa ra lời tuyên thệ, Diệp Tuấn giống như người máy mà nói ra ba chữ kia: “Tôi đồng ý”. Con người sống trên đời có thể có bao nhiêu lần cơ hội được đứng trước Chúa mà nói ra ba chữ thần thánh này chứ? Có người chỉ có một lần, bất hạnh hơn thì hai lần ba lần. Mà Diệp Tuấn, ngay cả lần đầu tiên nói ra cũng không phải xuất phát từ ý muốn của chính mình. Trong lòng cậu bỗng cảm thấy bị ai, nhưng không cách nào nói ra, dù sao nếu cậu không muốn cũng không ai ép buộc được.

Vưu Diệc Thanh bên cạnh lại có vẻ kích động đặc biệt. Lúc mục sư tuyên bố có thể hôn môi anh liền ôm lấy Diệp Tuấn hôn môi cuồng nhiệt. Xung quanh vang đầy tiếng huýt sáo, Diệp Tuấn vẫn còn có chút không quen, nên dứt khoát nhắm mắt lại, giống như nhắm chặt mắt rồi sẽ không nhìn thấy không nghe thấy những thứ đang xảy ra.

Repost là con chó ăn cứt

Sau khi kết thúc nghi thức chính là tiệc cưới. Bên Diệp Tuấn chỉ có người thân bạn bè thân thiết trong gia tộc, mà bên Vưu Diệc Thanh tuy quan hệ gia đình đơn giản, nhưng khách hàng lại chiếm mười mấy bàn. Một bàn lại một bàn đến chúc rượu, dù phần lớn rượu đã được Vưu Diệc Thanh chần cho, nhưng Diệp Tuấn vẫn cảm thấy say choáng.

Mà những người nhìn cậu với ánh mắt kỳ quái ánh dò xét cũng làm Diệp Tuấn rất không thoải mái, bốn phía vừa âm ỉ vừa nhốn nháo, cậu không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nặn ra nụ cười đáp lại khi những người khác trêu đùa. Tất cả đều làm Diệp Tuấn cảm thấy phức tạp, gần như muốn cứ như vậy mà phất tay áo bỏ đi, nhưng lại không thể không cố nhịn xuống.

Cuối cùng vẫn là Vưu Diệc Thanh nhìn ra cậu không đúng, nói xin lỗi với những khác người rằng thân thể Diệp Tuấn không khỏe để Diệp Tuấn trở về phòng khách sạn nghỉ ngơi.

Tiệc cưới tổ chức ở khách sạn, nơi nghỉ ngơi tất nhiên cũng ở khách sạn. Căn phòng được trang trí đậm chất phòng tân hôn với chiếc giường chữ nhật đỏ thẫm, gối đỏ, khắp nơi dán đầy hình trái tim đỏ thẫm, đầu giường dán một chữ hỷ thật to, có chút chói mắt. Diệp Tuấn rất mệt mỏi, chưa từng mệt mỏi như vậy.

Người ta bảo kết hôn là chuyện mệt nhất đời người, đúng thật! Đối mặt với những chuyện rườm rà thế này cậu không có sự vui sướng của kẻ lần đầu kết hôn, mà chỉ theo bản năng mà đáp lại một cách máy móc. Cậu muốn nằm trên giường ngủ một giấc, nhưng mùi rượu trên người lại làm cậu vô cùng không thoải mái,

không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra, Vũ Diệc Thanh cũng đang ở bên ngoài, trên bàn bày một ít món ăn thanh đạm, anh cười nhìn cậu. Diệp Tuấn dường như nhin đói cả ngày. Tuy trước khi tiệc cưới diễn ra, Vũ Diệc Thanh để cậu ăn chút thức ăn lót dạ, nhưng lúc này bụng thật sự đã đói cồn cào. Trong lòng Diệp Tuấn có chút cảm kích đi tới, nhưng đi được vài bước đã lảo đảo. Không để ý một chút đã vấp phải ghế tựa, ngã về phía trước.

Vũ Diệc Thanh bị dọa sợ hết hồn, nhanh chóng bước lên đỡ lấy cậu. Thế là, Diệp Tuấn ngã vào trong ngực anh, sắc mặt ửng hồng lạ. Tim Vũ Diệc Thanh Tâm đập loạn một cái, dường như có chút không kìm chế được bản thân. Lúc này Diệp Tuấn đang bọc chiếc áo tắm, ngực lộ ra làn da trắng nõn, thân thể mềm nhũn nằm trong ngực anh, giống như chú dê nhỏ yếu đuối, không hề cảnh giác. Trong đầu Vũ Diệc Thanh thật có một ý nghĩ loé nhanh qua, nhưng lại nhanh chóng dẹp bỏ. Anh không cách nào bảo đảm, mình hôn rồi có thể dừng lại không, sau đó sẽ có hậu quả thế nào.

Diệp Tuấn nằm trong lòng ngực Vũ Diệc Thanh, miễn cưỡng đứng thẳng, vịn lấy người Vũ Diệc Thanh đi tới bên cạnh bàn. Bình thường, cậu xem nhạc cũng hay quên ăn cơm, lâu dần cũng bệnh đau dạ dày. Lúc này, dạ dày đã thoáng kháng nghị, cậu sờ sờ dạ dày đang đau, có chút khó chịu.

Vũ Diệc Thanh thấy thế, trong lòng thầm tự trách. Cầm lấy bát mút cho cậu một bát canh nóng, cúi đầu nhìn Diệp Tuấn nói: “Uống chút canh nóng trước cho ấm áp dạ dày đi. Mọi người về gần hết rồi, sẽ không ai đến náo động phòng đâu. Ăn rồi nghỉ ngơi đi, hôm nay em vất vả rồi”.

Diệp Tuấn có chút khó hiểu nhìn Vũ Diệc Thanh, không hiểu người này tại sao bỗng giống như thay đổi thành một người khác, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cúi đầu uống canh. Cậu cúi đầu xuống nên không thấy rõ vẻ mặt, lông mi thật dài hơi cong lên, trong mắt có một mảng bóng mờ nhỏ, có vẻ hơi yếu đuối. Vũ Diệc Thanh có chút đau lòng, nhìn cậu đang từ từ ăn cơm, trong lòng dần nổi lên cảm giác thỏa mãn.

Diệp Tuấn ăn xong thì lên giường nằm ngay. Cậu thực quá buồn ngủ rồi, đã không nghĩ tới chuyện đêm nay sẽ xảy ra theo lý thuyết.

Vũ Diệc Thanh nhìn bóng lưng của cậu, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng ngừng lại. Bên ngoài còn có vài chuyện chờ anh xử lý, lần đầu tiên anh vì cảm thấy hối hận khi tổ chức lễ cưới lớn như vậy, Giờ phút này, anh hận không thể cứ như vậy mà đuổi hết đám người bên ngoài đi, sau đó trở lại bên Diệp Tuấn.

Repost là con chó ăn cứt

Nhưng khi Vũ Diệc Thanh trở lại phòng lần nữa thì Diệp Tuấn đã ngủ say, anh đành bất đắc dĩ thở dài, cầm quần áo đi vào phòng tắm. Sau khi ra ngoài thì cẩn thận bò lên giường, từ phía sau ôm lấy người có vẻ hơi gầy yếu.

Anh tựa đầu lên hõm vai Diệp Tuấn, mê luyến hít sâu một hơi, dường như muốn khóc. Người làm mình ngày đêm nhung nhớ ao ước, giờ phút này rốt cục đang ở bên cạnh mình, có thể chạm vào da thịt em, có thể ngửi được hương vị trên người em, có thể nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của em, không còn là hình ảnh

huyền ảo vừa chạm vào đã vỡ tan. Em là chân thật, xúc cảm chân thật, hương vị chân thật, hình ảnh chân thật.

Vưu Diệc Thanh vén chăn lên, ôm chặt lấy cơ thể ấm áp kia, nhắm mắt lại, nhẩn nhẩn tâm lý và sinh lý đang cuồn dâng như sóng triều. Nhưng anh biết, bây giờ còn chưa phải lúc. Trái tim cậu còn đang ở nơi rất xa, không nhìn, cũng chạm không tới. Thậm chí, ngay cả đường vào trái tim cậu, anh còn chưa tìm ra được. Nhưng anh cũng tin chắc, một ngày nào đó cậu sẽ thuộc về anh.

Đường phía trước còn lắm chông gai, nhưng Vưu Diệc Thanh cũng không e ngại. Anh hơn mười tuổi đã bắt đầu ra ngoài lang bạt, trải qua rất nhiều sóng gió, nhưng cuối cùng cũng vượt qua. Về mặt tình cảm, có lẽ anh còn ngổ ngẩn, nhưng tất cả đường trên đời từ từ đi cũng tới đích, không phải sao?

Repost là con chó ăn cứt

Đêm đông mang theo chút cảm giác mát mẻ. Ánh trăng chênh chếch chiếu lên giường, càng thêm phần mát mẻ. Vưu Diệc Thanh đắp chặt chăn cho Diệp Tuấn, kéo người ôm vào lòng, trong quyết tâm và kích động mà an nhiên nhắm hai mắt lại.

Lúc này Diệp Tuấn thoáng cảm thấy có chút lạnh, co người lại, có vẻ sau lưng quá mức ấm áp, nên hơi nhích gần về phía sau, tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Bên ngoài, gió bắc gào thét. Bên trong, Vưu Diệc Thanh ôm chân thật người mình yêu, trên mặt mang ý cười, không hay không biết ngủ say. Có lẽ, những người yêu nhau bên nhau nhiều năm, dù đêm đông có lạnh mấy cũng nhiễm phải một tia ấm áp, hoà cùng đèn bàn đầu giường toả ra ánh đèn màu da cam càng thêm ấm áp.

8. Chương 8: Nhà Mới

Hôm sau, khi tia nắng sớm đầu tiên bé nhỏ xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào chăn, Vưu Diệc Thanh tỉnh lại. Người trong ngực không biết thay đổi tư thế từ lúc nào, mặt quay về phía mình, tay khoát lên eo mình, cứ thế ngủ say sưa.

Vưu Diệc Thanh nhìn người đó không hề phòng bị mà ngủ như đứa bé, trong lòng dâng lên cảm giác mềm mại. Nghiêng người sang, cúi đầu hôn nhẹ lên môi Diệp Tuấn, cẩn thận vén chăn lên, đứng dậy.

Khi Diệp Tuấn tỉnh lại, nhìn thấy mọi thứ xung đỏ đỏ hồng hồng có chút ngây ngời, nảy lên cảm giác không biết mình đang ở đâu, rồi lập tức nhớ tới hôm qua cậu đã kết hôn. Nghĩ đến đây, cậu bỗng giật mình, như chú cá chép vượt thác mà nhảy dựng lên kiểm tra lại quần áo trên người mình. Thật may là vẫn gọn gàng, lòng cậu cuối cùng cũng coi như nhẹ nhàng thoải mái, thở ra một hơi. Cũng còn may, không có chuyện gì. Hôm qua thật quá mệt, vì thế không nhớ tới phải phòng bị chuyện gì. Với cả người kia tuy biến thái, nhưng cũng không đến mức làm ra chuyện biến thái gì với mình.

Vị trí bên cạnh không có ai, nhưng sờ lên còn hơi ẩm áp, đại khái là mới rời giường không lâu. Diệp Tuấn ngẩn ngơ, cậu còn chưa thích ứng với thân phận bây giờ của mình.

Lúc này, Vưu Diệc Thanh đứng lúc rửa mặt trong phòng tắm ra, tóc còn ướt, trên lồng ngực rộng mở có giọt nước trượt xuống, làn da màu vàng nhạt có vẻ căng mịn và mịn màng. Anh nhìn thấy Diệp Tuấn tỉnh lại, theo bản năng nở một nụ cười tươi, những tia nắng sớm bé nhỏ chiếu lên người anh, chợt làm Diệp Tuấn cảm thấy có chút chói mắt.

Bất chợt, Diệp Tuấn lại cảm thấy người đàn ông trước mặt này gợi cảm đến chết tiệt. Diệp Tuấn phủ nhận những suy nghĩ thoáng qua trong đầu, nhất định là ảo giác. Vưu Diệc Thanh nhìn dáng vẻ này của cậu, cho rằng cậu còn chưa tỉnh ngủ, đi tới dùng tay giúp cậu xoa xoa huyết thái dương, giọng điệu ôn nhu nói: “Trong phòng tắm, anh đã nặn kem đánh răng vào bàn chải giúp em rồi. Em vào rửa mặt rồi ra ăn chút bữa sáng. Sau đó, mình cùng đi”.

Diệp Tuấn bỗng thoáng qua một ý nghĩ rằng người trước mặt này không phải Vưu Diệc Thanh, mà là một người khác. Nếu không chính là bên trong bị thay đổi, dáng vẻ Vưu Diệc Thanh bên ngoài chỉ là lớp vỏ, người bên trong đang nói chuyện ôn nhu với cậu. Thế nên, cậu ngơ ngác nghe lời đi vào phòng tắm.

Ra khỏi phòng tắm, quả nhiên bữa sáng đã dọn xong trên bàn. Diệp Tuấn lại hơi ngây ngốc, vì lý do công việc, trên thực tế cậu dường như chưa từng ăn bữa sáng. Bệnh đau dạ dày chính vì cậu quanh năm suốt tháng bỏ bữa tạo thành. Mà người bên cạnh đang nở nụ cười xán lạn với cậu, chờ cậu ngồi xuống, cũng làm cậu bỗng cảm thấy hoảng hốt, thoáng như trở lại nhiều năm trước đây. Lúc ấy mẹ cậu ngồi ở trước bàn bát tiên trò chuyện với cậu trong khi cậu đang ăn điểm tâm.

Diệp Tuấn lắc đầu một cái, quá kì lạ. Vén vén một sáng sớm, cậu lại bị những hành vi của người này làm tim loạn nhịp nhiều lần. Cậu thật đoán không ra suy nghĩ của người kia, trong lòng không khỏi thêm chút phòng bị.

Vưu Diệc Thanh lại không để ý những chuyện này, chỉ chờ Diệp Tuấn ngồi xuống thì mút cho cậu một bát cháo rồi đưa đến trước mặt cậu: “Anh cố ý dặn dò khách sạn làm cháo loãng, khá tốt cho dạ dày đó”.

Diệp Tuấn không lên tiếng, cầm lấy thìa, trầm mặc ăn cháo.

Vưu Diệc Thanh cũng không để trong lòng, nói tiếp kế hoạch hôm nay: “Lễ cưới đến quá vội vàng, đã muốn đưa em đi xem nhà mới nhưng em không đi, hôm nay phải theo anh đi xem một chút nha”.

Tay cầm thìa của Diệp Tuấn hơi dừng lại một chút, như có như không đáp một tiếng: “Ừ”.

Diệp Tuấn cũng không quen gần gũi với người khác quá mức. Trên thực tế, đối với chuyện tối hôm qua cùng người này ngủ chung cậu cũng hơi để ý. Nhưng những chuyện này là chuyện sớm muộn. Vưu Diệc Thanh chưa nói muốn đem đồ đạc của cậu dời vào phòng mới, với cậu đã là may mắn lắm rồi. Chỉ ít, việc này dưới cái nhìn của cậu, cậu vẫn còn một con đường bất cứ lúc nào cũng có thể thoái lui.

Còn việc có phải có thật bất cứ lúc nào cũng có thể thối lui hay không, cậu cũng không nắm chắc. Đại ca nói sẽ không để cậu oan ức quá lâu. Mà cái không quá lâu này cụ thể là bao lâu, cậu cũng không biết rõ. Cậu một thân một mình ở bên một kẻ quen biết không lâu, người này còn có thể đối với cậu có mục đích riêng. Thứ duy nhất cậu có thể dựa vào đã từ lâu cũng chỉ có bản thân cậu. Diệp Tuấn có chút trầm xuống.

Vưu Diệc Thanh dường như phát hiện tâm tình của cậu không tốt, nhưng anh nghĩ là do mình làm cậu không vui nên cũng không dám nhiều lời. Anh đã bỏ ra rất nhiều tâm tư để thiết kế, không biết nếu như người này nhìn thấy, tâm trạng có thể tốt hơn một ít không.

editor: Thanh Thảo

Ăn sáng xong, Vưu Diệc Thanh lái xe đưa Diệp Tuấn đến xem nhà mới. Đồ đạc của Diệp Tuấn không có chuyển tới. Vưu Diệc Thanh cũng không dám mở miệng yêu cầu cậu chuyển đồ đến. Anh tin sẽ có một ngày, anh có thể đi vào trong tim người nọ, người nọ hiểu được lòng anh, cam tâm tình nguyện chuyển tới đây.

Yêu nhọc công! Nhọc công muôn năm

Nhà Vưu Diệc Thanh mua có hơi xa với nội thành, nhưng cách nơi luyện tập bình thường của dàn nhạc Diệp Tuấn thì không xa lắm, lái xe nửa giờ là đến nơi.

Bên ngoài là một khoảng sân không lớn, bên trong hoa cỏ và cây cối hiển nhiên là mới vừa trồng, bé tí chưa phát triển tươi tốt lắm.

Trong phòng ngoài dự đoán của Diệp Tuấn đơn giản, hợp với sở thích của cậu. Đây là một căn nhà hai tầng, trang trí đơn giản, cũng không đẹp như trong tưởng tượng. Giữa lầu một là phòng khách, trên ghế salông để rất nhiều gối, trên bàn trà bày một đĩa trái cây. Thang cuốn màu trắng dẫn lên lầu hai. Trên lầu hai là phòng ngủ của cả hai, phòng sách và phòng dành cho khách ngủ. Mà từ phòng khách đi vào một chút là một bậc cao hơn nền, trên đó đặt một chiếc Piano. Diệp Tuấn ngạc nhiên quay đầu nhìn Vưu Diệc Thanh, Vưu Diệc Thanh lại chỉ cười cười, nói: “Theo anh vào phòng sách xem không?”

Diệp Tuấn gật đầu, nhìn Vưu Diệc Thanh tựa như tranh công mà nở nụ cười, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, trong lòng cũng không tìm được dâng lên chút chờ mong.

Mở cửa vào phòng sách, thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc đàn violông. Diệp Tuấn không tìm được mà bước lên sờ một cái, gác lên cổ kéo thử, âm sắc rất hay. Cậu thả violông xuống, ngạc nhiên nhìn Vưu Diệc Thanh, Vưu Diệc Thanh lại chỉ cười cười, cũng không nói chuyện.

Trong phòng sách đặt hai chiếc bàn và ghế tựa song song nhau, sau lưng là hai cái giá sách. Vị trí rất rộng rãi, cạnh cửa sổ sát đất đặt hai bồn hoa tràn đầy sức sống. Bên ngoài là một ban công nhỏ, ở đó đặt một băng ghế dài nhìn có vẻ hơi cổ xưa bằng gỗ lê.

Nhưng ánh mắt Diệp Tuấn cũng không nhận được bị hấp dẫn bởi sách trên giá sách, phần lớn đều là sách

âm nhạc, nhạc cụ Pháp, cuộc đời nhạc sĩ, phong cách sáng tác nhạc và những sách liên quan đến âm nhạc khác. Diệp Tuấn tỉ mỉ quan sát, phát hiện nơi này sưu tập sách còn đầy đủ hơn trên giá sách của mình, rất nhiều sách mình tìm rất nhiều năm cũng không tìm thấy lại tìm được ở đây. Cậu không biết Vũ Diệc Thanh làm sao tìm được, nhưng giờ phút này cậu thầm nghĩ, thật ra gả cho Vũ Diệc Thanh cũng không phải chuyện xấu.

Vũ Diệc Thanh nhìn thấy ánh mắt vui vẻ của Diệp Tuấn, cảm thấy lòng mình như bị một luồng cảm giác tràn đầy thỏa mãn to lớn lấp đầy. Cái cảm giác này còn vui vẻ một cách cường liệt hơn anh làm ăn kiếm mấy triệu.

Ánh mắt anh ôn nhu nhìn Diệp Tuấn đang chìm đắm trong sách, xoay người đi xuống lầu, vào nhà bếp làm cơm trưa. Vậy mà làm cơm xong vẫn chưa thấy Diệp Tuấn ra khỏi phòng sách, Vũ Diệc Thanh gọi mấy lần Diệp Tuấn cũng chỉ đáp lại cho có lệ rồi lại vùi đầu vào trong thế giới của cậu.

Vũ Diệc Thanh đành phải mang thức ăn lên phòng sách, nhưng ánh mắt của người đó vẫn không rời sách trên tay. Vũ Diệc Thanh bắt đầu hối hận đã phí hết tâm tư làm ra một phòng sách như thế, đồng thời đối với tài nấu ăn của mình cũng có chút hoài nghi.

Vũ Diệc Thanh đành bỏ sách trên tay Diệp Tuấn ra, như thế Diệp Tuấn mới ngẩng đầu lên, nhìn Vũ Diệc Thanh, trong mắt mang theo chút oán trách.

Vũ Diệc Thanh không thể làm gì khác hơn là đưa thức ăn lên trước mặt cậu, nói: “Ngoan, ăn cơm trước đi.”

Diệp Tuấn sờ bụng mình mới kinh ngạc phát hiện lại suýt bỏ qua giờ cơm, cầm lấy đũa nhìn chằm chằm sách trong tay Vũ Diệc Thanh, ăn như hùm như sói. Vũ Diệc Thanh hơi tức giận, người này sao lại không chú ý thân thể mình như thế? Thế là anh nghiêm mặt, đối mặt với Diệp Tuấn làm vẻ hung ác nói: “Ăn từ từ! Không thì anh sẽ hôn em!”

Diệp Tuấn bị anh làm giật mình, ngẩn ngơ, nghiêng đầu cân nhắc một chút, cuối cùng ăn cơm chậm lại. Nhìn thấy thế, Vũ Diệc Thanh không biết nên vui hay nên buồn mà sờ sờ môi mình, không khỏi tự hỏi, mình hôn đáng sợ như vậy sao?

9. Chương 9: Bắt Đầu Sống Chung

Diệp Tuấn chìm đắm ở phòng sách cả ngày, chờ cậu phục hồi tinh thần lại thì trời đã tối sầm. Cậu đặt sách xuống, đi xuống lầu. Lúc này, Vũ Diệc Thanh đang nấu ăn trong bếp, toàn bộ phòng khách thơm phức mùi thức ăn. Tim Diệp Tuấn bỗng loạn nhịp, mùi hương quen thuộc lại xa lạ này dường như lâu rồi chưa được ngửi qua, mà bây giờ lại như cách thời không đến bên cạnh mình.

Bước chân cậu không kiềm được mà bước về phía phòng bếp, đứng trước cửa phòng bếp mới giật mình tỉnh lại. Trong đó không phải mẹ cậu, cũng không phải mẹ Trần theo mẹ cậu nhiều năm, lại cùng mẹ cậu qua

đời nhiều năm trước, mà là Vũ Diệc Thanh.

Vũ Diệc Thanh nghe tiếng động nên xoay người lại, nở nụ cười tươi với cậu, nói: “Đi rửa tay một cái là có thể ăn cơm được rồi.”

Diệp Tuấn nhìn thấy đôi mắt cười xán lạn như ánh sao kia, bỗng có chút dại ra, không biết phải đáp lại làm sao, nên không thể làm gì khác hơn là xoay người đến phòng rửa tay mà rửa tay. Đến lúc cậu bước ra thì trên bàn đã dọn sẵn cơm và thức ăn. Diệp Tuấn bước tới nhìn, màu sắc rất hài hoà, lấy món ăn Giang Nam làm chủ đạo.

Diệp Tuấn nhìn Vũ Diệc Thanh một chút. Người kia cũng đang xới cơm cho cậu một cách rất cẩn thận. Lòng Diệp Tuấn rơi vào một mảnh mê man, như đang ở một nơi hoang dã xa lạ, xung quanh giăng đầy sương mù làm người ta không thấy rõ con đường phía trước, cũng không thấy rõ trái tim của người đối diện gần trong gang tấc kia.

Nói thật, bất kể là Vũ Diệc Thanh hay Ngưu Húc, tỏ tình của bọn họ cậu đều không xem là thật. Trong lòng cậu, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện tình cảm này. Cho dù, một mình có lúc sẽ rất cô đơn, nhưng cậu đã quen với thế giới chỉ có một người này rồi, trong kế hoạch cho tương lai cũng không có vị trí của một người khác.

Liên quan đến tình yêu, trong trí nhớ của cậu, mãi mãi chỉ có hình ảnh một mình mẹ cậu trông chờ mòn mỏi. Đôi mắt anh nhìn Diệp Tuấn đầy vẻ mong chờ, đó cũng là tình yêu làm anh trở nên như thế này sao? Bắt đầu là mảnh mẽ cướp đoạt, sau đó là thực hiện kế dự dồ? Tình yêu như vậy xem ra mang đầy mùi vị tính toán. Diệp Tuấn lắc đầu một cái, ngồi xuống.

Cậu đã rất lâu chưa được ở một nơi gọi là nhà, ăn một bữa cơm nóng, một chén canh ấm. Tình cảnh hôm nay, còn có Vũ Diệc Thanh vì cậu mà thiết kế phòng sách kia, mặc kệ anh có mục đích gì với cậu, lại mong chờ điều gì, Diệp Tuấn nghĩ, bấy nhiêu đó cũng đã đủ rồi.

Cậu hiếm khi mà nở nụ cười với Vũ Diệc Thanh, đôi mắt trong suốt không gợn sóng như hồ băng cong lên, trên gương mặt gầy gò lộ ra một lúm đồng tiền như quả lê nhỏ, nhận lấy cơm Vũ Diệc Thanh đã xới cho cậu, nói: “Cảm ơn”. Ánh mắt cậu chân thành lại thành khẩn.

Vũ Diệc Thanh không nhịn được hôn trộm lên má cậu một cái: “Không cần nói cảm ơn anh, em không biết những chuyện anh làm cho em, anh đều cảm thấy ngọt ngào đâu”.

Má Diệp Tuấn có chút đỏ, nhưng vẫn cẩn thận buông đũa đang cầm ra, đứng lên, bước tới trước mặt Vũ Diệc Thanh, đưa tay ra nói: “Vậy sau này xin chăm sóc nhiều hơn.”

Vũ Diệc Thanh buồn cười, cũng đưa tay bắt tay lại với cậu. Khi chạm vào ngón tay trắng trẻo thon dài, trơn mềm kia, anh có chút không đành buông tay. Người đối diện thì ngay cả lỗ tai cũng hơi đỏ lên rồi. Thế là anh nẩy ra ý xấu, dùng một chút sức kéo cậu vào ngực mình, ôm chặt, ghé vào lỗ tai cậu, nhẹ nhàng nói: “Vậy cũng xin vợ chăm sóc nhiều hơn.”

Diệp Tuấn có hơi tức giận, mình vốn không quen gần gũi với người khác, cố tình người này đang bình thường lại đi đùa giỡn mình. Thế là, cậu không thể làm gì khác hơn là sững sộ trở lại chỗ ngồi của mình, ngồi xuống, dường như vùi đầu vào bát cơm, hoàn toàn không thèm để ý người đối diện.

Vưu Diệc Thanh thấy cậu giận thì cười khê một hồi, nghĩ thầm người này thật không cầm trêu. Nhưng lại thấy cậu đang nhanh chóng ăn cơm, dường như ngày mai chính là ngày tận thế, không còn thức ăn vậy. Đã thế còn một mực động tác nhìn lịch sự đến đáng ghét. Vưu Diệc Thanh bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là sử dụng đòn sát thủ làm anh vừa phiền muộn vừa hữu hiệu kia: “Em ăn nhanh như vậy nữa, đêm nay anh sẽ ăn em!”

Quả nhiên, người đối diện tựa như không cam lòng mà ăn chậm lại.

editor: Thanh Thảo

Buổi tối Diệp Tuấn có chút khó chịu. Cậu thực sự không quen ngủ cùng người khác, nhưng nhìn dáng vẻ Vưu Diệc Thanh cần cù trải chăn đệm lên giường, cuối cùng chỉ thở dài một hơi, xoay người vào buồng tắm.

Lúc Diệp Tuấn đi ra, Vưu Diệc Thanh đã nằm ở trên giường. Cậu đi lên, nằm vào chỗ anh vừa nằm làm ấm cho mình, chăn cũng được nhiệt độ của Vưu Diệc Thanh làm ấm, rất thoải mái. Lòng Diệp Tuấn khẽ rung động, người này thật tỉ mỉ chăm sóc. Đôi tay lạnh lẽo của cậu lại bị người kia nắm lấy, đặt ở trước ngực người kia. Chân cũng bị đôi chân ấm áp của người kia quấn lấy. Mặt Diệp Tuấn ửng hồng, muốn rút ra, xoay người đi. Vưu Diệc Thanh cũng không chịu buông, dịu dàng nói: “Ngoan, đừng nhúc nhích. Như vậy mới ấm áp.”

Diệp Tuấn ngừng lại, tay chân cậu cứ đến mùa đông thì sẽ lạnh, vì thế luôn phải chờ rất lâu, đợi chăn ấm áp mới ngủ được. Cậu có chút ngượng ngùng, lần đầu ngủ cùng người này cậu đã ngủ đến không hay không biết nên cũng không nhận thấy có cảm giác gì, bây giờ coi như chân chính lần đầu tiếp xúc cùng người khác gần như vậy. Người kia ôm mình thật chặt, dường như không còn khoảng cách. Diệp Tuấn có chút lúng túng, muốn đẩy ra, lại phát hiện người kia đã nhắm mắt ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Diệp Tuấn không thể làm gì khác hơn là buông tay xuống, cứ như vậy vùi vào lồng ngực Vưu Diệc Thanh, cũng nhắm mắt lại. Trên người Vưu Diệc Thanh rất ấm áp, tuy rằng hít thở mùi của một người khác mùi làm cậu có chút không thoải mái, nhưng ấm áp cũng làm cậu có chút không đành lòng, thế là cậu trong bối rối mà ngủ thiếp đi.

Cuộc sống bên nhau của hai người xem như chính thức bắt đầu rồi. Diệp Tuấn cũng từ mới đầu không quen đến bây giờ đã cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, dường như ngày tháng vốn trôi qua như vậy, không gió, không gợn sóng, lại mang theo một chút ấm áp.

Hai người ở chung cũng càng ngày càng hòa hợp, thậm chí sinh ra một ít hiểu ngầm. Sáng sớm lúc rời giường, Diệp Tuấn sẽ phát hiện kem đánh răng đã nặn ra sẵn, trên bàn bày sẵn bữa sáng nóng hổi, sau đó Vưu Diệc Thanh sẽ lái xe đưa cậu đến chỗ dàn nhạc luyện tập, buổi chiều Vưu Diệc Thanh lại đón cậu về, đốc thúc cậu ăn cơm. Buổi tối lúc ngủ, đại khái là do trên người Vưu Diệc Thanh quá ấm áp, Diệp Tuấn sẽ chủ động nhích gần anh để tìm nơi ấm.

Mà chuyện Diệp Tuấn vẫn lo lắng phòng bị cũng không xảy ra. Vưu Diệc Thanh vẫn rất theo qui cũ, trừ buổi tối ôm cậu vào ngực thì dường như không có làm động tác tiếp xúc thân mật nào, cũng không nói mấy lời kiêu như ngày tỏ tình trước. Diệp Tuấn thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, nếu cuộc sống cứ diễn ra như thế thì tốt biết mấy.

Vưu Diệc Thanh nhìn những biến hóa bé nhỏ này, trong lòng thầm vui vẻ. Diệp Tuấn xem như đã thoả mãn thả lỏng phòng bị với anh rồi. Thật ra, anh vốn định ra kế hoạch sau lễ cưới làm có một tuần trăng mật, thế nhưng Diệp Tuấn chắc là không muốn, vậy là hủy bỏ. Qua mấy ngày nay, cuối cùng cũng coi như làm biến mất nghi ngờ trong lòng cậu, Vưu Diệc Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Công việc của hai người đều rất bận, thời gian gặp nhau chỉ có lúc sau khi tan việc, mà theo tính tình cuồng công việc của Diệp Tuấn, trở về từ dàn nhạc luôn phải đến phòng sách ngồi nửa ngày, vậy nên thời gian bên nhau của hai người đã ít càng ít hơn. Vưu Diệc Thanh lại một lần nữa sâu sắc hối hận việc mình đã phí hết tâm tư làm ra cái phòng sách kia, mới đầu chỉ muốn lấy được yêu thích của người kia, nào biết cuối cùng trái lại tự hại mình.

Vưu Diệc Thanh thật buồn bực, nhìn bản kế hoạch trong tay án, trong đầu lại đang vắt óc tìm kế, phải làm sao kéo dài thời gian bên nhau của hai người. Anh thở dài, đặt bản kế hoạch xuống, kéo ngăn kéo, lấy ra một quyển sách, trang bìa ghi một dòng chữ xinh đẹp. “A, 36 kế theo đuổi vợ thật ra cũng rất hữu hiệu”. Vưu Diệc Thanh cầm sách, nhìn chăm chú, khóe miệng không nhịn được mà cong lên, lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau sẽ bồi dưỡng cảm tình của hai người, hi vọng sẽ không làm tình tiết bị kéo dài.

10. Chương 10: 36 Kế Theo Đuổi Vợ

Hôm nay, khi Diệp Tuấn đi ra từ phòng dàn dựng và luyện tập tiết mục thì đã nhìn thấy Vưu Diệc Thanh nâng một bó hoa hồng to kiêu diễm ướm át đứng tựa ở bên cạnh xe, cười như thằng ngốc chờ cậu. Diệp Tuấn nhìn đám đồng nghiệp xung quanh đang che miệng cười trộm, suýt nữa muốn quay lưng đi thẳng, miễn cho ném mất mặt mình đến Thái Bình Dương.

Vưu Diệc Thanh thấy cậu đi ra, thì nâng bó hoa to ra trước. Diệp Tuấn đành bất đắc dĩ mà bước lên nhắm mắt nhận hoa, rồi kéo ngay anh vào trong xe.

Vưu Diệc Thanh nhìn tay mình được Diệp Tuấn nắm, có chút đắc ý. Đây chính là lần đầu tiên Diệp Tuấn chủ động kéo tay anh. Trong lòng anh dâng lên một trận khuấy động không thể nói nên lời.

Tại Diệp Tuấn cũng đỏ lên, nhú mào, ném bó hoa ra ghế sau, trừng anh một cái: “Anh làm vậy hả? Tên ngốc này, bộ coi mình là công tử văn nhả gì đó hả. Mùa đông mà ôm hoa hồng đứng ở đây thu hút sự chú ý của người khác cũng không ngại mất mặt sao.”

Vưu Diệc Thanh nắm lại tay Diệp Tuấn, cười cong khoé mắt: “Hôm nay thư ký nhắc nhở anh, nói nay là cái gì lễ Phục sinh ở Tây Phương, cái gì mà đêm Giáng sinh, anh nghĩ em ở nước ngoài ăn uống đồ phương Tây, nên cũng thích ngày lễ phương Tây.” Vì lẽ đó, Theo đuổi vợ kế thứ 30: Bất kể là cái ngày lễ gì, nói chung cứ tặng quà là được rồi. Vưu Diệc Thanh ở trong lòng đánh một dấu ✓.

“Vậy nên anh cứ thế mà ngớ ngẩn ôm hoa đứng bên ngoài chờ em?” Diệp Tuấn có chút không biết nói gì, rút tay mình lại, nghiêng đầu nhìn bó hoa hồng tươi đẹp bị ném ở ghế sau, quay mặt sang một bên không nhìn Vưu Diệc Thanh, vành tai hồng hồng, thật lâu mới nói: “Hoa hồng rất đẹp, nhưng lần sau đừng như làm chuyện ngốc như vậy nữa, cho không người ta chê cười”.

Vưu Diệc Thanh gạt đầu hôn trộm lên mặt Diệp Tuấn một cái: “Tuân mệnh! Vợ!”

«Theo đuổi vợ kế thứ 6: Phải thường xuyên làm những biểu hiện thân mật với cô ấy, để biểu đạt với cô ấy rằng mình quan tâm cô ấy.»

Nhìn vành tai càng thêm hồng của Diệp Tuấn, Vưu Diệc Thanh lần thứ hai ở trong lòng đánh một dấu ✓.

Diệp Tuấn quay mặt qua chỗ khác. Mấy ngày nay cậu đã bắt đầu quen với những đụng chạm tình cờ của Vưu Diệc Thanh. Khi anh dựa vào cậu, Diệp Tuấn đã không còn có cảm giác bài xích, cũng không còn cảm thấy phản cảm nữa. Điều này làm cho Diệp Tuấn có chút luống cuống. Cậu nhìn ra ngoài cửa xe, mặt trời mùa đông đã lặn từ sớm, cả trời đất, khắp nơi ngập tràn màu trắng xoá. Con đường phía trước vẫn một mảnh mê man như cũ, nhưng lúc này Diệp Tuấn lại không hề cảm thấy bàng hoàng bất an nữa. Người cầm lái bên cạnh hết sức chăm chú nhìn thẳng, đưa cậu về phía trước. Cậu nghĩ, có thể nơi anh đưa cậu đến cũng sẽ không hồng bét như vậy đi.

editor: Thanh Thảo

Nhưng khi Diệp Tuấn nhìn thấy nơi Vưu Diệc Thanh dừng xe, cậu đã lập tức hối hận rồi. Cái gì mà sẽ không hồng bét, phải nói là vô cùng hồng bét mới đúng!

Lúc này, mặt Vưu Diệc Thanh lại đầy vẻ tranh công: “Ở đây mới mở một nhà hàng Pháp, anh có hỏi thư ký rồi, cậu ta nói những nơi này rất tốt.”

Diệp Tuấn nhìn bảng hiệu của nhà hàng này, cảm thấy dạ dày mình bắt đầu mơ hồ đau. Cậu nhin xuống gân xanh nhảy trên trán, mang vẻ nghi ngờ, hỏi Vưu Diệc Thanh: “Tại sao phải ăn ở bên ngoài?”

“Ngày lễ mà ~” Vưu Diệc Thanh hoàn toàn không phát hiện vẻ khó chịu của Diệp Tuấn, mặt đầy vui vẻ nói: “Bên trong thiết kế rất độc đáo, rất nhiều cặp tình nhân đều tới đây ăn đó ~ Thư ký nói, vị trí nơi này cũng rất đẹp, thế nào hả, Tiểu Tuấn thích không?” «Theo đuổi vợ kế thứ 36: Phải biết tạo ra lãng mạn một cách đúng lúc.»

Diệp Tuấn nhin đau dạ dày, cau mày nói: “Không thích.”

Vưu Diệc Thanh vẫn còn đang tưởng tượng đến bữa tối với ánh nến cùng Diệp Tuấn, sau đó thì tỏ tình, nhưng khi nghe Diệp Tuấn nói không thích, thì tim đã loạn nhịp bất an. Bây giờ, nhìn thấy vẻ mặt càng thêm lạnh lùng của Diệp Tuấn cũng biết chuyện này thất bại rồi. Tới địa ngục đi 36 kế theo đuổi vợ, không lấy được sự hài lòng của vợ mình, cái gì 36 kế đều là đồ bỏ đi a đồ bỏ đi.

editor: Thanh Thảo

Vưu Diệc Thanh nhìn gương mặt hơi trắng bệch của Diệp Tuấn, trong lòng hối hận muốn chết, vội vàng vòng tay ôm cậu vào lòng, nói: “Được rồi, không thích thì mình về nhà.”

Diệp Tuấn dựa vào ngực Vưu Diệc Thanh gật đầu, theo Vưu Diệc Thanh lên xe. Tại sao ghét món ăn Pháp đây? Hoàn toàn do di chứng năm đó du học cả. Lúc trước ăn không hợp lại làm cậu chật vật muốn chết. Sau đó vẫn là Ngưu Húc làm cho cậu món ăn Trung Quốc mới giải quyết được vấn đề này. Nhớ lại ngày tháng thượng thổ hạ tả ngày (Thượng thổ hạ tả: Trên nôn mửa, dưới tiêu chảy), dạ dày Diệp Tuấn theo phản xạ dâng lên một trận buồn nôn.

Mà Vưu Diệc Thanh cũng không biết chuyện này, nên tự làm theo ý mình. Tuy rằng làm không công một hồi, nhưng trong lòng anh vẫn còn có chút thấp thỏm không yên. Anh vừa lái xe, vừa liếc trộm sắc mặt người kia thấy vẫn còn tốt. Chỉ có chút làm không tốt mà thôi, sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn chứ?

editor: Thanh Thảo

Vấn đề xảy ra khi về đến nhà, chuẩn bị xuống xe. Vưu Diệc Thanh vẫn mang 36 kế theo đuổi vợ theo bên người, lúc nghiêng người mở cửa xe, Diệp Tuấn tinh mắt nhìn thấy, tưởng tạp chí gì mới liên quan đến âm nhạc nên cầm lên xem. Đây trở thành bi kịch của Vưu Diệc Thanh.

Diệp Tuấn vui mừng hơn hở cầm sách lên, vừa nhìn, mặt lập tức đen kịt. Cậu mới mở sách đã thấy: “36 Kế theo đuổi vợ” – Kế thứ nhất: Nếu muốn nắm lấy trái tim của một người, đầu tiên phải bắt được dạ dày của người đó. Kế thứ hai: Lúc ban đầu khi mới yêu, biểu hiện ra mị lực của bản thân rất quan trọng, nhưng trên biểu đạt tình cảm phải chậm một chút, lại chậm một chút. Kế thứ ba:...

Diệp Tuấn nhớ lại những hành động trước đó của Vưu Diệc Thanh, dường như giống y như miêu tả trong này. Cậu thực sự bị cảm động, thái độ đối với anh cũng buông lỏng. Nhưng nghĩ đến người này là coi mình như con gái mà đuổi theo mình, cả người cậu lại không thoải mái.

Vưu Diệc Thanh mở cửa xe ra, xoay người, quay đầu nhìn lại đã thấy mặt Diệp Tuấn đen như đáy nồi, tim Vưu Diệc Thanh muốn ngừng đập, nghĩ thâm, lúc này có lẽ thật sự xảy ra chuyện xấu rồi.

Quả nhiên, đôi mắt bình thường đã quanh quē kia, giờ phút này đôi mắt ấy càng lạnh như lưỡi dao sắc, Vưu Diệc Thanh thấy được mà cả người cảm thấy như mình giờ phút này đang chìm trong hồ băng trăm năm, cả người đều bị đóng băng, mà da toàn thân cũng đang bị ánh mắt sắc lạnh như dao đó lăng trì.

Vưu Diệc Thanh bước lên đoạt lấy sách, bỏ vào trong ngực, nhìn gương mặt lạnh băng của Diệp Tuấn sợ

đến tiếng nói cũng có chút run: “Ha ha! Bình thường rảnh rồi nhìn chơi ~ Ha ha sách này không phải của anh, là...là...là Tiểu Liễu! Tiểu Liễu biết không! Chính là tên thư ký theo đuổi anh kia, theo đuổi rất lâu cũng đuổi không kịp kia” Vũ Diệc Thanh nói đến đây thấp thỏm, không dám nhìn thẳng Diệp Tuấn.

Diệp Tuấn không nói gì, mở cửa xe, lẳng lặng xuống xe. Cậu mím chặt môi, trong lòng rối loạn. Cậu thừa nhận mình càng ngày quen thuộc, cũng càng ngày càng ỷ lại vào anh, vì trước kia đến bây giờ luôn cô đơn, chưa bao giờ có ai đợi cậu, tỉ mỉ chu đáo chăm sóc cậu như anh, cũng không có ai làm bạn với cậu như anh. Cho dù là Ngưu Húc bày tỏ yêu cậu 7 năm cũng không có. Cậu và Ngưu Húc có rất nhiều điểm giống nhau, đều quen cô đơn một mình, có lẽ bởi vì quá mức giống nhau mới làm Ngưu Húc sinh ra ảo giác.

Cho nên khi Vũ Diệc Thanh vì cậu làm tất cả những thứ này, pháo đài yếu ớt trong đáy lòng của Diệp Tuấn buông lỏng rồi. Cậu bắt đầu tin tưởng người này là thật lòng yêu mình, bất kể là lý do gì. Mà nên biết, người này chỉ coi cậu như con gái mà đối xử, coi cậu như con gái mà theo đuổi, trong lòng Diệp Tuấn có chút khó chịu.

Diệp Tuấn không nhìn người kia đập đầu, lấp ba lấp bấp giải thích, không nói một lời đi vào nhà, lên phòng sách đóng cửa lại, để Vũ Diệc Thanh ở bên ngoài. Mặc kệ Vũ Diệc Thanh gõ cửa thế nào, kêu gào thế nào cũng không ra.

Vũ Diệc Thanh hoảng rồi. Một ngày lễ vui vẻ dường như lại bị mình làm hỏng bét. Anh cầm quyển sách xinh đẹp đập mạnh vào đầu mình một cái, sau đó ném sách xuống đất đập mấy phát, hai tay không ngừng vỗ đầu, ở ngoài phòng sách đi qua đi lại vẫn không nghĩ ra nguyên nhân. Làm sao bây giờ hả?! Làm sao bây giờ!

11. Chương 11: Cách Theo Đuổi Đàn Ông

Trong lòng Diệp Tuấn đầy hỗn loạn, mâu thuẫn. Cậu cầm bản nhạc lên, giọng nói ngày thường đáng yêu nay bỗng cực kỳ đáng ghét, trong đầu cậu càng hỗn loạn, làm lửa giận trong lòng cậu càng bốc cháy dữ dội. Tiếng kêu gào, gõ cửa ngoài cửa vẫn vang lên không ngừng. Rốt cục, cậu hết chịu nổi nữa, đứng vụt dậy, chạm vào ghế tựa phát ra tiếng vang.

Trên mặt cậu mang theo lửa giận, lập tức mở cửa ra. Người ngoài cửa chắc đang dán tai vào cửa nghe trộm âm thanh bên trong, nên khi cửa bị kéo ra đột ngột thì lão đảo một hồi muốn té ngã.

Diệp Tuấn chưa đợi anh đứng vững thân thể đã bước lên trước, nắm lấy áo anh, đánh cho một trận. Vũ Diệc Thanh bị cậu đánh trúng bụng, bụng cảm thấy đau đớn, đành ngồi xổm một bên, vừa dùng tay che người vừa xin tha: “Tiểu Tuấn, em có chuyện gì từ từ nói, đừng đánh anh mà a ai ai ai ôi! Đau chết mất.”

Diệp Tuấn thấy anh kêu la xin tha quá, tuy thật ra cậu cũng không dùng sức lắm, nhưng đành ngừng tay, khoanh tay trước ngực, một chân đạp trên bả vai Vũ Diệc Thanh, nhìn anh bằng ánh mắt ác liệt, quát: “Còn dám xem tôi như phụ nữ nữa không?” Đời cậu ghét nhất chính là bị người ta xem mình như phụ nữ, từ khi bị thầy giáo bắt diễn vai công chúa Bạch Tuyết, mặc đầm, cái tên công chúa này mãi đến lúc cậu tốt nghiệp tiểu học mới bỏ rơi. Mặc lễ phục trắng cùng Vũ Diệc Thanh đã là cực hạn của cậu, giờ còn phải bị xem là phụ nữ mà theo đuổi? Hừ, cậu sẽ cho người đó thử xem nắm đầm lợi hại của đàn ông.

Vưu Diệc Thanh lúc này mới từ từ hiểu ra vấn đề. Anh nhẹ nhàng thả chân trên bả vai mình của Diệp Tuấn xuống, đứng lên đằng hoàng, ôm lấy Diệp Tuấn, nói: “Xin lỗi! Diệp Tuấn, anh chưa yêu ai bao giờ nên không biết làm sao theo đuổi một người. Quyển sách kia đúng là của Tiểu Liễu. Có lần, trong lúc đi làm thì thấy cậu ta đang nghiên cứu quyển sách này, nên anh tịch thu. Anh chỉ muốn lấy làm mẫu cho biết. Xin lỗi, anh chỉ muốn có được sự yêu thích của em thôi.”

Diệp Tuấn nghe vậy ngẩn ra, nhìn thấy Vưu Diệc Thanh đang nghiêm túc xin lỗi, giải thích thì trong lòng cũng tin 9 phần, nhưng trong lòng cậu vẫn còn chút khó chịu. Đáng vẻ giận dữ vừa rồi thật không phải mình, nhất định không phải mình phải không? Diệp Tuấn có chút ngượng ngùng.

Vưu Diệc Thanh thấy sắc mặt cậu ửng đỏ thì biết cậu hết giận rồi. Vưu Diệc Thanh hí hí mắt, bình thường Diệp Tuấn bất luận đối với ai cũng chỉ làm một vẻ lạnh lùng không quan tâm, ai có thể nhìn thấy đáng vẻ của cậu lúc nổi nóng chứ! Vưu Diệc Thanh âm thầm đắc ý trong lòng, nhưng vẫn không quên vì mình nghĩ chút phúc lợi: “Tiểu Tuấn nè, em không phản đối anh theo đuổi em chứ?”

Diệp Tuấn đỏ mặt, xoay người, cầm bản nhạc xem, không thêm để ý cái tên được voi đòi tiên nào đó nữa.

Vưu Diệc Thanh lại như được cổ vũ lớn. Đây có nghĩa là Diệp Tuấn cũng không phản cảm mình nữa? Nhớ tới trước khi kết hôn, Diệp Tuấn đối với mình duỗi tay làm như không thấy, khi đó em ấy còn rất ghét mình? Cũng may bị chị dạy dỗ một trận, dừng cương trước bờ vực, nếu không... nghĩ tới cái kiểu lỗ mãng trước kia của mình, lưng Vưu Diệc Thanh toát mồ hôi lạnh, không chừng sẽ giống hôm nay bị đánh knock-out? A, hay lên Baidu tra cách theo đuổi đàn ông một hồi?

Thế là ngay tối hôm đó...

Diệp Tuấn như thường lệ trước khi ngủ sẽ xem bản nhạc, vừa xem vừa nhìn cửa phòng tắm. Không khí mùa đông luôn rất lạnh, cậu hơi co lại. Người nào đó bình thường đã bò lên giường từ sớm thì bây giờ không biết ở trong phòng tắm làm cái gì, làm nửa ngày cũng không chịu ra. Cậu hà hơi ra tay, xoa xoa, đặt sách xuống, cuộn người vào trong chăn, nhắm mắt lại định ngủ.

Lúc này, Vưu Diệc Thanh cũng đang quần khăn tắm bọc nửa người dưới, bước ra khỏi phòng tắm giữa không khí mùa đông buốt lạnh. Diệp Tuấn vốn định nhắm mắt lại ngủ rồi, nhưng nghe tiếng vang thì mở mắt ra. Vừa mở mắt ra đã bị dọa giật mình. Tuy cơ thể anh rất đẹp, nhưng cũng không cần giữa không khí đông lạnh này show cho tôi xem chứ? Diệp Tuấn tròn tròn mắt rồi vội vàng kéo người vào ổ chăn: “Anh lại lên cơn à?”

Vưu Diệc Thanh lại chỉ cười hì hì không ngừng, nằm vào ổ chăn, trực tiếp đè cả người mình lên người Diệp Tuấn. Da thịt hai người dán vào nhau, dường như không còn chút khoảng cách nào.

Diệp Tuấn bị anh đè nặng có chút thở không thông, đưa tay đẩy, nhưng khi chạm vào làn da lộ ra của người kia, thoáng như bị bỏng mà nhanh chóng rút tay về.

Vưu Diệc Thanh nói lồng sức nặng thân thể, cười rất sung sướng: “Không lên cơn. Anh đang dùng cách theo đuổi đàn ông để theo đuổi em.” Nói xong thì liếm liếm môi, hai mắt tóe lửa nhìn chằm chằm Diệp

Tuấn.

Diệp Tuấn nhìn thấy thế, trong lòng dâng lên hồi chuông báo động mãnh liệt, nói chuyện có chút cà lăm: “Anh...Anh muốn làm gì?” Vì Vũ Diệc Thanh xưa nay đều rất quy củ, nên Diệp Tuấn đã quên bèn phải phòng bị. Nếu anh ta dám làm gì quá đáng...Nghĩ đến đây, Diệp Tuấn cắn cắn môi, nắm chặt nắm đấm, vậy mình sẽ cho anh ta nếm thử mùi vị nắm đấm một lần nữa!

Diệp Tuấn nhú chặt mày, Vũ Diệc Thanh lại vẫn còn chăm chú cúi đầu cởi quần áo Diệp Tuấn. Diệp Tuấn tức giận, chân duỗi một cái, muốn đá văng người đang đè trên người mình. Có điều, Vũ Diệc Thanh lại nhanh tay hơn cậu một bước, đưa tay thăm dò vào bên trong quần pyjamas của cậu, bắt được chỗ yếu ớt nào đó, hai chân kẹp chặt thân thể Diệp Tuấn, không cho cậu động.

Vũ Diệc Thanh đắc ý cười cười, môi không ngừng hôn khê lên mặt Diệp Tuấn, ra hiệu cho cậu không cần sốt sắng. Cuối cùng ngậm lấy môi Diệp Tuấn, cắn lên một cái, cạy hàm răng cậu ra, đầu lưỡi không khách khí luồn vào khoang miệng cậu, chiếc lưỡi linh hoạt dò xét, khám phá từng tắc, từng tắc khoang miệng ẩm áp. Diệp Tuấn bị hôn đến liên tục bại lui, đầu lưỡi vội vàng né tránh, không muốn tiếp tục dây dưa cùng Vũ Diệc Thanh.

Vũ Diệc Thanh thật vất vả mới hôn đủ, thả người đang thả hồng hộc dưới thân ra. Vật anh nắm trên tay đã có mơ hồ ngẩng đầu dưới động tác của anh. Vũ Diệc Thanh xoa xoa cái lưng đang căng thẳng của Diệp Tuấn, nói nhỏ: “Thả lỏng, anh sẽ không làm em bị thương, tin anh đi, được không?”

Diệp Tuấn dưới sự an ủi của Vũ Diệc Thanh mà thoáng thả lỏng thân thể, nắm đấm đang nắm chặt cũng hơi buông ra, nhưng trong lòng vẫn căng thẳng muốn chết.

Vũ Diệc Thanh hôn dọc từ chiếc cổ trắng nõn của Diệp Tuấn xuống dưới, hôn đến giữa hai chân Diệp Tuấn. Diệp Tuấn có chút ngượng ngùng, dùng tay che khuất vật đã cứng của mình, giống như rất xấu hổ khi làm loại sự tình này. Vũ Diệc Thanh lại kéo tay cậu đến giữa hai chân của mình, ghé vào tai Diệp Tuấn nói nhẹ: “Đây là phản ứng bình thường, xem này, thằng nhóc của anh cũng đang rất tỉnh thần này.” Nói xong, anh ngậm lấy vành tai hồng hồng của Diệp Tuấn, cười nhẹ, hút một cái.

Hơi thở của Diệp Tuấn có chút không ổn, nhưng bấy nhiêu vẫn chưa kết thúc, Vũ Diệc Thanh hôn dọc một đường từ vành tai xuống giữa hai chân Diệp Tuấn, để lại những dấu hôn như những quả dâu tây chín đỏ, không chút do dự ngậm lấy vật ấy của Diệp Tuấn, lên xuống mà phun ra nuốt vào. Diệp Tuấn bị tóm lấy chỗ yếu, sợ quá nên không dám lộn xộn. Cậu tự chơi súng của mình còn ít nữa là...làm sao chịu được tình dục dày vò, rất nhanh đã không còn hơi sức mà nằm ở trên giường, con người đen kịt dần trở nên mê ly.

Vũ Diệc Thanh thấy vậy càng ra sức phun ra nuốt vào. Diệp Tuấn theo bản năng mà đè đầu anh lại, miệng không kìm được mà rên rỉ thành tiếng Một cơn gió lạnh từ ngoài cửa tình cờ thổi vào, thổi đến mức Vũ Diệc Thanh không nhịn được run cầm cập, nhưng vừa nhìn thấy sắc ửng hồng trên gương mặt của Diệp Tuấn thì ngọn lửa tình dục trong lòng càng đốt càng cháy mãnh liệt. Thế là, anh phun ra vật ấy của Diệp Tuấn rồi dùng hai tay đỡ lấy, nhắm ngay hậu huyệt của mình, ngồi xuống.

Diệp Tuấn nhìn thấy thế thì trợn mắt ngoác mồm, nhưng thằng nhóc dưới thân được từ từ ngậm lấy, đẩy

mạnh vào một vùng đất vừa chặt vừa nóng hừng hực lại chợt làm cậu nói không nên lời. Trên trán cậu đã rịn mồ hôi, miệng không kìm được mà tràn ra một vài tiếng nghẹn ngào: “Diệp Thanh”.

Vưu Diệp Thanh lần đầu tiên sử dụng mặt sau, tuy đã làm mở rộng ở trong phòng tắm trước rồi, nhưng cảm giác bị xé rách đau đớn vẫn làm anh không nhìn được mà cắn chặt môi phát ra một vài âm thanh thống khổ. Khi nghe Diệp Tuấn gọi một tiếng “Diệp Thanh” này, tất cả đau đớn bỗng như đều đã bay xa, trong lòng anh chỉ còn sót lại sự kích động, anh như phát điên hạ thấp thân thể, hôn người kia, miệng phát ra tiếng nói mơ hồ: “Đây là lần đầu tiên em gọi tên anh.”

12. Chương 12: Ăn Tết

Hôm sau khi Diệp Tuấn mở to đôi mắt mông lung buồn ngủ tỉnh lại, thì Vưu Diệp Thanh đang bưng điếm tâm với tư thế có chút khó khăn đi tới. Diệp Tuấn chợt không biết nói gì, người này tối qua làm kịch liệt như vậy cũng không đau sao? Sao còn hăng hái đi làm bữa sáng. Nhớ tới chuyện đêm qua, mặt Diệp Tuấn lại ửng đỏ lên, nắm chặt trùm lên đầu giả chết.

Diệp Tuấn – lão xử nam đêm qua lần đầu nếm thử mùi vị tình dục có chút không kìm được chính mình, hơn nữa Vưu Diệp Thanh lại nhiệt tình như lửa, mà Diệp Tuấn cũng thoáng có tình cảm với Vưu Diệp Thanh. Thế là, hai người dây dưa đến khuya. Diệp Tuấn nghĩ đến đó, trên mặt như nước sông mới đun sôi, trong ngoài đều đỏ bừng, hơn nữa trong lòng vừa ngượng ngùng vừa khó chịu cũng làm cậu không biết lúc này nên nói gì với Vưu Diệp Thanh. Chẳng lẽ hỏi cái mông anh có đau không? Hay hỏi ăn, nghỉ ngơi rồi tốt hơn chút nào chưa? Diệp Tuấn nằm trong chăn do dự không biết chọn cái nào.

Vưu Diệp Thanh thì lại đi tới, ngồi bên mép giường, xóc chăn móc Diệp Tuấn từ trong chăn ra, chịu đựng cơn đau, ôm cả chăn và Diệp Tuấn đang nằm trong chăn vào lòng, giọng nói mang ý cười nói: “Em có hài lòng với cách anh theo đuổi em không? Không coi em là phụ nữ nha ~”

Diệp Tuấn vẫn luôn nghĩ cách bắt chuyện cùng Vưu Diệp Thanh, do dự đến do dự đi, nín nửa ngày bỗng thốt ra một câu: “Cái mông anh còn đau không?” Nói xong cũng tự đỏ mặt vì bản thân, không biết làm sao cho phải.

Vưu Diệp Thanh ngẩng đầu, hôn lên mặt cậu một cái, nói: “Còn chút, nhưng không có gì đáng ngại.”

Diệp Tuấn cúi đầu nhìn chằm chằm góc chăn, hơi luống cuống. Tối qua, cậu bị tình dục làm choáng váng đầu óc, giờ phút này mới nghĩ kỹ lại, nên khá luống cuống với trạng thái bây giờ của hai người. Tuy cậu không thích Vưu Diệp Thanh coi cậu như phụ nữ mà theo đuổi, nhưng cậu cũng không xem Vưu Diệp Thanh như phụ nữ mà đối xử. Lần đầu tiên khi đối phương xuất hiện trong mắt cậu chính là nhân vật có khí thế mạnh mẽ, làm người ta không dám chọc, dù cho sau đó Vưu Diệp Thanh thường xuyên đùa bỡn lưu manh với cậu, hay vào vai một vú em mà chăm sóc tỉ mỉ chu đáo cho cậu thì Diệp Tuấn cũng chưa hề xem anh như phụ nữ mà đối xử. Huống chi khí thế trên người Vưu Diệp Thanh cũng không cho phép cậu xem anh là phụ nữ mà đối xử như tối hôm qua.

Vậy nên, Diệp Tuấn hơi luống cuống nhìn Vưu Diệp Thanh, chuyện đêm qua cũng làm cậu thực sự bất ngờ:

“Tôi cũng không xem anh là phụ nữ.”

Vưu Diệc Thanh nghe vậy thì nở nụ cười, chôn đầu vào hõm vai Diệp Tuấn, cười hì hì nói khẽ: “Đồ ngốc, cái này đương nhiên anh biết.”

Diệp Tuấn có chút hoang mang: “Vậy...”.

Vưu Diệc Thanh buông Diệp Tuấn ra, giơ tay xoa đầu cậu, ôn nhu nói: “Ai nói đàn ông cùng đàn ông làm những chuyện đó thì không thể có tình yêu?”

Diệp Tuấn sững sờ một hồi, trên đời này tình cảm của cậu trừ cuồng nhiệt với âm nhạc ra thì trên căn bản trống rỗng. Cậu chưa từng quen bạn gái, cũng chẳng quen bạn trai, không hiểu Vưu Diệc Thanh tại sao lại có tình cảm với cậu. Cậu nhìn gương mặt dịu dàng của Vưu Diệc Thanh, người này không còn lộng quyền ngang ngược như lần đầu gặp gỡ nữa, luôn vô cùng cẩn thận đối xử với mình. Cậu gật đầu, xoa vai Vưu Diệc Thanh, khẽ đáp: “Ừ.”

Giờ phút này, Vưu Diệc Thanh thoáng chốc cảm giác như xuân về hoa nở. Trước khi gặp Diệp Tuấn, Vưu Diệc Thanh cảm thấy ý nghĩ lớn nhất trong cuộc đời anh chính là không ngừng kiếm tiền, còn kiếm tiền để làm cái gì, anh hoàn toàn không biết. Chị anh đã lấy chồng, thế giới của chị ấy không hề cần anh nữa. Mà một người không được cần như anh thì còn sống để làm gì chứ. Mãi đến khi Diệp Tuấn xuất hiện, Vưu Diệc Thanh mới nhận ra mình một mực phí thời gian rốt cục đã tìm ra con đường sáng.

Có lẽ mùa xuân đến thật rồi. Vưu Diệc Thanh cảm thấy không khí cũng tản ra hương vị thơm ngọt. Kể từ hôm đó, tuy Diệp Tuấn vẫn mang vẻ có chút khó chịu, nhưng không cự tuyệt gần gũi cùng Vưu Diệc Thanh nữa, trong cách nói chuyện cũng có thể sự thân thiết khác hẳn với những người khác. Thật ra, Diệp Tuấn vốn là con người lạnh lùng như vậy, khi gặp mặt người khác cũng chỉ xã giao qua loa, trừ âm nhạc của cậu thì chưa bao giờ quan tâm tìm hiểu bất cứ chuyện gì, ngày qua ngày cứ thế mà trôi qua.

Có điều, thời gian ngọt ngào đều trôi qua đặc biệt nhanh, chớp mắt đã sắp đến cuối năm.

Mấy năm trước, Vưu Diệc đều chỉ ăn tết một mình. Tuy chị anh có mời, nhưng hai cái miệng nhỏ bình thường phải bận công việc, vất vả lắm mới có một kỳ nghỉ nên cần để thế giới riêng cho hai người chứ? Mà năm nay không như vậy nữa, anh cũng đã có người mình yêu. Điều này làm cho tất cả có vẻ thoáng không còn như trước đây nữa.

Càng về cuối năm, công việc càng bận rộn. Tổng kết, báo cáo chất thành từng đống. Có điều, Vưu Diệc Thanh đã mua đồ tết xong từ sớm, hai người cùng vượt qua một năm. Anh hi vọng có thể mang cho Diệp Tuấn một vài cảm nhận khác biệt.

Mà Diệp Tuấn cũng về nhà một chuyến để ăn tết. Cha cậu trải qua chuyện lần này thì đã về hưu, rồi rảnh nghỉ ở nhà, mỗi ngày tìm bảo vệ trông cửa bảo chơi cờ, ngày tháng thật không chút nào trống vắng so với ở lại công ty.

Khi Diệp Tuấn về nhà, cha cậu đang pha trà trong phòng khách, hơi trà bay bay mờ mờ, giữa hai mày của cha cậu cũng dần ra, con người cũng trở nên hoạt bát hơn. Diệp Tuấn đưa cho dì Trương ít đồ bỏ cậu mua biếu cha cậu để dì ấy cất cẩn thận, rồi ngồi xuống chỗ đối diện ông.

Cha cậu liếc mắt nhìn cậu, cũng không nói gì, mà chỉ gạt trà ngon, đưa tới cốc trà trước mặt Diệp Tuấn một cách cẩn thận khéo léo. Diệp Tuấn nhận lấy, nhấp môi thưởng thức, vị thanh, uống vào miệng còn để lại mùi thơm. Xem ra cha cậu từ khi về hưu vừa học một môn nghệ thuật mới.

Một lúc lâu, cha cậu rốt cục không nhịn được mà phá vỡ bầu không khí trầm mặc, hai hàng lông mày lộ ra vẻ hối hận: “Tuấn Nhi, con có trách cha không?”

Diệp Tuấn từ khi kết hôn đến nay còn chưa gặp lại cha mình, cậu nhìn mái tóc hoa râm của ông, mấy lời trách cứ cuối cùng cũng không thốt ra được. Hướng chi, cuộc sống bây giờ của cậu cũng rất như ý. Cuối cùng, cậu nói: “Lúc đầu thì con trách cha, nhưng thật ra mục đích ngay từ đầu của Vụ Diệp Thanh chính là con, con cũng không sao cả.”

Tay cầm cốc trà của cha cậu hơi dừng một chút, rồi xiết chặt cốc trà, mắt ông hơi rưng rưng: “Cậu ấy đã làm gì với con?”

Diệp Tuấn lắc đầu, thật ra Vụ Diệp Thanh cũng không làm gì quá đáng với cậu. Hơi trà lượn lơ bay lên giữa hai người, Diệp Tuấn nhìn đại sảnh này, thoáng như lại nhớ lại khi cậu còn bé. Góc cửa đại sảnh luôn có bóng người mảnh mai bất khuất đứng đó chờ đợi.

Trong lòng Diệp Tuấn luôn ẩn chứa một câu hỏi, nhiều năm qua vẫn chiếm giữ trong lòng không thể xóa nhòa. Mà người trong cuộc thì một người đã đi xa, một người còn ở lại thế gian nhưng xưa nay cậu không có cơ hội nói ra nghi vấn trong lòng. Cậu nhìn cha cậu giống như đã nhìn tất cả mọi thứ nhẹ như mây gió, bản khoăn mãi nghi vấn trong lòng cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: “Tại sao năm ấy cha không trở lại?”

Cha cậu ngẩn ngơ, dường như đang không rõ Diệp Tuấn nói đến chuyện nào, nhưng ánh mắt lấp lánh của Diệp Tuấn làm ông không thể lẩn tránh, cuối cùng ông chỉ thở dài một hơi, đặt cốc trong tay xuống, cầm lấy chiếc ghế đặt bên ghế tựa, nhìn xa về phía trước: “Mẹ con bệnh nặng, cha biết. Cha cứ nghĩ chỉ cần tìm bác sĩ tốt nhất cho bà là được rồi. Tiếc rằng, cả đời cha trừ sự nghiệp ra, cha chưa bao giờ quan tâm người khác, hôn nhân cũng lấy lợi ích làm trọng. Cha không ngờ mẹ con yêu cha thật lòng.” Nói rồi dường như nhớ lại đoạn thời gian đó. Luôn có một ánh đèn ấm áp mãi mãi ở đó chờ ông, nước mắt chợt chảy xuống.

Vợ cả của ông là người bên ông cùng nhau xây dựng sự nghiệp, cuối cùng có lẽ không chấp nhận được sự vô tình của ông, để lại Diệp Nhất Quân, một mình ra ngoài xây dựng sự nghiệp. Cuộc hôn nhân thứ hai cũng chính là cuộc hôn nhân với mẹ Diệp Tuấn, hoàn toàn là kết quả của liên kết hai nhà, người vợ thứ ba cũng thế. Mẹ Diệp Tuấn yêu cha cậu sâu sắc, cuối cùng lúc hấp hối chỉ vì một câu trước khi cha cậu ra nước ngoài: “Chờ anh về nhà.” mà mỗi ngày canh trước cửa nhà, dù cuối cùng bà cũng không đợi được. Chỉ tiếc, chút tình cảm này đối với cha cậu chỉ là mây khói phù vân, ông nhanh chóng cưới về bà vợ thứ ba.

Năm tháng trôi qua, thứ ông dùng cả đời để theo đuổi lại chợt giống đồ nát, mà thứ ông vô tình bỏ qua kia lại vĩnh viễn không bao giờ có thể nắm giữ lần nữa. Ông há há mồm, nhìn Diệp Tuấn: “Trong tất cả các con của cha...nhất là con, con đang liều mạng theo đuổi con đường âm nhạc của mình, dường như tất

cả những thứ khác đều không quan trọng với con. Con có bao giờ nghĩ tới, con đã bỏ lỡ thứ gì chưa?”

Cha cậu chống gậy đứng lên, xoay người rời đi, bóng người có chút lom khom. Trên thương trường, người đã từng thân kinh bách chiến (Tự mình đánh trăm trận) giống như cây giáo vàng không bao giờ ngã, cũng già rồi.

Diệp Tuấn nhìn hơi trà còn đang lượn lơ bay bay mà có chút ngây ngốc.

13. Chương 13: Một Năm Mới

Ngày Giao thừa đó, Diệp Tuấn không đi biểu diễn, mà chỉ ở phòng sách không chịu ra ngoài. Bên ngoài, tiếng pháo nổ nhiệt tưng bừng, tiếng cười đùa vang lên không dứt, trong đầu của cậu lại vẫn còn quanh quẩn câu nói kia của cha mình: “Con đang liều mạng theo đuổi con đường âm nhạc của mình, dường như tất cả những thứ khác đều không quan trọng với con. Con có bao giờ nghĩ tới, con đã bỏ lỡ thứ gì chưa?”

Diệp Tuấn có chút buồn bực, mất tập trung. Phải nói rằng, tình cảm cậu đối với bất kỳ ai cũng đều có chút mỏng manh, lạnh bạc. Khi còn bé, mẹ cậu chỉ có thể một lòng chờ đợi người chồng trong lòng bà. Mà trưởng thành, trừ anh cả lâu lâu quan tâm, yêu thương thì cậu cũng chưa từng hưởng thụ được bao nhiêu tình thương và sự dịu dàng của cha mình. Khi thế giới của cậu chỉ có âm nhạc mới là quan trọng nhất thì Vũ Diệc Thanh mạnh mẽ xông vào thế giới của cậu. Sự việc đã phát triển ngoài tầm dự đoán của cậu, nhưng nếu phải lựa chọn một giữa âm nhạc và Vũ Diệc Thanh thì cậu vẫn sẽ không chút do dự mà lựa chọn âm nhạc của mình.

Diệp Tuấn lắc đầu một cái, không muốn suy nghĩ lung tung nữa, lại tiếp tục tập trung tinh thần vào trong bản nhạc. Đó là thế giới của riêng cậu, không có ưu phiền, càng không có vướng bận bất kỳ cảm tình gì, cũng sẽ không có hối hận. Cậu nghĩ, cậu chỉ cần nghe theo trái tim mình, đi thẳng về phía trước là được rồi.

Bữa cơm tối bày các món ăn khá phong phú. Vũ Diệc Thanh dường như tất bật trong nhà bếp cả ngày. Lúc xế chiều, Diệp Tuấn xuống lầu tìm nước uống thì nhìn thấy anh đang bận bịu ra vào trong phòng bếp, khá bất đắc dĩ: “Chỉ có hai người, làm đơn giản là được rồi, làm nhiều như vậy làm gì?”

Vũ Diệc Thanh giơ cánh tay lên lau mồ hôi, nhìn Diệp Tuấn, cười đến nhìn có vẻ hơi ngốc: “Chúng ta cùng vượt qua năm đầu tiên mà.”

Diệp Tuấn đành buông cốc nước trên tay xuống, lại đó giúp đỡ, nhưng Vũ Diệc Thanh bảo cậu đứng bên cạnh nhìn là được rồi, nói sao cũng không chịu để tay Diệp Tuấn chạm nước: “Tay em chỉ dùng để chỉ huy, cũng không phải dùng để rửa rau, đứng một bên đi.”

Diệp Tuấn đành mang ghế ngồi ở cửa phòng bếp nhìn Vũ Diệc Thanh.

Vưu Diệc Thanh đeo một chiếc tạp dề kẻ ô, vì vóc người cao mà trông anh có vẻ hơi buồn cười. Thức ăn và gia vị cơ bản đã xử lý tốt, chỉ thấy anh một tay cầm xẻng cơm, một tay cầm chảo, có vẻ chuyên chú xào thức ăn. Người ta bảo, đàn ông cuồng hút nhất là khi làm việc. Diệp Tuấn không biết lúc Vưu Diệc Thanh làm việc anh trông thế nào, nhưng lúc này, Vưu Diệc Thanh đeo tạp dề, làm người này bình thường luôn có hơi lưu manh, chọc người ta tức giận thì giờ này mang cho người ta cảm thấy thêm phần ấm áp.

Diệp Tuấn ngồi ở cửa phòng bếp chống cằm quan sát Vưu Diệc Thanh, nghĩ làm sao cũng nghĩ không ra một người như vậy có thể là một người yêu thích đàn ông. Thế là, cậu có chút ngạc nhiên hỏi: “Tại sao anh lại thích đàn ông?”

Bóng lưng Vưu Diệc Thanh cứng đờ, nhưng rất nhanh đã trở lại như cũ, lập tức xoay người, về mặt chân thành nói: “Thật ra, trước em, anh cũng không biết anh thích đàn ông. Lúc xã giao phải chơi trai, cũng từng thử, mà không có cảm giác gì. Mãi đến khi gặp em.”

Diệp Tuấn tròn mắt lên, dường như có hơi không thể tin được: “À? Làm sao nghe giống như em đưa anh vào con đường vậy?”

Vưu Diệc Thanh cười khúc khích, rất thản nhiên: “Có thể nói như thế.”

Diệp Tuấn chép miệng, có hơi buồn bực: “Rõ ràng là anh đưa em vào con đường này mà” Bình thường luôn ra vẻ là người lạnh lùng lại làm ra vẻ mặt đáng yêu này làm Vưu Diệc Thanh thấy mà run sợ một hồi.

Anh xoay người đặt thức ăn vào mâm vừa nén sóng triều cuồng dâng trong lòng xuống, nói: “Được rồi, đừng tính toán cái này, đi rửa tay một cái, chuẩn bị ăn cơm đi?”

Thật ra, Vưu Diệc Thanh sợ nhất là Diệp Tuấn tính toán cái này. Liều mạng kéo người ta đến con đường này, vốn không cần nhắc đến hậu quả. Ánh mắt khác thường của người khác, lời nói cười nhạo của người khác, người này vốn không cần phải chịu đựng tất cả những thứ này nhưng người tạo thành tất cả những thứ này vẫn luôn là chính mình. Nếu hỏi anh điều gì làm anh hối hận nhất, Vưu Diệc Thanh sẽ trả lời điều làm anh hối hận nhất chính là lúc trước đã không khéo léo mà thông qua đủ loại thủ đoạn kéo người này ở lại bên cạnh mình. Lúc này đây, trong lòng anh, tất cả thấp thỏm, hoang mang, bàng hoàng đều bởi vậy mà trỗi dậy. Anh lo lắng có một ngày, Diệp Tuấn bỗng nhiên mất hứng phải phải đi cùng mình trên con đường không lối về này rồi bỏ lại mình. Vưu Diệc Thanh dùng tay ép ngực, đè nén lại cơn sóng lớn đột nhiên xuất hiện dưới đáy lòng.

Ăn cơm chiều xong thì dán câu đối. Bên ngoài, đâu đâu cũng đầy màu đỏ thể hiện sự vui sướng, vùng ngoại thành yên tĩnh giống như cũng náo nhiệt lên. Trung tâm tiểu khu này có một tháp chuông. Có người nói, đêm giao thừa mọi người sẽ đi nơi đây đếm ngược chờ năm mới. Vưu Diệc Thanh nhìn Diệp Tuấn sau bữa ăn ngồi trên ghế salông có vẻ hơi buồn ngủ, anh cười, đến gần hôn nhẹ lên má cậu, ôm Diệp Tuấn hỏi: “Đêm nay chúng ta cũng đi đếm ngược được không?”

Diệp Tuấn ngã vào lòng Vưu Diệc Thanh, có chút lười biếng “ừm” một tiếng, giơ tay ôm lấy eo Vưu Diệc Thanh, dụi dụi mặt vào bụng anh, ngủ thiếp đi.

Ngoài kia, tiếng pháo, tiếng cười đùa dần dần khuất xa, dường như hôm nay chỉ còn sót một mảnh không gian yên tĩnh mà ấm áp này. Nhìn gò má của người mình yêu đang nằm ngủ say trong ngực mình, lòng Vũ Diệc Thanh dâng lên một luồng cảm giác khó gọi tên, ấm áp, ê ẩm, hay cả hai. Dù cho kết quả ra sao, anh sẽ hết sức cố gắng đến giây phút cuối cùng. Vừa nghĩ, Vũ Diệc Thanh siết chặt vòng tay hơn, khoe môi mỉm cười. Anh dựa vào Diệp Tuấn, cũng nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Đêm nay, tiểu khu quả nhiên náo nhiệt. Không tưởng tượng ra được, bình thường âm u là vậy, đây âm khí là vậy mà hôm nay, vùng đất nhỏ này lại đông kín người. Dưới tháp chuông trung tâm, đám người tập trung vây thành nửa vòng tròn.

Vũ Diệc Thanh nắm chặt tay Diệp Tuấn giữa đám đông người. Xung quanh, người chen chúc nhau mà đứng. Ai ai cũng mang vẻ mặt chờ mong và hưng phấn, nhìn chăm chăm bầu trời, không ai chú ý đến đôi tay siết chặt nhau của bọn họ.

Tay Diệp Tuấn hơi lạnh, Vũ Diệc Thanh có chút sốt sắng, nghiêng mặt qua hỏi: “Lạnh lắm hả? Sao tay lại lạnh như thế?”

Diệp Tuấn ngẩn gương mặt bị đông cứng đến hơi đỏ lên, nở nụ cười với anh, lắc đầu một cái, khẽ nói: “Không lạnh.”

Bỗng nhiên, đám người bắt đầu náo động, một người cất giọng hưng phấn, lớn tiếng nói: “Đếm ngược sắp bắt đầu rồi! Chuẩn bị! Bắt đầu! Mười!”

“Chín!” Xung quanh đây, tiếng đếm ngược đồng loạt vang lên.

“Tám!”

“Một! A! Chúc mừng năm mới!”

“Boong! Boong!” Tiếng chuông mừng năm mới vang vọng cả bầu trời. Đám người hưng phấn ôm ấp nhau, nói với nhau những lời chúc phúc, cầu phúc. Tiếng pháo hoa nổ ra, rọi sáng nửa bầu trời.

Vũ Diệc Thanh cũng nhân cơ hội này mà ôm chầm lấy Diệp Tuấn, ôm thật chặt, ghé vào lỗ tai cậu, nói bằng âm thanh hơi hưng phấn, chờ mong: “Chúc mừng năm mới! Tiểu Tuấn, hi vọng sau này, mỗi một năm mới trôi qua đều có em bên anh.”

Mặt Diệp Tuấn hơi đỏ, khẽ đẩy Vũ Diệc Thanh ra, giọng khàn khàn nói: “Chúc mừng năm mới, Diệc Thanh.”

Pháo hoa xinh đẹp tỏa ra, ánh lên mặt mỗi người một mảnh vui sướng. Diệp Tuấn nhìn chăm chăm pháo hoa bung toả khắp bầu trời, mắt hơi sáng lên, khuôn mặt tuấn tú cũng nở một nụ cười hiếm thấy, đây ngày thơ ấu phác, nhìn như đứa bé chưa từng thấy pháo hoa bao giờ. Còn Vũ Diệc Thanh lại nhìn chăm

chằm đôi má Diệp Tuấn không nhúc nhích, ánh mắt dịu dàng mà kiên định. Bởi vì đối với anh, pháo hoa như một lời hứa hẹn, còn thứ đáng quý trọng thật sự cũng đang trước mắt mình đây.

Bầu trời đêm tựa như khu vườn trăm hoa, muôn hồng nghìn tía đua nhau khoe sắc. Pháo hoa sắc sảo toả sáng trên trời cao, tiếng pháo hoa nổ vang cực lớn, đan xen cùng tiếng nói cười sung sướng của đám đông. Một năm mới trong sự tương bừng náo nhiệt bắt đầu.

Một năm mới đến, hạnh phúc còn có thể như vậy tiếp diễn sao? Mùa đông đã dần đi xa, sau đó sẽ nhất định là mùa xuân sao? Trên mặt của mỗi người đều tràn ngập hi vọng về tương lai, mà tất cả ở tương lai thì còn chưa thể biết trước được.

Lời editor: Máy tui hư rồi, post trên máy không được, phải gửi bài qua điện thoại rồi post, tui edit tới chương 16 rồi, tạm post bấy nhiêu trước nha!

14. Chương 14

Ấn tết xong, trở về với cuộc sống bận rộn công việc. Ba tháng nữa Diệp Tuấn phải ra nước ngoài biểu diễn, nên gần đây phải tập luyện khá nhiều lần. Công việc của cả hai đều rất bận, thời gian gặp mặt thật càng ngày càng ít.

Vưu Diệc Thanh gần đây bận làm một hạng mục lớn. Vốn đã xem như ván đã đóng thuyền, giữa đường lại chạy ra một Trình Giáo Kim – Diệp Nhất Quân.

Diệp Nhất Quân sau khi tiếp quản tập đoàn Diệp Thị thì bắt đầu cải cách lớn. Một công ty lớn bị người trong gia tộc như sâu một từng bước gặm nhấm đến lão đã lão đảo, lay lắt thoi thóp lại trên tay y tìm lại sự sống. Điều này không khỏi làm Vưu Diệc Thanh nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hồi sau tết, Vưu Diệc Thanh có gặp Diệp Nhất Quân một lần. Y lái xe tới nhà Vưu Diệc Thanh, dò xét khắp nơi một phen. Thừa dịp Diệp Tuấn còn ở phòng sách, Diệp Nhất Quân kéo Vưu Diệc Thanh qua một bên, trên mặt như băng đá lạnh lẽo: “Tôi không biết cậu có ý đồ gì với Tuấn Tuấn nhà tôi, nhưng cậu tốt nhất kiểm chế một chút!”

Vưu Diệc Thanh mỉm cười: “Tôi có ý đồ gì với em ấy, không phải vừa bắt đầu tôi đã không che giấu rồi sao? Anh cảm thấy bây giờ anh mới đến nói không phải muộn rồi sao?”

Diệp Nhất Quân mím chặt môi, mặt tái nhợt. Bỗng nhiên, như là nghĩ tới điều gì mà cười có chút âm hàn: “Hừ. Tuấn Nhi trừ âm nhạc, còn tình cảm một chữ cũng không biết, nó có biết nó thích đàn ông hay phụ nữ sao? Đợi đến khi nó tìm được người phụ nữ nó thích, nó sẽ rời xa cậu, còn tôi sẽ không để khoảng thời gian này kéo dài quá lâu.” Nói rồi, Diệp Nhất Quân đắc ý nhìn gương mặt bỗng trắng xám của Vưu Diệc Thanh, xoay người đi lên lầu tìm Diệp Tuấn.

Đây quả là thả một quả bom nặng ngàn cân khi Vũ Diệc Thanh đang say đắm rong chơi giữa đại dương ngọt ngào lâu nay. Trong nháy mắt, đất rung núi chuyển, tương lai vốn kiên định cũng dường như trở nên mờ mịt. Anh đưa mình vào giấc mơ ngọt ngào bấy lâu nay, giờ phút này bị người này ác ý làm tỉnh giấc. Anh nhận ra mình không thể trốn tránh nữa. Cho dù tự lừa mình, trước lời nói hôm nay cũng làm anh cảm thấy vô lực.

Thời gian ngắn ngủi mà ngọt ngào trôi qua rất nhanh, ngày tháng một lần nữa phiền phức lên. Công văn chất lên thành đống. Sau khi tan việc, thời gian cùng người kia ấm áp rõ ràng mỗi một phút đều bị lấp đầy, nhưng Vũ Diệc Thanh lại luôn cảm thấy hạt giống bất an trong lòng chẳng biết lúc nào bị gieo xuống, đang trưởng thành, sinh sôi phát triển, từng bước một bám sâu vào tâm khảm, quấy nhiễu đáy lòng không được bình yên.

Anh nhìn bản kế hoạch trong tay, tâm tư không biết bay tới nơi nào. Hạng mục lần này rất quan trọng. Để đạt được hạng mục này, anh đã đầu tư rất nhiều sức người sức của vào đây, vốn tưởng rằng đã là vật trong túi, không ngờ Diệp Nhất Quân lại muốn tranh giành cùng mình bằng được.

Thật ra, tranh giành trên thương trường thế nào Vũ Diệc Thanh cũng không ngại, thắng – thua vốn là chuyện rất bình thường trong giới kinh doanh. Người ta nói, thương trường như chiến trường, sẽ không có tướng quân nào thắng mãi, mà theo tính tình Vũ Diệc Thanh cũng sẽ không nói gặp thất bại thì sẽ thất bại hoàn toàn. Điều anh thật sự lo lắng là Diệp Tuấn. Anh bắt ép Diệp Tuấn vào con đường này, chưa từng hỏi cậu có nguyện ý hay không, mà giả như cậu không muốn... Vũ Diệc Thanh nhắm mắt lại, ngăn cản mình nghĩ thêm nữa.

Mà giờ khắc này, Diệp Nhất Quân lại đang cầm kế hoạch dự án trong tay, nhướn mày cười khẩy một hồi. Nếu muốn đánh bại kẻ địch, chỉ dựa vào thực lực thì chưa đủ, còn phải công kích từ phòng tuyến trong lòng của người đó sau đó là công thành. Diệp Nhất Quân nhớ tới khuôn mặt tái nhợt ngày đó của Vũ Diệc Thanh, cười đắc ý, bỏ bản kế hoạch lên bàn, tựa lên xích đu, nhắm mắt lại nghĩ bước đi kế tiếp.

Diệp Thị trong tay y đã từ từ thức tỉnh, y dùng tay nâng cằm, chống trên bàn, ánh mắt nhìn ra cửa sổ sát đất. Nơi này là tầng 39, phía dưới, tất cả mọi người nhỏ xíu như con giun con dế. Người ta bảo, con người hay hướng về chỗ cao, mà về lạnh lẽo vô cùng ở chỗ cao kia có mấy ai biết được. Y cũng không quan tâm đến công ty cha mình, vẫn chỉ biếng nhác. Nếu không phải vì Diệp Tuấn, y cũng sẽ không ngồi vào vị trí hôm nay. Y hơi xuất thần nhớ tới em trai mình.

Diệp Tuấn từ nhỏ đã rất biết nghe lời, ngoan ngoãn đi theo bên mẹ nó. Người mẹ kế có tính nết ôn hòa kia, mỗi ngày đứng ở cửa lớn chờ chồng. Lúc đó, nó sẽ ở ngay bên cạnh, yên lặng xách ghế nhỏ cùng chờ với mẹ. Tay nâng cằm, trong đôi mắt thật to ấy mang vẻ mờ mịt nhưng xưa nay vẫn luôn không hỏi. Bình thường vẫn ngoan ngoãn, dì cho nó học Piano thì nó sẽ ngoan ngoãn học. Cũng chỉ có lúc đó, nó mới có thể biểu hiện ra nhiệt tình to lớn. Đôi mắt toả sáng, bàn tay bé xíu, mập mạp linh hoạt bay lượn trên những phím đàn Piano, biểu hiện nghiêm túc, chỉ cần nhìn khóe miệng hơi vênh lên kia cũng có thể nhìn ra nó hạnh phúc thế nào. Khi đó, y đã nghĩ, mai sau nhất định phải làm cho em trai mãi mãi hạnh phúc như vậy.

Đến khi Diệp Tuấn cố ý từ chối yêu cầu về Diệp Thị của cha bọn họ, dứt khoát kiên quyết ra nước ngoài học, y yên lặng đứng một bên chống đỡ, nói với cha bọn họ rằng công ty có y là được rồi, thế là ông chấp nhận. Dù cho người em trai này chưa bao giờ ý lại người khác, nhưng Diệp Nhất Quân lại muốn đưa toàn bộ thế giới đặt ở trước mặt cậu, để cậu lựa để cậu chọn, sau đó nở nụ cười với chính mình, như vậy mình cũng thỏa mãn lắm rồi.

Diệp Nhất Quân biết rõ công ty gia tộc có quan hệ rắc rối phức tạp, quan niệm bảo thủ đã ăn sâu thâm căn cố đế, nhưng khi đó y không thềm tranh chấp cùng người khác, bởi mấy thứ em trai không muốn, vậy y muốn làm gì? Thế mà không ngờ, chính các loại lỗ thủng trong cái công ty gia tộc này lại làm Diệp Tuấn vô tội bị rơi vào vòng xoáy. Như thứ đồ bị vứt bỏ, như vật hi sinh mà bị hiến tế ra ngoài. Diệp Nhất Quân cắn răng, nhớ tới dáng vẻ hờ hững khi Diệp Tuấn mặc lễ phục trắng, đứng bên một người khác, lòng y lại đau xót. Mỗi thù này, y làm sao có thể không báo? Vợ Diệp Thanh, tao với mày phải đấu tới cùng. Diệp Nhất Quân cầm chiếc bút trên bàn lên, nắm chặt nắm đấm.

Nhớ tới hồi tết, tìm Tiểu Tuấn, y mở cổ áo cho cậu, nhìn thấy cổ cậu có dấu hôn đỏ tươi, lòng Diệp Nhất Quân càng giận dữ. Chắc chắn Tiểu Tuấn đã bị Vợ Diệp Thanh làm nhục, Diệp Tuấn đã bị khuất nhục, viên mắt Diệp Nhất Quân nóng lên. Tiểu Tuấn ngoan như vậy, lại bị người khác khi dễ, Diệp Nhất Quân tự trách trong lòng.

Có điều, cũng vì y không biết vị trí trên giường của Diệp Tuấn nên mới có chuyện này xảy ra. Vợ Diệp Thanh đã tưởng tượng đem Diệp Tuấn lên giường làm thế nào rồi lại thế nào thế nào, nhưng trước khi kết hôn, sự hờ hững của Diệp Tuấn làm anh có điều kiêng kỵ. Nếu như lại cưỡng ép cậu, có phải sẽ mãi mãi cũng không thể đi vào trái tim cậu không? Vợ Diệp Thanh chỉ hơi bối rối một hồi, rồi quyết định tự mình hiến thân. Mà sau đó, làm sao cũng không nỡ để người mình nâng ở đầu quả tim chút một chút khổ, một chút đau, cho dù anh cả đời đều phải nằm dưới thì thế nào chứ, chỉ cần người này còn bên cạnh mình là đủ rồi.

Vợ Diệp Thanh cảm giác vết nứt bắt an trong lòng mình càng lúc càng lớn. Lời nói của Diệp Nhất Quân trong đầu anh mỗi ngày mỗi ngày đều không ngừng tuần hoàn lặp lại, lượn quanh đầu óc anh hỗn loạn từng bừng.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào bàn làm việc, Vợ Diệp Thanh xoa xoa mi tâm, đè nén nỗi bất an trong lòng, cầm chiếc bút trên bàn lên, lật tài liệu. Chuyện nên tới, dù cho bạn làm cái gì để ngăn cản đi nữa thì nó cũng sẽ vẫn đến. Có thể Diệp Nhất Quân nói không sai, trước khi có mình, thế giới của Diệp Tuấn chỉ có âm nhạc, có thể em ấy thật sẽ vì một người phụ nữ mà rời xa mình. Vậy thì sao, Diệp Tuấn ở ngay bên cạnh mình, dù mình có phí hết sức cũng sẽ không để em ấy bị kẻ khác cướp đi!

Vợ Diệp Thanh nghĩ vậy, ổn định tâm thần, nhíu mày xem tài liệu trước mặt.

15. Chương 15: Trước Khi Ra Nước Ngoài

Dù Diệp Tuấn thần kinh thô như thế nào đi nữa cũng cảm thấy gần đây Vợ Diệp Thanh khác thường. Cậu nhíu mày nhìn người ăn cơm có chút mất tập trung bên cạnh, nghĩ mãi cũng không ra. Nhưng cậu cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng có thể đối phương gặp vấn đề khó khăn gì trong công việc. Công việc của Vợ Diệp Thanh và cậu không có gì liên quan nhau, có nghĩ cũng không giúp được gì, trái lại có thể chỉ thêm phiền. Nghĩ rồi cậu lắc đầu một cái không tiếp tục để ý nữa.

Ba tháng nữa Diệp Tuấn phải khởi hành đến Âu châu biểu diễn gần một tháng, gần đây chuẩn bị cho chuyến lưu diễn cũng làm cậu bận đến sứt đầu mẻ trán. Vốn định chuyển đồ đạc ở phòng cũ tới, cho thuê nhà đi, nhưng vội vàng vàng nên quên bên đi, tạm gác lại.

Trước khi ra nước ngoài, Diệp Nhất Quân hẹn cậu ra ngoài gặp mặt, đại ca luôn rất ít lộ sự vui mừng ra ngoài mặt như gặp việc gì vui mà mặt mày đầy ý cười, làm Diệp Tuấn có một loại ảo giác Diệp Nhất Quân rất mong cậu ra nước ngoài.

Có điều Diệp Tuấn cũng không nghĩ nhiều, trừ hồi tết gặp Diệp Nhất Quân một chút thì hai anh em rất ít khi gặp mặt, Diệp Tuấn cũng rất ít về nhà họ Diệp nữa. Đối với cái nhà kia, xưa nay cậu dường như luôn không cảm giác gia đình.

Diệp Nhất Quân bưng cốc cà phê húp một ngụm, hỏi: “Tiểu Tuấn lần này phải ra nước ngoài?”

Diệp Tuấn đặt hai tay trên bàn, mười ngón đan nhau, nhìn người ở quán cà phê vội vã cậu chợt có cảm giác giữa cuộc đời bon chen lại trộm được nửa ngày rảnh rỗi, nở nụ cười nói: “Chắc khoảng một tháng, làm sao vậy?”

Diệp Nhất Quân đặt cốc cà phê trong tay xuống, nói: “A! Vậy thì tốt quá. Anh định tháng sau kết hôn, khi nào em trở về thì trực tiếp chạy qua anh luôn đi, anh đã nói với Vưu Diệc Thanh rồi.”

Diệp Tuấn ngạc nhiên: “Sao bất ngờ vậy?”

Diệp Nhất cũng không để ý mà nở nụ cười: “Em cũng biết công ty chúng ta thủng trăm ngàn lỗ thế nào mà, liên kết hai nhà là chuyện tất nhiên.”

Diệp Tuấn nhíu mày: “Một mình em là đủ rồi, đại ca có thể không cần như vậy. Huống hồ, Vưu Diệc Thanh không phải nói bù đắp tài chính rồi à?”

Diệp Nhất Quân cười khổ: “Bù đắp thì bù đắp, nhưng muốn nâng dậy một công ty sắp sụp đổ, nói nghe thì dễ chứ làm đâu có dễ? Huống hồ...” Diệp Nhất Quân nhìn Diệp Tuấn một chút, vẻ mặt đau khổ nói: “Trước đó bị Vưu Diệc Thanh ép một cái như vậy, nội bộ trong công ty cũng lung lay, trước có lang sau có hổ, hơi bất cẩn một chút thì sẽ bị người ta thay thế. Hiện nay cạnh tranh kịch liệt, một công ty gia tộc cũ nát muốn tranh chấp một vị trí trong thương trường khắp nơi đều là sài lang, dù anh có kỹ năng thông thiên cũng khó có thể bảo đảm.”

Diệp Tuấn chưa từng quan tâm chuyện công ty gia tộc, lần này hi sinh vì công ty gia tộc có thể nói hơn nửa quan hệ là vì người mẹ đã qua đời. Ông Diệp dành cả đời vì gia nghiệp, mà mẹ Diệp Tuấn lại dành cả đời vì ông Diệp. Cậu nghĩ, chỉ vì một lí do vớ vẩn mà Diệp Thị sụp đổ, vậy mẹ cậu chờ đợi chẳng phải trở thành chuyện cười sao? Chỉ là... cậu thật hồ thẹn vì đã không chút quan tâm công ty gia tộc, không chỉ hồ thẹn với mẹ, mà còn hồ thẹn với đại ca luôn yêu thương mình, áy náy cuối cùng cũng không có nói ra. Cậu biết, cho dù mình trở lại công ty gia tộc cũng không có năng lực cứu giúp. Đối với công ty gia tộc, có mình cũng được mà không có cũng được. Cậu ích kỷ muốn bay lượn trên bầu trời ước mơ của chính mình.

Diệp Tuấn cũng cười khổ: “Đại ca, tuy em rất muốn giúp anh, nhưng anh biết đó, em chỉ biết chỉ huy dàn nhạc của em thôi, còn lại cái gì cũng không biết.”

Diệp Nhất Quân lắc đầu nói: “Anh không cần em giúp anh, trước đây anh cũng không quan tâm công ty của cha lắm, thà đi đó đi đây. Anh trở về chỉ vì không muốn công ty mà cha và mẹ anh vất vả tạo ra lại rơi vào tay kẻ khác. Nên anh nói rồi, em không nợ nhà họ Diệp cái gì cả, cũng không cần vì nhà họ Diệp làm cái gì, em làm chính mình là được rồi.”

Trong lòng Diệp Tuấn chợt cảm động, cậu từ nhỏ đối với cái gì cũng đều lãnh lãnh đạm đạm, dường như không thể cái gì vào mắt, vào tim mình. Nhưng người anh trai này luôn bảo vệ mình, luôn bao dung mình. Mình ra nước ngoài du học mấy năm đó, cũng là anh lên lút đưa tiền cho mình, hoặc thỉnh thoảng sang đó thăm mình. Cậu cười nói: “Em vẫn luôn làm chính mình.”

Diệp Nhất Quân cũng cười, từ xưa trong gia tộc có mấy ai có thể không chút kiêng dè mà làm chính mình? E rằng ngay cả mình cũng không có thể, luôn có gì đó bất đắc dĩ hay kiêng kỵ, sau đó tự mình lạc lối lúc nào không hay, ngay cả mình vốn là người thế nào cũng không tìm về được nữa. Chỉ có người em trai này luôn quyết chí tiến lên, vì thứ mình thích mà giẫm lên chông gai dành lấy. Y hi vọng có thể vẫn tiếp tục như vậy, nên y chấp nhận vì cậu chém đứt tất cả chông gai trên đường, chỉ vì khuôn mặt lạnh lẽo kia luôn nở nụ cười hạnh phúc như thế.

Diệp Nhất Quân gật đầu nói: “Vậy thì tốt rồi. Nên em muốn lúc nào trở về, lúc nào rời xa Vưu Diệc Thanh cũng được, có gì đều có anh chống đỡ thay em.”

Diệp Tuấn tròn mắt lên: “Rời xa Vưu Diệc Thanh?” Cậu lắc đầu một cái: “Nói sau đi.”

Thật ra, Diệp Tuấn vốn không nghĩ tới. Sự không cam lòng gả cho Vưu Diệc Thanh lúc trước đã dần dần tiêu tan, thứ dần dần ngưng tụ lại là hừng hực ấm áp. Sự quan tâm mà Vưu Diệc Thanh dành cho mình chắc chắn sẽ không ít hơn bất kỳ ai. Mới đầu, cậu thật có ý muốn rời khỏi anh, nhưng chuyện như vậy cũng xảy ra rồi, giờ sao mình có thể rời đi được, hơn nữa...hơn nữa hình như mình cũng thật thích anh. Nghĩ đến đây, Diệp Tuấn âm thầm đỏ mặt.

Diệp Nhất Quân nghe Diệp Tuấn do dự bảo nói sau đi, thì mí mắt giật lên, lẽ nào Tiểu Tuấn không muốn rời xa Vưu Diệc Thanh? Y lắc đầu một cái, không thể nào, trước đối Tiểu Tuấn lại không có cảm tình gì với Vưu Diệc Thanh. Y lắc đầu, mặc kệ nó, nói chung cứ nghĩ cách cho Tiểu Tuấn rời đi một tháng trước, sau hôn lễ của mình chính là cơ hội tốt, để Tiểu Tuấn sẽ không phải trở về đó nữa.

Nói chuyện cùng Diệp Nhất Quân một hồi thì Diệp Tuấn trở về nhà. Về đến nhà, Vưu Diệc Thanh đang giúp cậu thu xếp hành lý trong phòng ngủ. Dưới ánh đèn, nhìn vẻ mặt anh đặc biệt chăm chú, cầm quần áo xếp gọn, ngoẹo cổ dường như đang suy nghĩ bộ đồ này có cần mang hay không.

Diệp Tuấn đi tới, nhìn thấy đó là Tuxedo màu đen mình mặc biểu diễn, bộ đồ này là thầy thiết kế nước ngoài đặc biệt may riêng cho mình, không chỉ vừa vặn, mà còn thể hiện ra khí chất. Vưu Diệc Thanh nhìn bộ đồ này ngẩn người, Diệp Tuấn đưa tay qua, cầm lấy quần áo, tựa vào lưng Vưu Diệc Thanh, cười nói: “Sao vậy? Nhìn có bộ đồ cũng có thể nhìn đến ngẩn người?”

Vưu Diệc Thanh thuận thế bế Diệp Tuấn lên, nhẹ nhàng đặt lên giường, nửa thật nửa giả nói: “Đây không phải anh lần đầu gặp em, em đang mặc bộ đồ này biểu diễn sao? Anh đang nghĩ có nên để em mặc bộ này biểu diễn không, đến lúc đó em mặc bộ áo quần này lại câu những người khác anh phải làm sao bây giờ?”

Diệp Tuấn trợn mắt ngoác mồm, có chút cà lăm: “Anh...anh...anh cũng nghĩ quá nhiều rồi đi!” Lại có chút thẹn quá thành giận: “Chỉ có anh loại này...loại này...loại này...” Suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra nên dùng từ gì để hình dung, đành trợn to mắt: “Anh mới câu người!”

Vưu Diệc Thanh bị cậu chọc cười, dề lên người cậu, cúi đầu hôn môi cậu, trong miệng nói những lời không rõ: “Đúng rồi! Là anh câu người, cậu em đó, tên tiểu yêu tinh này. Làm sao, thành công rồi sao?”

Mặt Diệp Tuấn đỏ lên, cau mày có chút tức giận, người này sao cái gì cũng nói được vậy nè?” Thế là cậu giả chết không trả lời.

Vưu Diệc Thanh chỉ cười nhẹ, bắt đầu cởi quần áo cậu ra. Diệp Tuấn lúc này giả chết không được, đôi tay trên người kia dao động khắp nơi châm lửa, một mực không chịu cho mình được thoải mái, cậu buồn bực lật người, đặt Vưu Diệc Thanh dưới thân, học theo động tác của anh, bắt đầu cởi quần áo Vưu Diệc Thanh ra.

Hô hấp của hai người cũng dần dần bắt đầu có chút dồn dập. Đôi mắt luôn lạnh lùng của Diệp Tuấn cũng nhiễm phải một chút tình dục, Vưu Diệc Thanh càng vội vã không nhịn nổi, thân thể khát khao kêu gào muốn người kia tới gần đụng chạm. Thế là Vưu Diệc Thanh thuận thế cởi luôn chiếc quần lót cuối cùng của Diệp Tuấn xuống, thứ bên trong lập tức nhảy ra, Vưu Diệc Thanh nhú mày, buồn cười nhìn Diệp Tuấn.

Diệp Tuấn có chút xấu hổ, cũng lột sạch đồ trên người Vưu Diệc Thanh, lấy dầu bôi trơn từ trong tủ đầu giường ra, nặn ra một đồng, không hề báo trước cứ thế đâm một ngón tay vào.

Vưu Diệc Thanh hơi khó chịu, nhưng vẫn cười nhìn Diệp Tuấn, trong mắt mang khiêu khích, hai tay xoa lên lồng ngực Diệp Tuấn, tùy ý thổi mạnh hai điểm đỏ bừng trước ngực. Diệp Tuấn dường như không tiến hành khai thác được mà trừng mắt nhìn kẻ quấy rối nào đó.

Người nào đó lại đợi không kịp lật người ép một chút, nắm lấy chỗ yếu của Diệp Tuấn đẩy vào hậu huyệt của mình.

16. Chương 16: Biệt Ly Ngắn Ngủ

Triền miên qua đi chính là biệt ly đến gần. Diệp Tuấn nằm trong lòng ngực Vưu Diệc Thanh, có một ít không nở hiềm thấy. Chỉ có không gặp một tháng mà thôi, mình mà cũng trở nên đa sầu đa cảm như vậy. Diệp Tuấn thầm cười nhạo chính mình, hơi co rút vào lòng ngực Vưu Diệc Thanh, nhắm mắt lại, ngủ tiếp đi, bỏ qua cảm giác ấy.

Có điều, tâm tình của tên cùng giường còn không bình tĩnh như vậy. Lòng Vưu Diệc Thanh có thể nói là ngổn ngang trăm mối cảm xúc, không nở, thấp thỏm, khổ sở, bàng hoàng, hoảng sợ. Người này có thể một đi không trở lại không? Hành lý của em ấy ở trong phòng mình vốn cũng không nhiều, đa số là do mình mua cho em ấy, muốn đi thì không nói hai lời là có thể tiêu sái rồi đi. Mình vẫn không giữ được người này sao? Con người Vưu Diệc Thanh u ám, trong lòng một mảnh âm u. Bên nhau những ngày qua, không có phút giây nào mà không phải là phút giây hạnh phúc, nhưng thời gian cũng không thể dừng mãi tại đây.

Muốn hỏi em, tại sao còn không chịu chuyển hành lý tới. Phải chăng nơi này chỉ được xem như trạm dừng chân nho nhỏ trong cuộc sống của em; Muốn hỏi em, có phải còn đang giận mình lúc trước tự động bắt ép em cưới mình không. Người người đều nói đây là chuyện hoang đường. Đi trên đường đều có người chỉ chỉ chỗ chỗ, chế nhạo. Bỗng tỉnh nhìn lại, Vưu Diệc Thanh mới phát hiện thứ mình cố gắng giành lấy cuối cùng vẫn là hư vô. Một bắt đầu sai lầm thì có nhất định đều sẽ có một kết cục sai lầm không?

Lòng Vưu Diệc Thanh có chút bị thương, ôm chặt lấy người trong ngực. Tại sao muốn mình buông tay người này? Không, dù thế nào đi nữa cũng không buông tay!

Thế nhưng, dù cho lòng Diệp Tuấn không nở, lòng Vưu Diệc Thanh nghi ngờ hoảng sợ, thì thời khắc đó vẫn cứ đến. Diệp Tuấn kéo hành lý đơn giản mà Vưu Diệc Thanh thu dọn ra cửa. Vưu Diệc Thanh nhìn bóng lưng của cậu mà lòng cay đắng. Thật ra, thay Diệp Tuấn thu dọn hành lý cũng vì anh có ý muốn giữ lại những thứ Diệp Tuấn quan tâm nhất, tỷ như bản nhạc, tỷ như những vật Diệp Tuấn mang theo trên tay nhiều năm. Anh nghĩ, có những thứ đó đây, coi như Diệp Tuấn không trở lại tìm anh, anh cũng có lý do chính đáng đi tìm cậu.

Thế nhưng, những suy tư mà Vưu Diệc Thanh chất chứa trong lòng vẫn không hỏi ra lời. Điều muốn hỏi vừa đến miệng lại cố nuốt xuống cũng vì sợ đáp án nghe được không phải là đáp án mình muốn. Trước đây, lúc chị và anh rẽ yêu đương cũng vậy, Vưu Diệc Thanh vẫn chế nhạo chị tính đàn bà, nhưng giờ phút này gặp phải lại lo được lo mất. Vưu Diệc Thanh cuối cùng cũng coi như trải nghiệm đủ.

Không khác ngày thường là bao, sau khi người kia rời đi, không khí bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo lạ, lòng dường như cũng thế. Nhưng Vưu Diệc Thanh cũng không rồi để ý tới những chuyện này. Trong công việc, phiền phức lũ lượt kéo đến, vừa vặn để anh ném mất những chuyện nhi nữ tình trường này, một lòng tập trung vào công việc.

Mà tuần diễn của Diệp Tuấn cũng chính thức bắt đầu. Đây không phải là lần đầu Diệp Tuấn biểu diễn, nên mọi thứ đều theo quỹ đạo bình thường mà vận hành. Vưu Diệc Thanh thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại tới hỏi thăm cậu, đều là hỏi chút chuyện vụn vặt như có ăn cơm đúng bữa hay không, có lúc rõ ràng cảm thấy anh muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng đều nói quanh co che giấu. Diệp Tuấn lắc đầu một cái. Lòng người luôn luôn khó đoán, cậu không am hiểu cái này, nên nếu Vưu Diệc Thanh không hỏi ra miệng, cậu cũng không đi tìm tòi nghiên cứu.

Hôm nay, mới vừa nói chuyện điện thoại với Vưu Diệc Thanh xong, xoay người đã nhìn thấy Ngưu Húc đứng bên cạnh.

Chỉ thấy y nhú chặt mày, mang theo một chút ẩn nhẫn nói: “Là họ Vưu?”

Diệp Tuấn nhớ tới lúc trước Ngưu Húc vô duyên vô cớ tỏ tình một phen, cùng sự căm ghét đối với Vưu Diệc Thanh bình thường không hề che giấu, do dự một chút vẫn gật đầu một cái.

Ngưu Húc bỗng nhiên khước miệng nhướn một cái: “Quản nghiêm vậy à? Ra nước ngoài còn phải mỗi ngày kiểm tra chuyên cần như vậy? Sợ cậu ăn vụng hả?”

Gương mặt tuần tú của Diệp Tuấn ửng đỏ: “Nói cái gì đó! Ngày mai còn có biểu diễn đấy, về sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Nói xong cũng định xoay người rời đi.

Ngưu Húc một phát bắt được cậu: “Sao vậy? Ở lâu nói chuyện cùng tôi thêm một hồi cũng không được à? Trước đây không biết ai lúc sốt đổ thừa tôi, không chịu cho tôi đi vậy? Thực sự là vong ân phụ nghĩa mà” Nói xong trêu tức mà nhìn Diệp Tuấn.

Diệp Tuấn bình thường không hay giao tiếp, nghiêm túc vùi đầu vào trong thế giới âm nhạc của cậu càng không coi ai ra gì. Nhưng một khi sinh bệnh, phát sốt sẽ thoái hóa thành đứa nhỏ vài tuổi, thích quấy nhiễu, làm nũng lẩn lộn. Mấy năm ra nước ngoài học đó xem như là tháng ngày khá kham khổ. Có lần sốt, Ngưu Húc chăm sóc cậu. Bị sốt đến mơ hồ, Diệp Tuấn hoảng hốt cho rằng về tới năm cậu 5 tuổi, mẹ ngay bên cạnh, liền ôm Ngưu Húc không cho y đi. Chuyện này đã bị Ngưu Húc đem ra chế nhạo nhiều lần lắm rồi. Diệp Tuấn bất đắc dĩ, đành lui bước lại, một vẻ tùy ý làm thinh.

Lúc này đã kết thúc biểu diễn, người trong dàn nhạc cũng đi gần hết. Ngưu Húc cũng kéo Diệp Tuấn lên xe, tìm đến một quán bar thanh tĩnh.

Gọi hai ly rượu, Ngưu Húc dùng ống hút khuấy rượu bên trong, có chút hững hờ hỏi: “Cậu bây giờ với Vưu Diệc Thanh đùa quá hoá thật rồi hả?”

Diệp Tuấn hơi nghi hoặc hỏi lại: “Cái gì đùa quá hoá thật?”

Ngưu Húc liếc cậu một cái, tiếp tục cúi đầu chuyên chú nhìn rượu trong ly, giọng điệu hờ hững: “Kết hôn đó!”

Diệp Tuấn “A” lên một tiếng, chợt hiểu ra: “Nhưng kết hôn cũng không phải giả đâu. Người toàn thành phố B đều biết.”

Ngưu Húc lúc này rốt cục không cố làm vẻ trấn định nữa, thả tay vào trong ly rượu, giọng nói mang chút không cam lòng: “Tại sao? Tên đó thì có gì tốt chứ? Đáng để cậu từ chối tôi, một người luôn bên cạnh cậu?”

Diệp Tuấn bị dọa đến trợn mắt ngoác mồm, vội vàng nuốt ngụm rượu trong miệng xuống, nhưng do nuốt quá mau mà bị sặc. Hơi cay của rượu kích thích làm Diệp Tuấn ho khan liên tục, nước mắt cũng chảy xuống.”

Diệp Tuấn cho rằng Ngưu Húc đã bỏ qua chuyện này. Sau lần tỏ tình đó, hai người vẫn ở chung rất bình thường. Diệp Tuấn không hiểu sao Ngưu Húc lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?

Ngưu Húc cũng bị phản ứng của Diệp Tuấn làm giật mình, vội vội vàng vàng vỗ sau lưng Diệp Tuấn giúp cậu thuận khí: “Lời tôi nói có kinh thể hải tục như thế sao, bị sợ thành như vậy.”

Chờ Diệp Tuấn bình ổn lại, mở to đôi mắt vì ho khan mà rơi lệ đến có chút đỏ lên nhìn Ngưu Húc, Ngưu Húc có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, kéo Diệp Tuấn qua mạnh mẽ hôn một cái nói: “Lại thế nữa. Cậu tự hiểu chút có được không?”

Diệp Tuấn ngượng y một cái, dùng tay áo xoa miệng, vẫn còn có chút không rõ vì sao.

Ngưu Húc lại thở dài một hơi nói: “Ôi chào, ai, ôi thực thua cậu rồi. Ở trong nước, Vưu Diệc Thanh mỗi ngày đều tới đón cậu về. Trừ lúc dàn dựng và luyện tập tiết mục, tôi căn bản không có cơ hội nói chuyện với cậu. Cậu, tên cọc gỗ này, vừa đến phòng dàn dựng và luyện tập tiết mục lao vào công việc, trở thành cuồng nhân.

Diệp Tuấn vẫn còn có chút không rõ vì sao mà nhìn Ngưu Húc, trên mặt còn kém viết ra mấy chữ “Cậu muốn nói cái gì” này thôi.

Ngưu Húc bị chọc tức đến ngứa răng, rồi chỉ có thể nói trắng ra thêm: “Diệp Tuấn, chúng ta quen nhau mấy năm rồi? Tại sao một người hoàn toàn xa lạ, mới quen mấy tháng đã có thể đi vào trái tim cậu, mà tôi lặng yên bên cậu 7 năm lại không thu hoạch được gì? Tôi cũng không phải muốn hỏi cậu muốn gì, hoặc cậu nhất định phải đáp lại tôi. Chỉ là, kết quả này làm tôi cảm thấy rất không cam lòng. Tôi yêu cậu, thời gian cậu biểu diễn ở đây cũng sắp kết thúc rồi. Hôm nay, tôi tìm cậu, chỉ muốn cho mình một cơ hội, cũng cho cậu thêm một lựa chọn, hiểu chưa?”

Diệp Tuấn có chút đau khổ, người này bên mình lâu như vậy, nói ra mấy câu này, trong lòng nhất định đau khổ. Chỉ là...: “Tôi chưa hề biết cậu ôm tâm tư này với tôi, thật xin lỗi.”

Ngưu Húc có chút âm u, đã biết trước người này sẽ nói như vậy, nhưng tim vẫn quặn đau. Y miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Nói như vậy, tôi rất hối hận. Tôi vẫn cho là, trong mắt cậu trừ âm nhạc ra thì không quan tâm cái gì khác cho nên mới vẫn chưa nói cũng bởi vậy mà đánh mất cơ hội. Duyên giữa người với người thật phải xem thời cơ. À ha ha!” Y cười ra nước mắt, bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Diệp Tuấn nhìn bộ dáng của y thì có chút lo lắng: “Ngưu Húc, cậu đừng như vậy! Chúng ta là bạn, là tri kỷ của nhau, vị trí đó không ai có thể thay thế được. Tình yêu cậu muốn, nói không chừng một ngày nào đó sẽ biến mất, nhưng chúng ta như vậy lại có thể cả đời.”

Ngưu Húc bất đắc dĩ nhìn vẻ đau khổ của người này, trong lòng thâm thở dài một hơi, đúng vậy ha, bảy năm dài như vậy cũng vượt qua được. Bây giờ, đối phương đã có chủ mới, đến nói không phải thêm ưu phiền sao. Có thể không phải mình không có cơ hội, chỉ vì mình nhát gan mà để cơ hội vụt mất. Tới lúc này, mình lại có tư cách gì mà đi chất vấn?

Ngưu Húc tiến lên, xoa hàng mày nhăn lại của Diệp Tuấn, nói: “Tôi hiểu, đi thôi, đi về nghỉ.”

Tác giả có lời muốn nói:

Truyện này cũng sắp xong rồi..... Sẽ không diễn cương quá mức, những tình tiết ấu trĩ kia == Thật ra,

chính tôi xem còn chảy mồ hôi == Có điều, tôi viết truyện cũng vì thoả sở thích cá nhân, có người xem tôi rất cảm ơn ~ nhưng vô nhẹ a..... Truyện này thật sự càng ngày càng có khuynh hướng công vận nhân mê ORZ, ta rõ ràng là đẳng 1v1.....

Nhớ tới, luôn có người nói, trong truyện của tôi, công như thụ. Thật ra, tôi rất khinh thường cách nói này. Ai quy định công nhất định phải như vậy, như vậy, phải được như vậy, như vậy? Nhất định công phải che chở, cứng chịu thụ à? Nhất định công phải mạnh hơn thụ à? Xác thực, tình yêu không thể nào có chuyện trả giá bình đẳng, nhưng vì cái lòng gì đau khổ đều muốn công gánh? Nhất định công phải trả giá nhiều hơn thụ? ORZ tôi là công không, đương nhiên thích thụ sủng công, thích thụ cao hơn công, thích lúc H thụ cười lấy, thích thụ ghen, công không biết gì cả, hừ hừ.

17. Chương 17: Diệp Nhất Quân Cam Lòng

Chuyện đêm đó cứ như vậy mà bỏ qua. Rốt cuộc cũng là tri kỷ nhiều năm, còn là đồng nghiệp hợp tác không kể hồ nhiều năm, Diệp Tuấn và Ngưu Húc không lúng túng nhiều lắm. Diệp Tuấn cũng không bối rối chuyện này nữa. Diệp Tuấn cũng không cảm thấy hồ thẹn bao nhiêu, cậu tự nhận làm bạn với Ngưu Húc chưa bao giờ chơi xấu, đa số mọi chuyện, đối phương đều nghe theo mình. Có lẽ mình cũng không cần hồ thẹn vì không biết và đáp lại tình cảm của cậu ấy. Tất cả cũng bởi Ngưu Húc che giấu tình cảm quá sâu, mà mình thì đầu óc quá chậm chạp. Nhiều năm như vậy mà cậu vẫn chưa phát hiện ra cảm tình của Ngưu Húc.

Thấm thoát đã đến lúc về nước, đáy lòng Diệp Tuấn có chút chờ mong. Cả tuần nay, Vưu Diệc Thanh cũng không gọi đến một cú điện thoại nào, mà tin nhắn cũng không luôn. Diệp Tuấn cũng không gọi lại. Không phải không nhớ anh, chỉ là có gọi cũng không biết nói cái gì. Chẳng nhẽ nói, em có chút nhớ anh, hay nói lâu quá không ăn thức ăn anh làm, em muốn ăn kẹo giấm lý tích? Nghĩ nói thế nào cũng đều thấy ngượng, nên mỗi lướt đến tên Vưu Diệc Thanh trong danh bạ đều dừng lại một hồi rồi lại lướt qua.

Diệp Tuấn mới xuống máy bay không bao lâu đã nhìn thấy đại ca mình, Diệp Tuấn có chút lạ, cậu cho rằng tới đón cậu hẳn phải là Vưu Diệc Thanh mới đúng.

Diệp Nhất Quân thấy cậu nghi hoặc, nhíu mày hỏi: “Sao vậy? Quên chuyện kết hôn của đại ca rồi à?”

Diệp Tuấn lắc đầu một cái đáp: “Chưa quên, chỉ là vội như vậy sao?”

Diệp Nhất Quân liếc nhìn Ngưu Húc đứng bên cạnh cậu nói: “Chỉ chờ em trở về thôi đó. Đây là Ngưu Húc phải không? Các em cùng trong dàn nhạc à?”

Diệp Tuấn gật đầu. Nhiều năm như vậy, tính cách lạnh lùng của Diệp Tuấn cũng chỉ có Ngưu Húc mới thân được với cậu, Diệp Nhất Quân tự nhiên cũng biết điều này.

Diệp Nhất Quân nghe vậy thì hài lòng bảo: “Vậy thì tốt quá, cùng đi tham gia hôn lễ của anh đi. Nhớ mang phong bì đỏ nha! Tiểu Tuấn đã chuẩn bị kỹ chưa?”

Diệp Tuấn có chút bất đắc dĩ, đợi người ta ở sân bay làm người ta một chút chuẩn bị cũng không có, còn muốn người ta mang phong bì đỏ, đại ca nhà cậu lúc nào trở nên không bình thường như thế chứ? Còn đòi phong bì đỏ nữa chứ. Cậu đó giờ mới biết đại ca là tên tham tiền nha. Nhìn gương mặt vui sướng của đại ca mình, Diệp Tuấn đành nuốt lời muốn nói xuống.

“Tiểu Tuấn! Tự nhiên dờ ra đó làm gì vậy? Đi thôi!” Diệp Nhất Quân thúc giục.

“A!” Nha Diệp Tuấn vội vàng đuổi theo, thương lượng với Diệp Nhất Quân: “Anh, em có thể về nhà một chuyến trước được không?”

“Về nhà? Về nhà nào? Nhà anh không phải là nhà em sao? Anh em với nhau còn khách khí cái gì!”

“Không phải, em quên nói với Diệp Thanh, muốn đi chỗ của anh. Em muốn trở lại nói với anh ấy một tiếng. Điện thoại di động của anh ấy hai hôm nay gọi mà không bắt máy.” Diệp Tuấn có chút buồn bực. Khó lắm mình mới chủ động gọi điện mà lại gọi không được.

“Như vậy chắc cậu ta bận chuyện gì đó, nói không chừng khi em về nhà cậu ta, cậu ta không có ở nhà. Nói đi! Là anh của em quan trọng hay cậu ta quan trọng?!” Diệp Nhất Quân cố ý nhấn mạnh ba chữ “nhà cậu ta”.

Diệp Tuấn đành đáp: “Được được được, là anh quan trọng.”

“Hừ! Nói qua loa như thế, muốn ăn đòn đúng không!” Diệp Nhất Quân bắt mẫn.

Đại ca hôm nay không phải điên rồi chứ, kết hôn đã kích anh lớn như vậy sao? Diệp Tuấn thầm nghĩ trong lòng.

Diệp Nhất Quân cũng không nhìn ánh mắt nghi ngờ của Diệp Tuấn, trực tiếp kéo Diệp Tuấn và Ngưu Húc lên xe, lái đi.

Lễ cưới Diệp Nhất Quân diễn ra vào hôm sau, mọi thứ đều chuẩn bị xong hết rồi. Thấy Diệp Nhất Quân trông rất vui vẻ, Diệp Tuấn cũng quên đi đây là cuộc hôn nhân chính trị. Có lẽ đối phương chính là người Diệp Nhất Quân thích, ai quy định hôn nhân chính trị thì không thể có hạnh phúc chứ. Diệp Tuấn nhìn gương mặt hài lòng của Diệp Nhất Quân cũng thật lòng vui sướng thay y.

Ngưu Húc và Diệp Tuấn đến nhà Diệp Nhất Quân nghỉ qua đêm. Diệp Tuấn có thói quen mỗi đêm trước khi ngủ đều phải đọc bản nhạc một lát, nên cậu đi tới phòng sách. Sau khi tắm xong, Diệp Nhất Quân theo thường lệ đến phòng khách uống một ly rượu đỏ, không ngờ Ngưu Húc đã ở đó.

Ngưu Húc và Diệp Nhất Quân xem như là người quen cũ, nên bắt chuyện một cách tự nhiên.

Ngưu Húc lắc lắc rượu trong ly, cười hỏi: “Kết hôn đúng là một chuyện làm người ta rất vui vẻ, trông anh rất vui vẻ, chắc cô dâu tương lai là người anh thích trước phải không.

Diệp Nhất Quân lắc đầu một cái: “Anh vui cũng không phải vì kết hôn.” Nói rồi y mỉm cười, ánh mắt chăm chú nhìn Ngưu Húc, hỏi: “Em thích Tiểu Tuấn nhà anh à?”

Ngưu Húc cười khỏ một tiếng, chuyện này trông rõ ràng như thế sao? Ngay cả Diệp Nhất Quân không thường gặp mình cũng biết. Có điều giờ đây mình đang từ từ học cách buông tay. Tình cảm bảy năm thật ra cũng không khó từ bỏ như trong tưởng tượng, chỉ là bản thân mình trước giờ vẫn không có dũng khí mà thôi.

“Em không cần ngạc nhiên tại sao anh biết. Hồi đó anh ra nước ngoài thăm Tiểu Tuấn thì đã biết. Nhìn ánh mắt khi em nhìn nó thì anh biết rồi. Nhưng anh không thích đẩy em trai mình ra ngoài. Anh ước gì nó ở bên cạnh anh cả đời đây, tuy rằng với bản tính tự lập của nó thì chuyện này căn bản không thể.” Diệp Nhất Quân hừ cười “Chỉ có điều, có người lại không thức thời, dùng hành vi bá đạo đó, trắng trợn cướp Tiểu Tuấn nhà anh đi, không cho tên đó ăn chút vị đắng sao được?”

Ngưu Húc nghe vậy nhú mày: “Anh đang nói Vưu Diệc Thanh à?”

Diệp Nhất Quân cười tà mị: “Sao nào? Có hứng thú cùng anh đùa tên đó một lần không?” Thật ra, Diệp Nhất Quân cũng nhìn ra, Diệp Tuấn có chút động tâm với Vưu Diệc Thanh. Thế nhưng, Diệp Nhất Quân làm sao cũng nuốt không trôi cục tức này, em trai bảo bố mình yêu thương nhiều năm như vậy đột nhiên bất ngờ bị cướp đi, còn do cha mình tự tay đưa đi, Diệp Nhất Quân làm sao có thể không giận. Huống hồ em trai mình không biết bị đối phương dùng loại mê thuật gì làm nó không còn nghe lời mình như trước nữa! Tuy lựa chọn của em trai mình sẽ không phản đối, nhưng cơn tức trong bụng làm thế nào cũng không mất được!

Em trai mình, tự nhiên mình sẽ không nỡ làm khó, vậy thì chỉ có thể chiêu đãi thật tốt tên cướp em trai mình đi.

Ngưu Húc nhìn Diệp Nhất Quân cười gian, bỗng nhiên cũng nổi lên hứng thú muốn đùa cợt Vưu Diệc Thanh. Nói cho cùng, y vẫn không cách nào chấp nhận được sự thật đối phương đột nhiên xuất hiện rồi cướp mất Diệp Tuấn. Y giơ ly rượu lên chạm ly với Diệp Nhất Quân: “Cực kỳ tình nguyện!”

Đáng thương Vưu Diệc Thanh lúc này đang làm thêm giờ đến tối tắm mặt mày. Gần đây công ty gặp rắc rối, tài vụ cũng rối loạn, anh bận đến không có thời gian ăn cơm. Nhưng đây cũng là điều anh muốn. Anh đương nhiên biết chuyện Diệp Tuấn về nước. Mỗi ngày anh đều đếm ngón tay ngóng trông nhưng là như điều anh đoán, Diệp Tuấn thật không có về nhà của bọn họ.

Vưu Diệc Thanh xoa trán, mệt mỏi mà tựa lưng lên ghế làm việc, nhớ lại nụ cười nham hiểm của Diệp Nhất Quân vào một tuần trước khi Diệp Tuấn về, y còn nói: “Vưu Diệc Thanh, cậu biết tôi không thích cậu.”

Lúc đó, hai người đấu đá trên thương trường đã đến hồi kết thúc. Công ty cũ vừa mới đứng dậy không còn nhiều thực lực để đấu với anh nữa, nên anh đoán Diệp Nhất chắc bị chọc giận không nhẹ. Vưu Diệc Thanh

cười khinh bỉ: “Anh không thích tôi thì liên quan gì tới tôi?”

Diệp Nhất Quân cười nhẹ như mây gió: “Tất nhiên là không liên quan. Có điều, Diệp Tuấn là em trai tôi thương yêu nhất, vậy thì có liên quan rồi chứ. Hừ, muốn cướp em trai nhà tôi chạy đường vòng à? Coi như đường vòng cũng không tới phiên cậu!”

“Ồ? Không tới phiên tôi, chẳng lẽ nào anh có tình cảm gì đó không nên với Tiểu Tuấn?”

“Cậu!” Diệp Nhất Quân đích thật là tên thương em trai đến điên cuồng, nhưng đúng là không có tình yêu nam nữ, lúc này bị Vưu Diệc Thanh vặn vẹo nói thành như thế thì tự nhiên là giận không nhịn nổi, y vỗ ngực một cái làm lắng lại cơn giận của mình rồi nói tiếp: “Hừ, cậu muốn nói gì tùy cậu. Có điều chắc cậu cũng không biết phải không, trước khi Tiểu Tuấn ra nước ngoài tôi đã nói với nó, tuần sau tôi kết hôn, nếu nó muốn đến tham gia hôn lễ của tôi cùng ai thì cho thấy nó muốn bên người đó cả đời. Hừ! Tôi nói rồi, coi như nó và tôi đều không phản đối. Sao nào, Tiểu Tuấn có nói cho cậu biết chuyện này chưa?”

Mặt Vưu Diệc Thanh trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng trấn định: “Cái đó dĩ nhiên là nói rồi. Sao vậy, tổng giám đốc Diệp còn lo lắng cái gì sao?”

Diệp Nhất Quân lại không nói nữa, mặt nở một nụ cười quái dị đi mất.

Nghĩ đến đây, Vưu Diệc Thanh lại lấy điện thoại di động ra xem lần thứ 3600. Còn chưa có nhận được điện thoại. Trước khi Diệp Tuấn về nước có gọi cho anh hai cú điện thoại, nhưng trùng hợp lúc đó anh đều có chuyện bận không bắt máy được, sau đó cũng không gọi nữa. Sau đó, Vưu Diệc Thanh gọi lại thì đều ở trạng thái tắt máy. Vưu Diệc Thanh có chút lo lắng, nhưng không biết làm sao. Nếu dựa theo lời giải thích của Diệp Nhất Quân, chắc Diệp Tuấn phải xuất hiện vào hôn lễ của Diệp Nhất Quân đi, vậy thì đi cướp người! Vưu Diệc Thanh nghĩ, về mặt mỗi trong mắt bốc cũng ánh lên hàn quang.

18. Chương 18: Lễ Cưới Hỗn Loạn Của Diệp Nhất Quân

Thực ra, điện thoại Diệp Tuấn từ khi xuống máy bay tới giờ còn không có cơ hội mở, Diệp Nhất Quân cứ quần quít lấy cậu nói chuyện, nên sau đó cũng quên mở ra. Vưu Diệc Thanh mấy hôm nay gọi điện tìm người mà không tìm được, còn Diệp Tuấn đơn giản mặc kệ cái điện thoại. Điện thoại di động đối với cậu cũng không khá hơn đồng hồ báo thức là bao.

Lễ cưới của Diệp Nhất Quân diễn ra bí mật ở một giáo đường trong thành phố, cô dâu có nét dịu dàng thuần khiết, cười nhẹ, cũng không nhìn ra có một chút không tình nguyện nào, có lẽ cũng thích Diệp Nhất Quân. Diệp Tuấn hơi yên lòng, cũng nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Ngưu Húc ngồi ở bên cạnh cậu, thấy cậu nở nụ cười, xoa đầu cậu bảo: “Đại ca cậu kết hôn, cậu vui vẻ như vậy à?”

Diệp Tuấn quay đầu, dịu dàng nở nụ cười: “Đương nhiên vui rồi. Cậu xem đi, chị dâu tôi trông rất dịu dàng nha, nhất định sẽ đối xử tốt với đại ca tôi.”

Ngưu Húc nhú mào, cười gian, cố ý ôm lấy cậu: “Tôi cũng rất dịu dàng nè, cũng sẽ đối xử tốt với cậu.”

Khách mời xung quanh đều dồn ánh mắt nhìn cô dâu chú rể, nhưng vẫn có một vài người nhìn thấy cử chỉ thân mật của hai người. Có người không phản đối, có người suýt nữa cắn nát răng, tỷ như... Vũ Diệc Thanh. Diệp Nhất Quân tự nhiên có mời Vũ Diệc Thanh, lễ cưới này đương nhiên không phải trò đùa, nhưng Diệp Nhất Quân có ý định muốn cho Vũ Diệc Thanh không thoải mái, tự nhiên sẽ mời Vũ Diệc Thanh, còn mời Diệp Tuấn và Vũ Diệc Thanh riêng ra, rõ ràng không thừa nhận quan hệ giữa Vũ Diệc Thanh và Diệp Tuấn. Vũ Diệc Thanh tức giận trong lòng.

Diệp Tuấn bị động tác của Ngưu Húc làm cho sững sờ, sắc mặt khê đỏ lên, đẩy Ngưu Húc ra, quay mặt qua chỗ khác, không thèm để ý Ngưu Húc.

Vũ Diệc Thanh thấy thế, trong lòng thầm đau khổ. Thì ra, Tiểu Tuấn không chỉ đỏ mặt với một mình mình. Có thể, những lời Diệp Nhất Quân nói là sự thật. Vũ Diệc Thanh lắc đầu một cái, không để cho mình suy nghĩ tiếp nữa.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, mới đó đã đến lúc chú rể và cô dâu trao đổi nhẫn cho nhau. Trong lòng hoảng hốt, Vũ Diệc Thanh bỗng nhớ lễ cưới tới nửa năm trước của mình và Diệp Tuấn. Khi đó, Diệp Tuấn rõ ràng biểu hiện không muốn, thế mà anh cũng không để ý. Mà bây giờ, nửa năm trôi qua, tình cảm của người ta có thể có thay đổi sao? Vũ Diệc Thanh không thể nắm chắc được.

Vũ Diệc Thanh im hơi lặng tiếng mà đi tới bên cạnh Diệp Tuấn, nắm chặt tay cậu. Diệp Tuấn giật mình, xoay đầu lại nhìn thì thấy Vũ Diệc Thanh, trong lòng có chút khó chịu, hơi giãy dụa thoát khỏi tay Vũ Diệc Thanh. Thật ra, Diệp Tuấn là có chút tức giận. Người này có thời gian tham gia lễ cưới Diệp Nhất Quân, tất nhiên là ở thành phố B, vậy mà cậu điện thoại lại cố ý không bắt máy.

Thật ra, Diệp Tuấn để tâm vào chuyện vụn vặt, Vũ Diệc Thanh lâu như vậy không gọi điện thoại cho cậu, Thật ra, trong lòng cậu nghĩ đến không phải, có thể một mực kéo không xuống mặt, xệ mặt xuống lại không người tiếp đón liền Diệp Tuấn khó chịu rồi.

Nếu trước đây, trong lòng Vũ Diệc Thanh tin lời nói của Diệp Nhất Quân 3 phần thì lúc này đã tin 8 phần. Lê nào Diệp Tuấn muốn bên nhau cả đời cùng tên đàn ông bên cạnh kia? Anh nhớ người đàn ông bên cạnh này, lúc trước anh còn thâm ghen với tên này vì từ điều tra tỉ mỉ của anh về Diệp Tuấn tự nhiên cũng biết tên này có tâm tư không đơn giản với Tiểu Tuấn. Lúc trước anh còn thâm vui mừng vì mình đã nắm chặt thời cơ, nếu không sao mình địch nổi với tình cảm bảy năm của đối phương? Bây giờ nghĩ mình ngăn ngừa nửa năm làm sao có thể vượt qua bảy năm của y? Cho dù anh tự tin, cảm tình mình dành cho Diệp Tuấn tuyệt đối không ít hơn y.

Vũ Diệc Thanh vẫn chăm chú bắt lấy cái tay kia, nắm thật chặt, kéo cậu ôm vào lòng, ôm lấy eo cậu, cúi đầu nói khê bên tai Diệp Tuấn: “Điện thoại di động sao lại tắt máy, anh gọi em không được.”

Diệp Tuấn vốn rất tức giận, nghe vậy nhớ ra mình vì buồn bực mà máy tắt điện thoại nên người này gọi mình không được. Nghĩ đến đây, Diệp Tuấn có chút hết giận, trở tay nắm chặt tay Vũ Diệc Thanh.

Lòng Vũ Diệc Thanh dâng lên cơn sóng cuồng vui vẻ. Thì ra, em ấy không có ghét bỏ mình. Anh kích động ôm lấy Diệp Tuấn, căn bản không thèm để ý tới bây giờ là đang hôn lễ của người ta.

Anh không thèm để ý, không có nghĩa là người khác cũng không thèm để ý. Ngưu Húc ngay ở bên cạnh Diệp Tuấn, lúc Vũ Diệc Thanh xuất hiện thì đã biết rồi. Y có ý đùa Vũ Diệc Thanh, đương nhiên sẽ không để Vũ Diệc Thanh thoải mái. Y bất ngờ ôm lấy Diệp Tuấn, kéo cậu vào lòng ngực mình, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Xuyt ~ Tiểu Tuấn, đừng nhúc nhích, tôi chỉ đùa một chút ~”

Diệp Tuấn còn chưa phản ứng lại đã ngã vào lòng ngực Ngưu Húc. Nghe Ngưu Húc nói thế còn có chút ngớ ra, tính tình Ngưu Húc khá giống mình, từ khi nào lại thích đùa chứ? Hơn nữa còn là đùa một người không quen biết như Vũ Diệc Thanh, nhưng Diệp Tuấn cũng không nghĩ nhiều, ngoan ngoãn không nhúc nhích.

Vũ Diệc Thanh giận muốn điên: “Cậu muốn làm gì?”

Ngưu Húc nhướn mày: “Tiểu Tuấn bây giờ đang đi với tôi, há có thể để anh sờ loạn?”

Vũ Diệc Thanh nhìn Diệp Tuấn ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Ngưu Húc thì ngây người, nhưng anh vẫn không cam lòng: “Hừ! Tiểu Tuấn lúc nào đi cùng cậu, sao tôi không biết nhỉ?”

Ngưu Húc buồn cười nói: “Tại sao phải cần anh biết? Anh là ai chứ?”

Vũ Diệc Thanh vừa giận vừa đau khổ. Hết lần này tới lần khác, lời tên này nói ra anh không có bất kỳ lời nào để phản bác. Anh đưa ánh mắt nhìn Diệp Tuấn, mặt Diệp Tuấn quay vào lòng Ngưu Húc, anh vô luận thế nào cũng không thể thấy rõ vẻ mặt của Diệp Tuấn. Vũ Diệc Thanh nắm chặt nắm tay, tiến lên một bước ôm lấy eo Diệp Tuấn: “Diệp Tuấn là của tôi!”

Ngưu Húc đối với loại hành vi vô lại này của Vũ Diệc Thanh chỉ cảm thấy buồn cười, nói lời càng đậm chọc hơn: “Anh có hỏi Tiểu Tuấn, cậu ấy đồng ý là người của anh rồi à? Anh chỉ biết mạnh mẽ cướp đoạt thôi, có bao giờ nghĩ tới việc Tiểu Tuấn có thể không thích đàn ông chưa. Hừ, miệng thì nói êm tai lắm.” Nói thật ra, nếu không vì thế y há có thể phí thời gian bấy năm không công?

Vũ Diệc Thanh ôm chặt lấy Diệp Tuấn. Lúc này Diệp Tuấn lại có chút giận, đây đang hôn lễ của đại ca cậu, hai người này làm loạn cái gì!

Lúc này lễ cưới đã căn bản hoàn thành, mặt Diệp Nhất Quân tối sầm, kéo cô dâu đi tới chỗ bọn Diệp Tuấn: “Làm gì thế?” Trong lòng lại đang cười trên sự đau khổ của người khác, chạy đến đây nghe ngóng. Để mấy kẻ mơ ước Tiểu Tuấn nhà y, chó cắn chó, vậy thì đúng là không gì tốt hơn rồi.

Diệp Tuấn giãy dụa ra khỏi cái ôm của Vũ Diệc Thanh, có chút xấu hổ quay lại, mỉm cười dịu dàng với cô

gái bên cạnh Diệp Nhất Quân: “Chào chị dâu. Xin lỗi, để chị chê cười rồi” Nói xong có chút đỏ mặt, tròng hai tên đang chiến tranh ngầm bên cạnh.

Cô gái nhỏ miệng cười xì một tiếng, đưa tay xoa đầu Diệp Tuấn: “ ChàoTiểu Tuấn. Không sao đâu ~ hai vị này là...?”

Diệp Tuấn a một tiếng, không thêm đếm xỉa đến ánh mắt chờ mong của hai người, kéo Ngưu Húc ra nói: “Đây là trưởng đoàn của dàn nhạc bọn em, chúng em là bạn nhiều năm.” Tiếp theo có chút khó khăn kéo Vũ Diệc Thanh, nghiêng đầu suy nghĩ nên giới thiệu Vũ Diệc Thanh thế nào: “A, ạch, đây là ừ, ta bạn trai em.”

Diệp Nhất Quân nghe xong nhú mày, thở dài. Rốt cuộc cũng để Vũ Diệc Thanh bắt cóc được em trai mình yêu nhất, hu hu hu, rất cam lòng!

Còn về Vũ Diệc Thanh, nghe Diệp Tuấn giới thiệu mình như thế suýt nữa vui đến bay lên trời, lúc nhìn Diệp Tuấn, đôi mắt toả sáng trông như chú cún con được xươg, chỉ thiếu không kêu uông uông hai tiếng, biểu đạt sự vui vẻ trong lòng mình thôi. Anh đắc ý, kéo tay Diệp Tuấn, nhìn về phía Ngưu Húc cứ như muốn khoe rằng mình lấy được toàn bộ thế giới vậy.

Ngưu Húc bất đắc dĩ cũng nở nụ cười, lúc trước định cùng Diệp Nhất Quân làm Vũ Diệc Thanh ghen, biết khó mà lui, nào biết lại tính sót Diệp Tuấn. Nếu trong lòng Diệp Tuấn có anh tay, thì dù có nhiều mưu kế hơn nữa thì sao chứ? Ngược lại, mình cũng đã quyết định buông tay, sợ dĩ đáp ứng diễn một màn này cũng chỉ muốn Vũ Diệc Thanh biết Diệp Tuấn cũng không phải không có đường lui, để anh ta biết quý trọng Diệp Tuấn mà thôi. Y cười khổ một tiếng, không thêm để ý đến hành vi ngây thơ của Vũ Diệc Thanh.

19. Chương 19: Vũ Diệc Thanh Xoắn Xít

Tuy nói bây giờ nguy cơ đã tạm thời được loại bỏ, nhưng tâm trạng Vũ Diệc Thanh vẫn không thể bình tĩnh lại, lời Diệp Nhất Quân và Ngưu Húc cứ xoay quanh ở trong đầu của anh: “Tiểu Tuấn không phải trời sinh đã thích đàn ông, dựa vào cái gì phải bên cậu cả đời hả hả?”

Tháng ngày trở về trạng thái gió êm sóng lặng, Diệp Nhất Quân thấy Diệp Tuấn cũng thích Vũ Diệc Thanh thì thái độ đối với anh cũng hơi buông lỏng có chút. Tuy rằng các ảnh hưởng bên ngoài đã được loại bỏ, nhưng lòng Vũ Diệc Thanh vẫn không thể bình tĩnh được. Anh hổ thẹn đã kéo Diệp Tuấn vào con đường này, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, cho dù thế nào đi nữa mình cũng không thể buông tay. Loại mâu thuẫn này cứ dây đẳng xoắn xút trong lòng, làm anh không thể yên giấc.

Hôm nay, Vũ Diệc Thanh đến đón Diệp Tuấn, thấy Diệp Tuấn ôm một đứa bé, cúi đầu cười dịu dàng. Lòng Vũ Diệc Thanh hơi hồi hộp một chút, tự dưng cảm thấy bức tranh này chói mắt quá.

Anh bước nhanh về phía trước, cười khanh khách, nhìn Diệp Tuấn hỏi: “Đây là con nhà ai thế!” Nói xong véo khuôn mặt bụ bẫm của đứa bé kia một cái. Đứa bé mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng tròng Vũ Diệc

Thanh một cái, hai tay ôm lấy cổ Diệp Tuấn như làm nũng.

Diệp Tuấn trông tâm tình rất tốt, gơ tay sờ sờ đầu đứa bé, đôi mắt hơi sáng lên, có chút hưng phấn nói: “Ha! Đây là con của Thôi Sanh trong dàn nhạc, cảm nhạc của nó khá tốt! Đứa nhỏ này có thiên phú âm nhạc lắm” Nói rồi trườn mền xoa đầu đứa bé kia, cứ như gặp bảo vật gì vậy.

Trong lòng Vũ Diệc Thanh lại càng ngày càng không dễ chịu. Nếu không có mình, có lẽ Diệp Tuấn cũng sẽ có một đứa bé như vậy, một người vợ xinh đẹp dịu dàng, một gia đình ấm áp. Chỉ tưởng tượng một hình ảnh như thế thôi, trong lòng anh tự dưng nhói đau. Có điều, anh không biểu hiện ra mặt, nên Diệp Tuấn tự nhiên cũng không phát hiện.

Tối hôm đó, Diệp Tuấn đọc sách trong phòng sách, Vũ Diệc Thanh ở bên ngoài gõ cửa vài cái cho có lệ rồi vặn cửa đi vào. Diệp Tuấn đọc sách dưới ánh đèn trông thật an bình. Lòng Vũ Diệc Thanh đang rối rắm đau khổ bấy giờ nhìn thấy Diệp Tuấn bỗng ôn hoà trở lại. Anh tĩnh tĩnh, đưa tay xoa tay Diệp Tuấn. Diệp Tuấn mới xoay người ngẩng đầu lên, lập tức bị dọa giật mình.

Chỉ thấy, Vũ Diệc Thanh để trần, phía dưới chỉ che bằng một chiếc khăn tắm, mà nhìn từ dấu hiệu dưới thân hiển nhiên là không có mặc quần lót. Diệp Tuấn ngẩng đầu nhìn một chút thì đã đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, lỗ tai cũng đỏ lên, cúi đầu thấp giọng kêu la: “Anh... Anh làm gì đó?”

Ý đồ của Vũ Diệc Thanh rõ ràng như thế, Diệp Tuấn tự nhiên không thể nào không biết. Có điều, cho dù mấy chuyện như hôn hay ngay cả chuyện thân mật thì hai người cũng đã làm, nhưng Diệp Tuấn vẫn luôn cảm thấy thẹn thùng khi hôn môi hay nhìn thấy anh để trần, thậm chí nhìn thấy đối phương cũng đã lúng túng, nói không nên lời rồi. Ai bảo người ta là gấu con độc thân, thuần khiết chứ. Vũ Diệc Thanh là người đầu tiên cậu quen và bây giờ là dành tình cảm cho (_)

Vũ Diệc Thanh cười nhẹ một cái, thoát cái đã mò lên người cậu, ôm cậu vào trong lòng, lấy tay lần mò vào phía trong chiếc áo ngủ của Diệp Tuấn, xoắn vạt áo lên, hôn lên xương quai xanh trắng tinh lộ ra ở ngoài: “Tiểu Tuấn~”

Diệp Tuấn bị hôn bất ngờ, run rẩy. Vũ Diệc Thanh lại có vẻ có chút vội vã không nhịn nổi, hôn dọc theo xương quai xanh, ngậm lấy cánh môi ấy, rồi bắt đầu từng bước xâm lược. Hai tay cũng không dừng lại, anh một tay đỡ eo Diệp Tuấn, một tay tiến vào đung quần Diệp Tuấn tùy ý mà khiêu khích.

Diệp Tuấn bị Vũ Diệc Thanh đè lên, có chút không chịu nổi sức nặng, ngã người vào ghế đệm trong phòng sách, Vũ Diệc Thanh cũng theo đó mà ngã xuống, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chịu buông tha cho cậu. Diệp Tuấn mơ hồ cảm thấy hôm nay Vũ Diệc Thanh có chút lạ, những lại không nói ra được lạ chỗ nào, cứ như sợ đánh mất cái gì vậy nên đành ôm Vũ Diệc Thanh, để mặc người này như sói mà nuốt chửng đôi môi của mình, chỉ đáp lại một chút, người kia lại càng thêm mãnh liệt.

Áo ngủ của Diệp Tuấn đã bị lột đến gần sạch, Vũ Diệc Thanh dùng thủ đoạn đến cực điểm mà trêu đùa người dưới thân, cuối cùng cởi ra luôn chiếc khăn tắm bên dưới, rốt cục hai bên đã biến thành trạng thái đối lập. Hôm nay, Vũ Diệc Thanh nhìn thấy Diệp Tuấn thích đứa nhỏ nên trong lòng bị kích thích. Anh kịch liệt hôn hít lấy Diệp Tuấn, nhìn thấy Diệp Tuấn dịu ngoan tùy theo mình, viên mắt ửng đỏ, cầm lấy tay Diệp Tuấn đưa đến cơ bụng bằng phẳng của mình, vuốt nhẹ, môi khẽ nhúc nhích, âm thanh có chút

nghe ngào: “Nếu như anh có thể sinh con, vì em sinh mười đứa, tám đứa anh cũng chịu!”

Nói giỡn, Vưu Diệc Thanh cũng không phải người xoắn xuýt, nhưng lại là người đưa ra quyết đoán cực kỳ nhanh. Bình thường thích cái gì rồi sẽ lập tức quyết định, như trước đây coi trọng Diệp Tuấn một chút đã lập tức quyết định muốn chiếm được cậu, nên mới có chuyện giăng bẫy để Diệp Tuấn gả cho anh sau đó. Lại cứ ở bên Diệp Tuấn anh đều trong trạng thái xoắn xuýt và mâu thuẫn. Vừa không nỡ thả cậu đi, vừa áy náy việc đã kéo cậu đến con đường này.

Diệp Tuấn nghe anh nói mà thấy buồn cười, chợt nhớ đến ánh mắt kỳ quái nhìn đứa bé hồi chiều của Vưu Diệc Thanh, cuối cùng cũng coi như hiểu ra người này đang xoắn xuýt cái gì: “Ai nói em muốn có con, lại nói bây giờ muốn có con không phải rất dễ sao?”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã đánh mọi bất an trong Vưu Diệc Thanh tan thành mây khói. Vưu Diệc Thanh trở nên kích động, không thể kiềm được, cúi đầu tiếp tục điên cuồng mà hôn Diệp Tuấn, hôn xuống theo một đường, ngậm lấy tên nhóc của Diệp Tuấn, ra sức phun ra nuốt vào.

Diệp Tuấn vốn còn muốn nói cái gì nữa, nhưng đã bị từng làn từng làn sóng tình dục đột kích, làm cậu không biết phải làm sao, chỉ có thể nức nở mặc cho Vưu Diệc Thanh làm bừa. Chỉ thấy sắc mặt cậu ửng hồng, con ngươi diễm lên như sóng nước. Vưu Diệc Thanh cũng không kiềm chế nổi nữa, nhả ra vật trong miệng, dùng tay đỡ cửa huyết khít chặt phía sau của mình mà ngồi xuống.

Vưu Diệc Thanh đã chuẩn bị từ sớm. Trời vừa sáng đã ở trong phòng tắm tự làm mở rộng, chuyện như vậy anh đã quen tay nên làm khá nhanh. Nhu cầu đối với phương diện này Diệp Tuấn không lớn, anh chỉ có thể dâng tới cửa thì Diệp Tuấn mới không thể từ chối, không thể lui được nữa.

Vưu Diệc Thanh thỏa mãn khẽ thở dài một hơi. Anh chưa bao giờ cảm thấy viên mãn như vậy. Những bất an trước đó mất đi, con đường mà anh cảm thấy mờ mịt phía trước bắt đầu bằng phẳng. Anh ôm lấy Diệp Tuấn, khẽ nhúc nhích. Diệp Tuấn bị đặt trên ghế dựa mềm, thở hổn hển, cắn môi kìm nén, suýt chút nữa đã bật ra tiếng rên rỉ.

Bóng đêm đến, phòng sách hiện lên một mảnh ôn nhu.

Hôm sau, Diệp Tuấn tỉnh lại trong vòng tay của Vưu Diệc Thanh, tối qua từ phòng sách trở lại phòng ngủ thế nào cậu đã có chút mơ hồ không rõ. Cậu hơi mặt đỏ, chui vào lòng Vưu Diệc Thanh.

Vưu Diệc Thanh bị cử động của Diệp Tuấn làm tỉnh giấc, mới phát hiện tối qua mình làm quá tàn nhẫn, ngay cả bây giờ cũng không dậy nổi làm bữa sáng. Có điều, nhìn đáng vẻ Tiểu Tuấn tỉnh dậy, then thùng chui vào lòng ngực mình cảm giác thật tốt quá đi ~ Vưu Diệc Thanh Tâm cảm thấy thỏa mãn, tuy rằng nơi nào đó ở cái mông phía còn đang sưng đau, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ dịu dàng: “Tiểu Tuấn, bữa sáng em muốn ăn gì? Anh dậy làm.”

“Ừm, cái gì cũng được.” Diệp Tuấn thấy Vưu Diệc Thanh tỉnh, nhớ tới hành vi chui vào lòng anh vừa rồi của mình có chút ngượng ngùng, nắm chần che đầu lại, giọng ồm ồm đáp.

Vưu Diệc Thanh rời giường, kéo mở một nửa rèm cửa sổ phòng ngủ, ánh mặt trời trong vắt, tươi mới từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

“Tiểu Tuấn, hôm nay chuyển mấy thứ ở nhà cũ của em tới đây có được không?” Tối hôm qua, hai người có thể xem là thể hiện rõ tình cảm trong lòng, Vưu Diệc Thanh cũng không còn cố kỵ nữa, cứ thế lớn mật nói ra yêu cầu này.

“A, đã sớm muốn chuyển tới.”

Dưới ánh nắng sớm, Vưu Diệc Thanh cười như tên ngốc.

Chính văn hoàn.

Tác giả có lời muốn nói: Vốn định ngược Vưu Diệc Thanh quăng quai mà truyện kéo dài quá rồi nên không còn tâm tình ngược nữa. Thôi cứ thế kết thúc đi..... Nói lại thật là ngọt một đường đến cùng nha..... Tiện nghi Vưu tiểu thụ rồi.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-hoang-duong>